

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Tercer període

Sèrie P - Número 26
28 de setembre de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 15, segona reunió

SUMARI

Debat

sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00003/09) (continuació) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 15.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Senyors diputats...

(Pausa.)

Debat

sobre l'orientació política general del Govern
(tram. 255-00003/09) (continuació)

Continuem el debat amb les intervencions amb els representants dels diferents grups parlamentaris. Es reprèn la sessió, en primer lloc, amb la intervenció del Grup Parlamentari Socialista, i té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Molt honorable presidenta del Parlament, molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, senyors diputades i senyors diputats, plantejaré en la meua intervenció dues parts ben diferenciades. Primer, l'any que s'acaba, des de les eleccions i el debat d'investidura al debat d'ahir, d'avui i de demà; vist un debat i altre, el de fa nou mesos i el d'ahir, hem perdut nou mesos. Després, l'any que ens espera.

Primer, doncs, l'estat de la nació, l'estat de la nació en crisi, i el camí i el rumb equivocats. Després, algunes propostes i idees per sortir de l'atzucac.

L'estat de la nació. On som avui? Han passat nou mesos d'ençà del debat d'investidura. El país està pitjor ara que fa un any. Hi ha més crisi, més atur, més indefensió. Ha augmentat la desconfiança i tenim menys crèdit en sentit real i en sentit figurat.

Vull dir, malgrat tot, que el país està millor que la política, el país està francament millor que el Govern. Vivim una crisi d'abast mundial, i la nostra crisi té una doble dimensió: és una crisi material i una crisi moral. En l'aspecte material i les seves repercussions socials, la fractura és avui més oberta, les desigualtats són més grans, les injustícies més manifestes, les frustracions individuals i col·lectives afecten sectors més amplis de la ciutadania, la pobresa s'ha estès. En l'aspecte moral, la crisi de confiança i de valors ha pujat un grau, el grau de l'opció que ha fet el Govern de tensar la corda institucional i la corda social. M'estendré més endavant sobre aquest darrer aspecte.

En canvi, en el terreny institucional, vull deixar les coses clares, per no haver de tornar-hi, per no convertir aquesta qüestió en el gran pretext, en la gran coartada, i constato que ahir el president no ho va fer gaire.

Primer, el Govern i la ciutadania ens tenen totalment al seu costat en la defensa del model lingüístic, en l'educació i en l'ús social del català; un model del qual som participants i ens en sentim coautors primigenis. Aquest és un tema que requereix un ampli consens; si és possible, el màxim consens. I és un tema que no admet fugides ni acusacions irresponsables. Deixin de fugir d'estudi amb excuses de mal pagador, deixin d'associar-nos amb les actituds anticatalanes que d'altres prediquen i practiquen, encara que dissimulin. No busquin la confrontació ni el desgast utilitaris per aquest costat; som un aliat imprescindible i convençut. I en el terreny de l'educació, apliquin l'article 53 de la Llei d'educació de Catalunya i deixin-se de romanços de campanya.

Segon, el model de finançament. És indubtable que Catalunya genera molts recursos i en necessita més dels que ingressa ara per a l'exercici de l'autogovern. Però deixin d'etiquetar les coses mostrant les aparences i oblidant els continguts. Convé que ens preguntem tots plegats on seríem avui en el dèficit públic de Catalunya si en comptes de l'actual model de finançament fos encara vigent el que van acordar l'any 2000. Podríem xifrar el dèficit d'ara amb paràmetres de model de finançament de l'any 2000? Busquin el camí de les millores substancials en el model actual de finançament, comptant que a diferència de l'anterior té una previsió de revisió per a l'any 2013. Partim plegats de l'avaluació, el rendiment i actualització del model actual, i fixem-nos la necessària perspectiva de la reducció del dèficit fiscal entre Catalunya i la resta d'Espanya, i no ens concentrem només en el dèficit i l'endeutament. Hipnotitzats pel dèficit, estem paralitzats per al creixement.

Tercer, despleguin l'Estatut. Busquem els camins per estatuir-ne la plenitud. Exercim un autogovern sòlid i responsable com a fonament essencial del futur de la nació catalana. Cadascú tria els camins que vol, però en el recorregut, en l'itinerari, la grandesa dels lideratges rau justament a saber aprofitar al màxim les eines disponibles sense cap mena de renúncia a l'ambició necessària i a nous horitzons. Més Estatut i més autogovern són incompatibles amb cants de sirena d'homogeneïtzació i harmonització. Ho dic per deixar clara la nostra posició i per alertar d'altres riscos que vostès semblen disposats a assumir. Si la Constitució i l'Estatut estan fora de l'agenda, quina és realment l'agenda?, i amb quin marc legal?

Quart, hi ha un clam per a la regeneració, el canvi, l'afirmació nacional i l'orgull compartit. Volem més i volem ser més. Ni un pas enrere, ni una agressió sense resposta, però ni una provocació innecessària, ni un risc mal calculat. Catalunya ha necessitat sempre trobar camins per sortir dels espais tancats, dels cul-de-sacs, dels carrerons sense sortida. Catalunya necessita sortir de l'*impasse* amb crèdit moral i material, amb solvència econòmica i dels seus governants. Catalunya necessita fer-se respectar sentint-se reconeguda, acceptada, volguda. Dubto que els camins erràtics, ambigus i vacil·lants triats fins ara siguin els més adequats. No sé si arriscar la cohesió social és el bon camí. No crec que tensar la corda dels més febles i

provocar la irritació creixent de les classes mitjanes ens porti enlloc. Tinc per segur que s'ha trencat algun fil de la cohesió social i nacional i que ens és imprescindible reconstruir-lo per tenir ponts, per generar complicitats, per establir un camí de confiança, més que un camí d'agitació.

En aquest punt, encara que pugui sonar estrany, vull fer un reconeixement: als treballadors que han fet acords de contenció salarial i de millora de la productivitat; a tots els que han entès que hem de ser més competitius; a les famílies que ho passen malament i tenen algun o tots els seus membres a l'atur; als emprenedors que innoven, inverteixen i exporten; als que ja han entès que estem davant d'un canvi de cicle, un canvi de model, i que és millor anticipar-se que anar a remolc, liderar, més que no pas seguir l'estela del tren. La crisi seria més crisi, més dura i més violenta sense tots aquests que ens aporten els fonaments per ser optimistes. Contribuir, entre tots, cadascú en el seu paper, a generar la confiança que el país necessita. I en aquest sentit constatem, com ja s'ha fet en d'altres economies i d'altres societats, que com més igualitària és una societat més gran és la confiança, i que l'absència de confiança va directament contra una societat ben gestionada. Ens estem acostant a aquesta difícil equació.

La dimensió de la crisi. Tornem a la crisi, i sobretot a la crisi de confiança. Catalunya, hi torno a insistir, està pitjor ara que fa un any. No obstant això, en situacions com aquesta, de crisi d'abast mundial, és imprescindible encertar en el diagnòstic i contribuir a crear, a restituir, per difícil que sigui, un clima de confiança.

Vostès no han dubtat ni un moment a posar en crisi la confiança. Ho han fet a base de dibuixar netament uns culpables externs, de dins o de fora, però aliens a vostès com a partit i, sobretot, com a govern. El risc del discurs de l'oposició en aquestes circumstàncies és carregar les tintes en sentit contrari, considerar que passat un any el culpable de l'empitjorament de la situació és l'actual Govern, per incapacitat manifesta, per incompliment evident de la promesa electoral de constituir el govern dels millors. Però, per no deteriorar més el clima de confiança, ho plantejarem d'una altra manera.

Per nosaltres no és una qüestió d'anar a aixecar culpables de sota les pedres. Per nosaltres, en aquest examen d'un any, n'hi ha prou a establir qui són els responsables i per què, i, un cop establert que els responsables són la manca de decisió i cohesió governamental, la manca de discurs, la manca de solvència i l'opció de mantenir un clima de por i d'inseguretat com a fonament de les retallades, proposar d'actuar de forma diferent. Perquè ahir, president, negava la por, però la dramatització ha portat a més por.

Contraposem, doncs, la responsabilitat a la fugida en davant de la cacera de culpables. Constatem que hi ha més d'una manera de sortir de la crisi actual i que hi ha una sortida menys destructiva, menys traumàtica, menys liberal que la que es proposen i ens proposen de la mà també del Partit Popular.

Proposarem al final d'aquesta intervenció un canvi de rumb, un canvi de solucions, un canvi de doctrina im-

perant. La grandesa dels líders i de la política es posa justament a prova en les situacions difícils i en els moments de crisi. Ara no és l'hora d'interpretar i d'afavorir esbiaixadament les expectatives d'uns quants. Ara és justament l'hora d'aixecar-se i posar-se al capdavant de totes i tots, al servei de la col·lectivitat sencera, sense exclusions i sense exclusivitat de cap mena.

El món no se'n surt. El món està en crisi, i Europa també. Catalunya i Espanya no se n'escapen. Però estem encertant en les receptes? Hem de fiar-ho tot a la contenció del dèficit? I, com deia abans, concentrats en el dèficit, per a quan deixem la preocupació pel creixement? L'extrema, la radical disciplina pressupostària crea ocupació o frena l'economia, limita el consum i impedeix la creació de riquesa i d'ocupació? On és el punt just de les polítiques de contenció?

Estem d'acord que s'han de complir els objectius de dèficit. Estem d'acord que cal aprovar instruments propis que estableixin des d'aquí un sostre de despesa. No estem, en canvi, d'acord, gens d'acord, que contenir el dèficit hagi de voler dir inexcusablement que no es pot gastar més. S'ha de gastar amb equilibri, amb ponderació, amb prudència, amb austeritat; d'acord. Però, si es vol o es considera convenient i socialment imprescindible mantenir les prestacions de l'estat del benestar, s'ha de fer inexcusablement també, al costat d'una política d'estalvi i de contenció, una política d'ingressos; sense renunciar a l'impost de patrimoni, sense renunciar a l'impost de successions, sense renunciar a la recerca de nous camins per generar i augmentar els ingressos.

No té sentit retallar despeses i retallar també ingressos. És potser molt liberal, però és econòmicament i socialment asfixiant. Precisament en relació amb aquest tema, contraposar patrimonis a grans fortunes no és, que diguem, gaire creatiu.

La conjuntura els domina i estan condicionats com mai no hi havíem estat per l'agenda política de les eleccions espanyoles que vénen. Han dit successivament: «Estem en contra del restabliment de l'impost de patrimoni, hi votarem en contra, o potser ens abstindrem» –s'han abtingut–, «l'aprofitarem en qualsevol cas i proposarem la creació d'un impost de grans fortunes.» El país no està per ambigüitats i fugides d'estudi ni per maniobres tàctiques. No ens vinguin amb la maniobra de: pactarem ara, en plena campanya, la sortida de la comissió del concert, aixecarem ara totes les expectatives i deixarem per a després de les eleccions l'aprovació dels pressupostos i la concreció i l'anunci de les noves retallades, que ens anuncien amb sordina, però que avancen de forma inexorable i dramàtica. En alguns casos no estan demanant sacrificis, estan preparant la immolació.

Un camí equivocat; les retallades indiscriminades. L'episodi del Programa de la renda mínima d'inserció d'aquest estiu i la càrrega de profunditat contra el programa que contenia la Llei d'acompanyament dels pressupostos és el cas més simptomàtic. Convertir la inserció en assistència, en beneficència i caritat, empeny a índex més alts de pobresa.

Les retallades en el camp de la salut són les més universals, les més traumàtiques, les més dramàtiques, les

més mancades de consens amb els professionals, els usuaris i els territoris i les més supeditades a interessos privatis. I les retallades en educació són les que comprometen més directament el futur dels infants en edat escolar i les que, d'una forma radical, fan recaure el pes de les retallades sobre els usuaris: alumnes, pares, mares i mestres.

El primer tema ja va ser objecte d'una diputació permanent i d'una clara reprovació del mètode utilitzat i la confusió en els objectius entre la simple actualització de les bases de dades i la lluita contra el frau, que es podia haver emprés sense necessitat de posar contra les cordes alguns milers de famílies de Catalunya. Els consellers compareixents es van contradir: un amb voluntat d'actualització de la base de dades i l'altre dient que era per a lluitar contra el frau. Depurar el cens no és abocar l'esglaó més feble de la societat al límit de l'explosió social.

Tancament de centres d'assistència primària a les nits i caps de setmana, tancament de llits i de quiròfans, allargament de les llistes d'espera, pèrdua de qualitat del model, supressió de serveis d'urgència, reestructuració del servei d'emergències mèdiques amb casos que demostren que hi ha estalvis que foraden les tovallones, com el cas de l'ambulància requerida per a traslladar un malalt de Ripoll a Campdevàrol i el recurs a un helicòpter medicalitzat per l'endarreriment inexplicable de l'ambulància.

Reducció de l'horari escolar amb la supressió de la sisena hora, reducció de les transferències per a les escoles de música, paralització d'obres ja licitades de centres de primària i de secundària, retallades a les escoles bressol, supressió del bus escolar en alguns casos, congelació de plantilles dels programes TIC a l'escola, paral·lisi de la Llei d'educació de Catalunya i abandonament de la línia reformista que portava implícita.

Retallades d'obres públiques; endarreriment i manca de convocatòria del Pla de barris; trencament del pacte de mobilitat del Maresme; descapitalització de l'aeroport de Girona; endarreriment del centre penitenciari Els Plans, de Tàrraga; retallada de mòduls del torn d'ofici; retard de l'oficina judicial que ahir ens prometien; paral·lisi de la posada en marxa del centre penitenciari Puig de les Basses, de Figueres.

Tancament de l'Hospital Dos de Maig, acomiadaments a Sant Pau, el Mar, Sant Rafel, Sant Joan de Déu, i els consorcis sanitaris de l'Anoia, del Maresme, la Selva i l'Alt Penedès.

El més dramàtic de tot plegat és que aquesta via, la de pressionar només per un costat, de cargolar els sectors més fràgils i de protegir els més forts, la de socialitzar al màxim els efectes de la crisi, la de no penalitzar-ne les causes i la de protegir els privilegis establerts, l'estratègia de fer recaure les retallades sobre el conjunt dels usuaris, la de forçar un impacte igualitari de la crisi en una societat plena de desigualtats creixents, ja és coneguda, està tipificada i ja ha entrat en la bibliografia contemporània.

«La falsa precisió» –de què John Maynard Keynes acusava els seus crítics economistes, ho cito– «se-

gueix present, pitjor encara, ens hem instal·lat en un vocabulari equívocament ètic per a reforçar els nostres debats econòmics, tot bastint de lluentons d'autosatisfacció els càlculs utilitaris més grollers. Per exemple, en imposar retalls assistencials als pobres, tant els legisladors del Regne Unit com els dels Estats Units han mostrat un curiós orgull per les difícils decisions que es van veure abocats a prendre. Els pobres» –ho diu la cita– «voten en proporció molt menor que la resta de població, de manera que el risc polític de penalitzar-nos és igualment menor; així que, com són de difícils aquestes decisions?»

Insistim-hi una mica més: no es pot trencar el pacte de les escoles bressol. És un compromís que ve de lluny i és un compromís que ens van exigir sistemàticament amb duresa els darrers set anys. És un pacte que compleixen els pares i els ajuntaments i que ha trencat de forma unilateral el Govern de Catalunya. Amb quin resultat? El que fa molts pocs dies em deien dues alcaldesses afins al Govern: «No podem afrontar el que el Govern ens transferirà per impossibilitat de complir els seus compromisos, ho hauréu de carregar als pares.»

No es pot trencar el pacte de beques menjador. No es pot trencar el pacte de les escoles de música. No es pot trencar el Pacte per a l'educació i la llei que se'n deriva. I, malgrat la llarga llista de les retallades radicals, indiscriminades, aleatòries, universals, és evident que es pot contenir i es pot estalviar.

El Govern pot, legítimament, frenar el programa de construcció de noves escoles bressol mentre duri la brutal crisi d'ingressos; però el Govern no pot trencar els pactes establerts a tres bandes i que dues segueixen disposades a complir. És un sol exemple, però és el camí, perquè la clau de tot és ajustar per mantenir, no escatimar per liquidar.

L'excusa és perfecta. Diuen: «Volem salvar el que es pot salvar.» Però, en realitat, s'hi ha iniciat un programa inexorable de desmantellament dels serveis públics. En lloc d'un programa reformista que tindria l'acceptació de tots, i la nostra també, han iniciat un camí sense retorn de privatització, de transferència al món privat, d'anul·lació d'un camí d'èxit i d'excel·lència que en els seus orígens i en el seu desplegament havien, en molt bona mesura, vostès, compartit.

Hi ha una altra manera de sortir de la crisi, més justa, més igualitària, més equitativa: assegurant la cohesió, no tibant la corda; exigint esforços, ajustos i sacrificis de tothom en proporció a les seves rendes.

Amb l'espiral hiperbòlica de les retallades ens temem, president, que heu triat ser el president d'uns quants, no el president de tots, i que en aquest camí heu deixat a l'estacada una part important dels que us van fer confiança en les eleccions de novembre passat.

Vulgui o no vulgui, li agradi o no, l'incomodi o no, miri els ulls de la gent, president, i vulgui ser, sense excepcions, el president de tots. Parli amb el cor a la gent que ho està passant malament, posi rostre humà a la nació, perquè ara i sempre les nacions les han fetes les persones.

Vostè és el president del malalt diagnosticat de càncer de pulmó que sap que la intervenció és apressant, que sap que el temps compta, i molt, i que sap que amb les retallades en té per a tres mesos. (*Veus de fons.*)

Vostè ha de ser el president de la dona víctima de violència masclista que no ha cobrat la renda mínima d'inserció dels mesos d'agost i setembre perquè el xec en el seu moment es va enviar al municipi on resideix l'agressor.

Vostè és el president dels pares que estan a l'atur, que no arriben a fi de mes i que ara, sense previ avís, els apuja la factura de l'escola bressol. Vostè és el president dels joves que han hagut de marxar perquè ara aquí no tenen cap oportunitat. Vostè és el president dels empresaris que rep –tots els que ens va dir, els que rep o visita– i que, en alguns casos, en lloc de donar-los alguna esperança els empeny només cap enfora, comptant que només l'exportació o anar a treballar a l'exterior és garantia per a trobar encàrrecs.

Recordi bé una cosa, president, són paraules d'un empresari de Terrassa: «Només retallar ens enfonsa en la misèria o simplement ens allarga l'agonia. En tot cas,» –ell parlava de la seva empresa– «hem de retallar? Sí, però hem de vendre! Perquè si retallem i no venem estem tocats i enfonsats.» I en el sector públic, president, ajustar, produir i ingressar per no caure de simple inanició.

Ara es retalla, però no es reforma, i s'ha optat pel camí massa fàcil i arriscat de fer caure tot el pes de les retallades sobre els usuaris. L'equació dèficit-retallades ha deixat de banda les mesures concretes contra la crisi: les propostes per a la reactivació econòmica. L'any que ve, doncs, l'any que ens espera.

La regeneració imprescindible passa per grans acords i consensos, després de triar el camí adequat i després de rebutjar els falsos consensos, que només són aliances d'interessos.

L'acord, el consens, la confiança no passen per gestionar la situació a base de tastets, ni d'acords conjunturals, ni tan sols pels pressupostos que han de venir, farcits com sembla, un cop més, de noves retallades. No parlo ni de geometria ni de geografia parlamentària, parlo d'una agenda política per a sortir dels paranyes de la situació actual: un acord de país, un acord tangible, plausible, possible, pràctic, aplicable, que es pugui tocar, que es pugui sentir cada dia, que defugui els plantejaments genèrics, que neixi de l'acostament real de totes les forces polítiques a la situació i a la sensibilitat del país; un acord, Parlament enfora, per deixar les coses ben clares: sobre Europa i la dimensió europea de Catalunya; sobre la necessitat de més Europa, com deia vostè ahir, i la urgència que Europa trobi respostes compartides i eficaces al control de fluxos financers i que porti lideratges sòlids en la definició d'una nova governança europea. Un compromís de solidaritat i polítiques socials compartides, unes polítiques fiscals també compartides. Una mirada europea, amb rostre humà, sobre la crisi.

Sobre això, per cert, president, què votarà avui Convergència i Unió a Brussel·les?

Sobre la contenció del dèficit, la millora del finançament, l'increment d'ingressos per a compensar l'equilibri prioritari de les despeses. Sobre els criteris i les fórmules per a assegurar una estabilitat pressupostària. Sobre el sistema financer, la seva viabilitat i els seus compromisos d'aportar liquiditat i crèdit a l'economia productiva. Sobre les mesures concretes d'estímul a la producció, a la innovació, a l'exportació, a la rehabilitació, a la creació d'empreses, als sectors més innovadors i competitius. Només caldria reprendre els acords del Parlament amb relació a la cimera i la crisi per a tenir un full de ruta en aquest camp. Els tenen i no els han aplicat.

Sobre el món local: l'acord amb els ajuntaments en els àmbits institucional, financer i competencial; en el marc legislatiu i d'organització territorial; fer Catalunya amb tots i per a tots, des de baix i en el territori; amb compliment estricte dels compromisos econòmics i sense centrifugar cap al món local deutes i obligacions; pagant el que es deu. Per al manteniment de compromisos presents i futurs amb els barris de Catalunya, els pobles i les ciutats, la ciutadania i la cohesió social. Per un sistema plural i independent en el camp dels mitjans públics audiovisuals.

Sobre les infraestructures i especialment el corredor del Mediterrani i les sortides i entrades de fluxos en les zones logístiques dels ports de Tarragona i de Barcelona. Sobre la necessitat de definir un model clar i competitiu de gestió individualitzada i autònoma dels aeroports catalans, amb correcció dels errors comesos, manteniment dels compromisos contrets i l'exploració de nous camins per generar riquesa i afavorir l'augment dels ingressos pel turisme.

Per una actitud clara i valenta en matèria d'immigració, defugint la demagògia i la manipulació sectària del tema, fent evident la societat de drets i de deures que som, i fent evident que la immigració ha sigut alhora efecte i causa del canvi social, del creixement demogràfic, de l'augment de la població i l'ocupació; sobre la dimensió, el manteniment, la qualitat i l'equitat dels serveis públics en defensa del model de l'Estat del benestar; sobre l'educació, la formació ocupacional, l'ocupació, l'ocupació juvenil, els recursos públics i la concertació privada per desencallar aquesta prioritat màxima, i el desplegament de les potencialitats en tots els camps de la Llei d'educació de Catalunya; deixem de parlar de formació professional i fem-ho d'una vegada, deixem de parlar de noves lleis de formació professional i fem-ho d'una vegada; per la defensa i el manteniment del sistema nacional de salut amb la recerca de consensos entre els professionals, els usuaris, l'Administració i els territoris; per la potenciació de les indústries vinculades amb la salut; per atacar les causes de la pobresa i proveir les polítiques que ajudin a sortir-ne amb itineraris d'inserció; per impulsar un canvi legislatiu a favor de l'emprenedoria; per dotar les polítiques d'ocupació d'un marc nou, amb nous estímuls i dedicació dels recursos a les polítiques actives i a la formació; per una política de prevenció i seguretat que continuï els programes d'especialització de la Policia de Catalunya - Mossos d'Esquadra un cop

completat del tot el seu desplegament; per un pacte nacional per la universitat que defensí una estratègia en tots els temes de governança i excel·lència que són exigibles al sistema universitari; per un pla d'equipaments culturals i una proposta d'acord per la dinamització cultural i el coneixement com a motor econòmic; per l'elaboració del pla estratègic nacional de suport a l'agricultura i a l'alimentació, i pel compliment de les resolucions del debat monogràfic del 14 d'octubre de 2010.

Per acabar, molt honorable president, des del seu propi partit se li ha recordat, no sé si prudentment, que potser en el futur haurà de prendre decisions compromeses sobre les relacions Catalunya-Espanya. És cert que sovint en les cruïlles decisives cal prendre grans decisions; la grandesa del pes i de la força institucional de la presidència és justament aquesta, que molts altres no tenen. Però la legitimitat de les grans decisions es confirma en el compromís de les decisions concretes; és més compromís fer un país per a tots, atendre les necessitats de tothom, respondre amb equitat a les demandes socials, que proclamar en el buit els grans principis. La valentia per a l'any que comença –per a l'any que comença– no passa pel «tot o res», passa per una sensibilitat extrema per respondre als reptes de la crisi i a les tensions de la societat.

I alguns comentaris finals al seu discurs d'ahir, president. Parla de combatre la por i de generar confiança, però les polítiques concretes de retallades han creat més por i més desconfiança. L'economia de mercat té com a fi últim la justícia social. D'on ho ha tret, això? Qui ho ha dit? No sense l'arbitri dels poders públics i el control de l'especulació i els fluxos financers. L'exemple de Suècia i Alemanya és un bon retorn a la socialdemocràcia de matriu pujoliana, però en aquests països el canvi va passar per una agenda reformista i per una fiscalitat progressiva que aquí es nega. Paralitzats per la hipnosi del dèficit, han abandonat la prioritat del creixement, com ens recorden experts i el president Obama.

Sobre dèficits i auditories cal donar la panoràmica completa, fent un esment transparent de la realitat. Sobre això es mostra disposat a escoltar i dialogar, però la pràctica és una altra. Vostè ens crida a la responsabilitat i a amplis consensos, però en realitat no ens hi hem sentit mai cridats. L'acord és negociació, no adhesió. L'adhesió és l'acceptació que hi ha un únic camí, un pensament únic, i, en canvi, hi ha diversos camins, prioritats diferents. No és veritat, president, que no tenim alternativa; hi ha un altre camí i es poden trobar altres solucions.

Gràcies, senyora presidenta, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Govern, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor Nadal, intentaré respondre a les qüestions que entenc que són bàsiques, de les que vostè ha plantejat, a veure si me'n surto, i si me'n surto d'una forma mínimament intel·ligible, no? Dic això perquè només agafant la part final de la seva intervenció ja he notat que vostè, diguem-ne, transfigura les paraules i només agafa allò que li convé.

Els posaré un exemple perquè vegin la gran credibilitat de les paraules del senyor Nadal quan puja a la tribuna. Diu que jo vaig dir ahir que la finalitat última de l'economia de mercat és la justícia social. I es preguntava, amb un cop una mica diguem-ne teatral: «I els poders públics?»

Senyor Nadal, si agafés la transcripció del que vaig dir ahir, llegiria el següent: «Amb el benentès que la finalitat última de l'economia de mercat és la justícia social» –coma–, «que els poders públics han de poder garantir.» Mira per on! Per tant, ja era evident que els poders públics hi tenen una funció, tan bàsica que són els que han de garantir aquesta justícia social. Ara, agafat el rave per les fulles, doncs, es pot dir qualsevol cosa, i si cola, cola. Però sap què passa, senyor Nadal? Que hi ha moltes coses de les que vostès diuen que simplement no colen. I deixi'm dir-li-ho amb tota la, diguem-ne, cordialitat, perquè quan vostè puja aquí, a la tribuna, avui, s'adreça al Parlament i a tot el país, i ens fa segons quins discursos, doncs, la veritat és que em sembla que a hores d'ara no se'l pot creure gairebé ningú. I deixi'm dir-li per què.

Vostè ens diu: «El país està pitjor que fa nou mesos, però el Govern està molt pitjor que el país.» Ens diu això. Bé, ara hi ha una forma, diguem-ne, raonable de comparar el que és un govern, perquè hi havia un problema, que és que abans era molt difícil parlar de si hi havia un govern o no. Perquè teníem la sensació, no només nosaltres, que en aquest país en lloc d'haver-hi un govern, n'hi havia uns quants, dintre del mateix govern, òbviament, però uns quants governs. Ara segurament es pot comparar millor, es pot comparar amb més exactitud; abans era molt complicat. I vostè, suposo que això no ho reconeixerà, com altres coses. Però deixi'm dir-li, amb tota la modèstia, que en aquest sentit crec que el país està clarament millor, perquè ara hi ha un govern..., al qual es pot criticar, òbviament, se li pot dir «això no ho fas bé», «allò no ho fas bé», etcètera, però almenys hi ha un govern –almenys hi ha un govern. Abans hi havia un govern nominal, però cadascú anava pel seu compte, i així es donava una imatge al conjunt del país que el que feia era incrementar d'una manera substancial la desconfiança.

Vostè em dirà: «No, és que en aquests mesos d'aquest nou Govern també hi ha hagut alguna discrepància.» Escolti, si el problema no és que hi hagi alguna discrepància, el problema és que la imatge que ha de transmetre un govern davant del país ha de ser una imatge de cohesió en el que és els temes bàsics. I, miri, la cohesió es demostra votant el mateix en el Parlament per exemple –per exemple. Vostès no van ser capaços de

fer ni això. I ara ve aquí i ens dóna lliçons de com ha de ser un govern. Quan, per exemple, en la Llei d'educació de Catalunya, que devia ser una de les lleis més importants de l'anterior legislatura –i en la qual, per cert, en aquell moment l'oposició de Convergència i Unió va estar al seu costat, al seu costat, tot i estar a l'oposició–, vostès com a govern es van trencar, en la Llei d'educació. I es deien un govern d'esquerres i progressista. I un govern d'esquerres i progressista no va ser capaç de posar-se d'acord en la Llei d'educació, que deu ser la matèria més progressista i més suposadament d'esquerres, si és que es pot parlar d'aquesta manera, perquè finalment l'educació el que és bàsicament és un tema de país, per sobre de qualsevol ideologia.

Va passar això, senyor Nadal. I vostè ve aquí i ens dóna lliçons. Bé, ja les admetem, aquestes lliçons, perquè nosaltres escoltem... (*veus de fons*), i sí, nosaltres escoltem, però quan vénen de segons qui i de manera tan recent, quan tot plegat està tan tendre, senyor Nadal, jo sincerament li hauria recomanat que s'esperés com a mínim al debat de política general de l'any que ve, com a mínim –com a mínim.

I li dic això perquè hi ha una altra cosa que també val la pena recordar, i és tot aquest reguitzell que vostè ha esmentat avui de totes les coses que està fent el Govern, les retallades per aquí, les retallades per allà. Després m'hi referiré amb una mica més de concreció i amb una mica més de detall. Però hi ha una cosa que jo li volia dir. I aquesta, disculpin, però és que no me'n sé estar, de no dir-la, no? I és que jo tenia la secreta esperança que avui vostès pujarien aquí, a la tribuna, s'adreçarien al poble de Catalunya, donarien explicacions de per què el forat que van vostès deixar en la Generalitat (*remor de veus*) és de tal magnitud..., que en lloc d'un forat sembla un cràter, perquè hi ha un meteorit que es passejava per aquí que va esclatar sobre aquest petit país, i vostès han deixat aquí un forat de dimensions monumentals. I jo pensava: «Com que fins fa molt poc hi eren i són els responsables directes d'aquest enorme cràter en les finances públiques de Catalunya, que és el que posa en qüestió, precisament, el manteniment de l'Estat del benestar, si no es corregeix» –vaig pensar, innocentment, ingènuament–, «segur que pujaran a la tribuna i ens en donaran explicacions», després de totes aquestes dades que han anat sortint durant aquests darrers mesos i que ara ja estan contrastades per tothom.

Els vull recordar una cosa. Quan el Govern de la Generalitat, concretament el conseller d'Economia, el senyor Mas-Colell, va començar a donar unes primeres dades del que s'estava trobant, més enllà del traspass de poders que vostès van organitzar amb nosaltres, fa uns mesos, quan nosaltres dèiem allò, vostès deien que mentíem. Vostès deien que mentíem. Ho vull recordar aquí. Els puc agafar totes les declaracions que van fer dient: «Menteixen, aquests de Convergència i Unió menteixen; no és veritat que hi hagi tot això.» I resulta que no només hi havia el que dèiem, sinó que encara hi havia més forat. I això ja no ho diem nosaltres, ara ja ho diu un informe extern d'una firma de consultoria de primer nivell, però és que ho

diu la Intervenció General de l'Estat; la Intervenció General de l'Estat també diu que vostès van portar les coses fins a una situació simplement insostenible.

I aleshores jo pensava, innocent de mi, que vostès tindrien un acte de coratge, farien un acte de coratge, pujarien aquí, a la tribuna, i dirien: «Escolteu, ens hem equivocat, ens vàrem equivocar en això, ens vàrem equivocar en allò, vàrem portar les coses massa al límit, no en vàrem saber prou, no vàrem voler, no teníem un esquema de govern que ens permetés controlar el que estava passant a Catalunya...» Alguna cosa, senyor Nadal. Però quan es deixa un forat del 75 per cent superior al límit autoritzat, alguna explicació s'ha de donar. I sap per què? No per un tema de ficar-nos el dit a l'ull, vostè i jo, o no per un tema de revenja, simplement perquè això és una llosa –una llosa– que pesa d'una manera brutal sobre la situació d'aquest país. I aquesta llosa no ens la podrem treure de sobre en nou mesos, ni en un any, ni en un any i mig, ni en dos, senyor Nadal, però ens la traurem de sobre. I sap per què ens la traurem de sobre? Perquè hi ha un govern que està decidit a fer les coses amb rigor i amb serietat. I aquesta és l'esperança que té el país en aquest moment, que hi ha algú que està liderant amb coratge les decisions difícils, encara que siguin impopulars, perquè aquest país no tingui la hipoteca que vostès li van deixar a sobre. Aquesta és la realitat.

Dit això, vostè ens acusa en algun moment que les retallades han estat indiscriminades. Ha dit exactament això. Doncs, miri, també és fals –també és fals–, també és incorrecte, perquè efectivament que hi ha hagut ajustaments a tot arreu, és veritat, a tot arreu, però vostès no es sorprendran, perquè jo ho he dit moltes vegades en aquest Parlament, que els ajustaments s'havien de fer a tot arreu. En una situació d'emergència, senyor Nadal, tothom ha de contribuir, tothom, tots els departaments han de contribuir d'alguna manera a poder passar aquesta emergència i a sortir dels semàfors vermells en els quals estàvem i encara en part estem instal·lats. Tothom hi ha de contribuir, uns més i uns altres menys. I, per tant, no són indiscriminats, els ajustaments, no ho són; en alguns llocs són més i en uns altres llocs són menys.

Per exemple, li'n posaré casos concrets. Vostè ha estat conseller durant molts anys de Política Territorial i Obres Públiques. La retallada en el tema de les inversions és molt més gran, però molt més gran, que no pas a Salut, que no pas a Ensenyament, que no pas a Benestar Social, tres vegades més o quatre vegades més. Es pot dir que les retallades han estat indiscriminades, exactament igual, lineals per a tothom? Home, no, senyor Nadal, perquè és que això és atemptar contra el sentit comú. Vostès hi han atemptat molt, contra el sentit comú, molt, però no ho tornin a fer, perquè ja se'ls coneix per això, però ara valdria la pena que vostès es recuperessin una mica d'aquesta etiqueta que porten, no? (*Remor de veus*.)

I els ho dic perquè és molt fàcil dir que les retallades han estat indiscriminades, lineals, que tothom passa pel mateix adreçador, etcètera, però vostès saben que això no és veritat –saben que això no és veritat.

Vostè n'ha posat alguns exemples; n'ha posat tants, que no m'hi puc referir, però n'ha posat alguns. Per exemple, el PIRMI, el programa interdepartamental de renda mínima d'inserció. I diu: «Si hi havia frau, s'havia d'arreglar.» I per què no ho varen fer? Si vostès són conscients que hi havia frau, la pregunta que jo em faig és per què no ho van arreglar, per què van deixar aquesta hipoteca també per als altres, per què no van tenir el coratge d'enfrontar-s'hi, si vostès mateixos diuen que hi havia frau. O és que això de ficar-se amb programes d'aquests no és agradable? És clar que no és agradable! És que en les circumstàncies que viuen els països, senyor Nadal, hi ha moltes coses que els governs han de fer i que no són agradables. Però la pregunta no és si són agradables o no, és si són necessàries, la pregunta és si són necessàries. No són necessàries? No passa res, anem tirant de veta —anem tirant de veta—, vinga, més deutes, més interessos, més deutes, més interessos, més deutes, més interessos...

Sap la situació a què havíem arribat? Ahir els la vaig intentar descriure. Però no per intentar introduir por al país, perquè jo m'estic adreçant a un país madur i a un país adult, que ha de conèixer la veritat. Els ho varem dir des del primer dia: aquest és un govern que actuarà amb transparència, explicarà les coses tal com són, i el país té capacitat de resposta per enfrontar-se a això i té capacitat de superació per poder tirar endavant. Ara, si considerem que el país és un país espantat, que li hem d'amagar la veritat, si és això del que es tracta, doncs, aleshores, senyor Nadal, no ens en sortirem.

Nosaltres hem explicat la veritat de com estem, la veritat en què ens trobem. No fem d'això un acte, diguem-ne, de tristesa col·lectiva, perquè la realitat és com és; al revés, convidem el país a tenir confiança i a tenir esperança que a partir del moment en què es coneix la veritat, a partir d'aquell moment, aquest país té energia suficient per sortir de la situació en la qual està.

Arribar a una situació en què cada dia —cada dia—, senyor Nadal, s'han de pagar 6 milions d'euros d'interessos pel deute acumulat, simplement, no és sostenible. Vostès mirin-s'ho com vulguin, però haver portat les coses fins a aquest punt era portar el país a l'atzucac i al precipici. I jo això no ho permetré, senyor Nadal; no sé si m'entén. Miri'm als ulls, vostè que diu: «Mirin als ulls, mirin als ulls de la gent» (*remor de veus*), miri'm als ulls a mi: jo no permetré que aquest país se'n vagi a l'atzucac i al precipici, encara que hagi de fer coses que jo sàpiga que poden ser impopulars, que a vegades políticament no són agraïdes, que a vegades seria molt més bonic poder fer una altra cosa, però és una enorme irresponsabilitat no actuar davant de la situació que tenim.

Vostè m'ha fet tota aquesta llista de coses... Per exemple, en el PIRMI, només en el PIRMI, crec hi haurà com a mínim un 20 per cent d'abús, digui'n com vulgui, o de frau. Aquest 20 per cent d'abús o de frau, no creu que s'havia d'intentar arreglar? Perquè estem parlant de desenes de milions d'euros. I, si no ho arreglem, sap què passa? Que aquella gent que té dret de veritat a cobrar el PIRMI poden quedar en una situació en què el deixin de cobrar per manca de recursos. Per tant, per protegir aquells que realment ho necessi-

ten i hi tenen dret, cal intentar que allò que no s'estava fent bé es faci bé. Aquest n'és un exemple.

Després, vostè diu: «En ensenyament hi ha hagut retallades molt importants, etcètera.» Bé, hi deu haver hagut retallades, sí, hi ha un 7 i mig per cent menys de pressupost, això és veritat. Però, escolti'm, amb un 7 i mig per cent de pressupost, mira per on, aquest Govern ha aconseguit que el curs comenci amb normalitat i, a més a més, amb 29.000 alumnes més a l'escola pública. Què passa? (*Remor de veus.*) No, escoltin, aquesta és la realitat, no?, suposo. (*Veus de fons.*) No és la realitat; tampoc és veritat, això. Bé, doncs, molt bé.

I vostès diuen: «No, es pot fer d'una altra manera.» Bé, ja ens explicaran com. Amb menys diners, perquè hi han menys diners, s'ha d'intentar fer el mateix o més que el que estàvem fent. Aquesta és la veritat.

En formació professional, que també vostè ha esmentat aquí, escolti, per primera vegada —per primera vegada—, totes les persones, tots els joves d'aquest país que han demanat algun tipus de formació professional, tothom serà atès, d'una manera o d'una altra, en el nivell de formació o en la línia de formació que poc o molt desitjaven. Això ha estat un enorme esforç d'aquest Govern, perquè tenim menys diners per fer tot això. No en tenim més, en tenim menys. Aquesta és la situació.

En les llars d'infants, vostè té raó, hi ha hagut un ajustament en les aportacions de la Generalitat. Vostè diu: «Això és trencar un contracte.» No, escolti'm, perdoni, això no és trencar un contracte, això és fer viable allò que en aquest moment és viable en els nivells en què podem. Perquè si no hi ha més diners, senyor Nadal, com ho fem? Ens inventem una maquineta per fabricar-los? Demanem més deutes? Paguem més interessos? Anem tirant de veta?

I ahir vaig explicar a fons el tema dels ingressos, i en aquest tema dels ingressos vaig parlar que estàvem actuant en tots els fronts, i és veritat, en tots els fronts. Vostès saben que nosaltres en el programa electoral érem partidaris d'abaixar alguns impostos que vostès havien apujat. I què vaig dir jo ahir? Que aquests impostos..., també aquell 49 per cent de la renda de les persones físiques —que és el tipus màxim, per cert, que hi ha a tot l'Estat espanyol—, nosaltres el mantindrem. Clar que estem prenent decisions, i estem prenent decisions que en aquest cas van precisament en contra del que deia el nostre programa electoral, com a mínim en el primer any —com a mínim en el primer any. Per tant, escolti'm, no és veritat que no estiguem prenent decisions en l'àmbit dels ingressos.

Hem apujat les matrícules universitàries. I vostès diuen que aquest també és un contracte que tampoc es pot trencar, això? No es poden apujar les matrícules universitàries en aquest país per sobre de l'IPC?, creant, per cert, un fons de beques per primera vegada de cara als alumnes més desfavorits econòmicament, perquè puguin seguir les carreres; això no es pot fer? Ara, és clar, cal tenir coratge per fer això, perquè és més fàcil no fer-ho. És molt més fàcil dir: «No, no, escolta'm, a la universitat tot igual, tot igual, deixem-ho

córrer, tot igual.» Tot igual, tot igual..., tot igual, tot igual, però la marxa del país anava cap on anava.

I agafi vostè qualsevol altra rúbrica d'aquestes. No es pot tocar res en el camp de la sanitat; qualsevol cosa que es toca en el camp de la sanitat és un atemptat. És a dir, no es poden tancar durant la nit uns centres d'atenció primària que tenen una visita o cap, a canvi d'enviar el metge al domicili de la persona que es trobi malament? No es pot fer, això? Doncs, això són les coses que s'estan fent, aquestes són coses que s'estan fent (*remor de veus*) i que, per cert, generen molta cridòria, sí, sí.

S'ha actuat en el PIRMI, en la línia que els deia, s'ha actuat en ensenyament. Què ha passat amb ensenyament? Doncs, una cosa molt senzilla, que és que s'han agafat els mestres i professors –i jo els torno a dar les gràcies per aquesta actitud– i se'ls ha dit que havien d'estar una hora més a l'aula. I amb això es poden atendre més nens i més nenes, més estudiants, sense haver de posar més diners a sobre del sistema. Ara, és més fàcil una altra cosa, és més fàcil cridar-los i dir: «Ei, quin augment de sou voleu?» Clar, això és molt més fàcil de fer (*remor de veus*), molt més fàcil que no pas demanar-los que treballin una hora més a l'aula, que és el que nosaltres precisament hem hagut de fer. Etcètera, no?

Per tant, bé, vostè digui el que vulgui... Les llars d'infants mateix. A les llars d'infants, sap on hi ha els problemes bàsics? En aquells municipis que no van assumir el model tal com estava concebut inicialment, que era un terç a càrrec de la Generalitat, un terç a càrrec de l'ajuntament, un terç a càrrec de les famílies. Allà on hi han ajuntaments –jo no ho critico, perquè ha estat la seva opció– que han dit: «No, no, aquest terç de les famílies no cal que el paguin tot», allà hi ha problemes. Aquesta és una altra realitat.

Jo els demano –jo els demano, si no és molt demanar–, els demano que entenguin, i a més a més vostès ho entenen perfectament, quina és la situació. Vostès es pensen realment que a aquest Govern i a aquest president els agrada haver de rebaixar el pressupost de la Generalitat? Això cap en alguna ment mínimament ordenada? Vostès es creuen que als polítics i als partits polítics els agrada abaixar els pressupostos? Els agrada quedar malament, o els agrada repartir subvencions, fer inversions, fer promeses, etcètera? Però, escolti, si ens coneixem tots! Ens agrada el segon, ens agrada poder gastar més, poder comprometre, poder quedar bé, quan et ve a veure algú al despatx i et demana alguna, «no et preocupis, ja t'ajudaré», poder fer aquesta inversió, poder fer aquella altra... Això és el que ens agrada. Ei, i el que convé en moltes ocasions. A mi ja m'agradaria poder fer això també. Però sap què passa?, que el sentit del deure, en aquest moment, i de la responsabilitat ens porta a un altre costat.

I vostès saben que això és així, perquè vostès són un partit de govern; vostès, el PSC, són un partit de govern, i jo els ho reconec. (*Veus de fons.*) Sí, senyor. I hi ha determinades que un partit de govern no ha de dir, senyor Nadal, i el discurs d'avui, permeti'm –li ho

dic amb tota la correcció i amb tota l'educació, li ho ben asseguro–, el discurs d'avui, aquest punt, jo crec, de demagògia que vostè hi ha posat, no?, aquest no correspon a un partit de govern en les circumstàncies que viu el país. No hi correspon, senyor Nadal. Altres formacions potser sí que hi cauran, en aquest parany. Però jo demano, si no és molt demanar, al PSC que no caigui en aquest terreny, perquè vostès són partit de govern, ho han sigut, ho són a molts ajuntaments, ho són encara en el Govern de l'Estat –no sé si per molt temps o no, però això ho diran els electors, en qualsevol cas– i, encara que ja no ho fossin, partit de govern en molts llocs, en algun moment ho tornaran a ser. I, com que ho tornaran a ser en algun moment, vostès crec honestament i crec sincerament que l'aproximació a les coses l'han de fer d'una manera diferent, com nosaltres varem intentar –potser amb errors, ja li ho reconec– quan estàvem a l'oposició; potser amb errors, ja li ho reconec. Però posats a fer oposició, que jo entenc que vostès l'han de fer, ho entenc i ho respecto –i, a més a més, és una funció que jo conec perfectament i que en democràcia té un alt sentit, aquesta funció de l'oposició–, jo com a mínim els demano que deixin passar una mica de temps, perquè, senyor Nadal, hem d'arreglar moltes coses. Jo no els demano que ens ajudin en tot i per tot, però hem d'arreglar moltes coses.

I deixi'm dir-li una cosa també que no intenta dramatitzar la situació, no la intenta dramatitzar, però jo els vull fer entendre el següent –i això val per al PSC, perquè ha fet la intervenció d'ara, val també per a tots els altres grups parlamentaris d'aquesta cambra, no? Els països que no fan les coses..., deixin-me dir-ho d'una altra manera: els països que enganyen, que no diuen la veritat, que falsegen les seves dades, que no prenen mesures, que quan les han de prendre miren cap a un altre costat, són països que acaben com Grècia. (*Veus de fons.*) Sí, acaben com Grècia, no diguin que no –no diguin que no–, escoltin, si ho tenim aquí al costat, acaben com Grècia. I Grècia en aquest moment no és precisament un bon exemple a seguir, és un exemple del qual s'ha de fugir. I dic això amb respecte a la societat grega, perquè, a més a més, és un país que en aquest moment, de manera tremendament traumàtica, ha de fer coses que si les hagués fet una mica abans d'una altra manera no hauria arribat a aquesta situació, i vostès ho saben. Però no ho saben vostès: ho saben vostès, ho sabem nosaltres, ho sap la gent de sentit comú, que és la majoria de la gent, i ho saben gairebé tots els països de la Unió Europea.

Volien que Catalunya acabi com Grècia? Sí, sí, és clar, les coses s'han de posar en aquest punt: volen que Catalunya acabi com Grècia? Perquè acabar com Grècia... (*Veus de fons.*) Perdonin, perdonin, perdonin, ja vindrà el seu torn, senyor Boada, després, esperi's una mica. (*Remor de veus.*) Acabar com Grècia vol dir no tancar algun centre d'atenció primària a la nit perquè no té visites; no vol dir un 7 i mig per cent menys de pressupost en el Departament d'Ensenyament, encara que es puguin atendre més nens i nenes si les coses es fan bé; no vol dir haver d'actuar sobre un programa que, efectivament, toca la pobresa, com el PIRMI, i retocar-lo una mica per evitar que el frau d'aquest programa comporti que la gent que hi té dret deixin

de cobrar si les coses no es fan bé. No comporta tot això. Comporta treure directament milers i milers de persones que treballen a la funció pública al carrer, a casa seva, sense indemnització; comporta abaixar les pensions un 20 per cent, i comporta haver d'anar a demanar, a demanar cada dia, allà on hi han els diners i on hi ha el poder –i a Catalunya no hi ha ni els diners ni el poder, senyor Nadal, prenguem-ne aquesta lliçó–, comporta anar a demanar que els altres deixin uns quants milers de milions d'euros per poder pagar les nòmines i les pensions. Això és Grècia.

I aleshores jo em pregunto: hem d'anar cap al camí de Grècia o hem d'anar cap al camí dels països endreçats de la Unió Europea? Aquesta és la cruïlla de Catalunya. A això diguin-li com vulguin, diguin-li èpica, diguin-li lírica, diguin-li com vulguin, però la cruïlla de Catalunya en aquest moment és aquesta: agafem el camí de Grècia o agafem el camí dels països ordenats d'Europa que se'n surten i se'n surten bé i garanteixen creixement econòmic dintre de les circumstàncies actuals i benestar per a la majoria de la població. S'ha de triar.

Nosaltres, senyor Nadal, ja hem triat des del primer dia; des del primer dia vàrem triar. Nosaltres, amb totes les dificultats, sense garanties que ens en sortirem de pressa –ja li ho dic, això durarà, d'aquesta situació no és fàcil de sortir-se'n–, sense garanties de sortir-ne de pressa, nosaltres des del primer dia vàrem triar un camí, i el camí que vàrem triar era el camí de posar ordre, d'endreçar les coses, de guanyar credibilitat, de ser seriosos, d'actuar amb responsabilitat, de dir la veritat, d'actuar amb transparència, d'enfrontar-se als problemes de cara, de front, de prendre decisions encara que fossin complicades, encara que fossin impopulars i encara que ens puguin costar vots –i encara que ens puguin costar vots. I ho vàrem fer abans de les eleccions municipals i ho estem tornant a fer ara. Per què? Perquè ens adrecem a un país madur i a un país adult i a un país que jo sé que és responsable, i que hi ha molta gent que això ho entén, moltíssima, perquè molta gent, cada dia, en el seu dia a dia, treballa per sortir de les seves pròpies dificultats i entén perfectament que allò que ell fa a casa seva o en la seva feina o en el seu petit negoci, allò que fa ell, o allò que fa ella, ho estigui fent el Govern del país per treure també el país d'aquestes dificultats. Per tant, no hi ha alternativa en aquest sentit, i si n'hi ha me l'han de dir, l'han d'explicar i ens han de convèncer, però no a base de frases, no a base de coses boniques, ens han de dir: «Mirin, en lloc de treure diners d'aquí, els treuen d'allà, en lloc de fer això fan allò altre.»

Vostè em parlava, per exemple, de tot el tema de la fiscalitat, que si l'impost de patrimoni, que si l'impost de successions, etcètera. Torno a aclarir el tema de l'impost de successions per enèsima vegada, jo crec que ja no caldria, però bé, vostès hi insisteixen, doncs, tenen tot el dret del món a fer-ho, jo crec que també el tinc a tornar a recordar el mateix. Hi havia en aquest país un impost de successions i donacions, fa un temps, que durant molts anys no es va tocar. Vostès –vostès–, el seu Govern, en aquest cas l'anterior Govern de la Generalitat, van prendre una decisió; crec recordar que

va ser a més a més per iniciativa d'Esquerra Republicana de Catalunya. Es cobraven per aquest impost 800 milions d'euros, i amb la reforma que vostès van fer, extrapolada a aquest any 2011, se'n perden més de 500. És a dir, vostès, els de l'anterior Govern de la Generalitat, que tant critiquen això, en plena crisi redueixen l'impost de successions i el passen de 800 milions d'euros de recaptació a menys de 300. I ara es queixen perquè en baixem 50 milions més, però és que el que fa aquest Govern és baixar el 10 per cent de l'impost de successions del que varen baixar vostès, i tot això en les mateixes condicions econòmiques i socials del país, exactament en les mateixes. Ens podem passar la vida discutint això, però, escoltin, aquest és un tema que ja està discutit, està arreglat, està simplement decidit, i aquests 50 milions d'euros, que formen part, a més a més, com vostès coneixen molt bé, d'un compromís taxatiu de la nostra formació política, que va rebre el suport electoral que va rebre, no poden, en aquest moment –no poden, en aquest moment–, servir, com si fossin un xiclet que es va estirat, per resoldre tots els problemes de finances de la Generalitat.

Però és que vostès van abaixar 500 milions d'euros aquesta recaptació, deu vegades més! Per tant, escoltin, prou demagògia en aquest sentit. Vostès podien no haver-lo tocat, aquest impost, podien no haver-lo tocat; podien no haver abaixat aquests 500 milions d'euros, però ho van fer; per tant, ara siguin una mica, només una mica, conseqüents amb tot plegat.

L'impost de patrimoni que vostè també ens deia. Jo li pregaria que no en parléssim gaire, de l'impost de patrimoni, ja torna a estar establert. Si es queda l'impost de patrimoni, doncs, miri, el Govern de la Generalitat, si aquest impost existeix, lògicament l'aplicarà, no? Ara, no en parlin gaire, de l'impost de patrimoni, perquè és que, escolti, això de l'impost de patrimoni i el Partit Socialista és una espècie, diguem-ne, de Guadiana, no?, perquè vostès el van treure l'any 2008, quan ja hi havia una situació complicada i de crisi, i ara, dos mesos abans d'unes eleccions, el tornen a posar, i dintre de la mateixa crisi. Escoltin, es podrien aclarir, per favor? Podrien aclarir-se una mica, només una mica, eh?, perquè a més a més diuen que el posaran només durant un temps ara també.

I aleshores jo em pregunto, ja que parlem de l'impost de patrimoni: «Existeix algun paral·lel a la Unió Europea d'aquest impost de patrimoni?» Pràcticament no existeix enlloc. Ara farem una gran bandera d'un impost que a Europa pràcticament no existeix? En canvi, jo els dic: «Proposem-nos, tots plegats, si cal, o els que hi creguin, a veure si, com existeix en un algun altre país, veí, per cert, de la Unió Europea, ens podem plantejar, si competencialment podem a Catalunya i, si no, traslladar una proposta a Madrid en aquest sentit, crear un impost per a les grans fortunes.» Això existeix a Europa. I crec que és una mesura necessària, no perquè recaptarem gaires diners de tot això, eh?, no ens resoldrà el problema de les finances de la Generalitat, de cap manera, però en la línia que vostè deia, i aquí sí que hi estic plenament d'acord, això pot servir d'exemple, diguem-ne, d'exemple i de pedagogia, en un moment en què efectivament les càrregues

d'aquesta crisi i les càrregues de les finances públiques deteriorades que tenim i de l'ajustament necessari, aquestes càrregues, s'han de repartir entre tothom, i pot donar la sensació que n'hi ha alguns que no hi són, en aquestes càrregues. Per tant, d'acord, mirem-ho com ho hem de fer, jo hi estic plenament d'acord, no per una posició diguem-ne estrictament ideològica sinó simplement de pedagogia en el conjunt del país.

Darrera cosa que els volia dir. Vostè m'ha parlat de l'Estatut, m'ha parlat de l'agenda catalana, m'ha parlat una mica de tot això, no? Li agraeixo la defensa que fa del model lingüístic, la hi agraeixo. Jo crec que vostès aquí hi són clarament; només aniria bé –aniria bé–, eh?, que abans que plegui l'actual Govern espanyol, doncs..., vaja que retreïssin aquell famós decret imposat de la tercera hora a l'escola. Està recorregut per vostès –està recorregut per vostès–; l'anterior Govern de la Generalitat ho va recórrer davant el Tribunal Constitucional. Home, ara que encara tenen vostès la paella pel mànec a Madrid, durant aquests últims dos mesos, facin una cosa, retirin aquell decret, i d'aquesta manera aquest tema del model lingüístic queda absolutament clar. Jo crec que ja ho està molt, per part seva, crec que ho està molt, sincerament, però això aniria bé per acabar d'esvair qualsevol mena de dubte, no?

I la darrera consideració sobre tot això de l'Estatut, de l'agenda catalana, del model de finançament, etcètera, no? El model de finançament. Vostès en tornen a fer bandera. I jo no dic que aquest model de finançament no hagi donat res per a Catalunya, no ho dic –no ho dic–; tots els models de finançament han donat alguna cosa de més per a Catalunya i aquest també, i en aquest sentit –en aquest sentit–, doncs, escoltin, millor aquest que cap altre, per entendre'ns, dels anteriors, perquè aquest dona més que no pas els anteriors.

Ara, jo els demano que facin una doble reflexió. Primer. Aquest model que estava tan ben travat des de tots els punts de vista li permet al Govern espanyol –Partit Socialista– no pagar-li a Catalunya el Fons de competitivitat, que són més de 1.000 milions d'euros. Això sí que ens resol coses, senyor Nadal, això sí que ens resol coses. Entre d'altres coses aquests 1.000 i escaig milions d'euros ens permetrien, si ens els paguessin aquest any, que és quan toca pagar-los, ens permetrien pràcticament complir l'objectiu de dèficit i dir: «Catalunya està endreçada en aquest sentit.» Fixi's si depèn de poc; depèn del fet que el seu partit, el seu partit coaliat en aquest cas amb el Partit Socialista a nivell espanyol, pagui els deutes que té amb Catalunya i amb alguna altra comunitat autònoma. Només així, només amb això, nosaltres pràcticament complirien l'objectiu de dèficit; no hi arribaríem del tot però pràcticament ja fórem al cap del camí. I podríem dir davant de tothom, guanyant credibilitat i generant confiança: «Catalunya ja compleix amb els objectius pactats.» I això depèn de vostès. Clar que també depèn de nosaltres com a govern, i nosaltres ja hem fet tot el que podríem per intentar fer entendre al Govern espanyol que això s'havia de pagar i que s'havia de pagar aquest any, igual que es va pagar l'any anterior. Ara, m'admetran que amb un govern que segueix sent

del Partit Socialista aquesta és una decisió seva. I jo els demano que d'una vegada per totes facin aquest pagament, que el Govern espanyol faci aquest pagament a Catalunya, i a qui li toqui, perquè nosaltres puguem complir pràcticament ja aquest any, amb l'esforç d'austeritat que estem fent, amb els objectius de dèficit que tenim atribuïts.

Segona cosa. Recordin que aquest model de finançament que tenim ens obliga a tornar a l'Estat diners en un moment en què la Generalitat està en una situació precària des d'un punt de vista financer. Totes les liquidacions dels anys anteriors, que s'havien fet per excés i que es van gastar alegrement..., i que després resulta que aquests diners no hi eren, ara resulta que els hem de tornar a Madrid; nosaltres, per cert, i els ajuntaments. En aquest sentit, molt fantàstic no devia ser, m'ho han de reconèixer, perquè que en plena situació de dificultats econòmiques hàgim de tornar diners a Madrid és molt gros, és molt fort això, eh? I aquí estem. I els haurem de tornar durant els propers quatre anys. No és que diguis: «No, és que ho tornes aquest any i t'ho treus de sobre», no, no; els hem de tornar aquest any, i l'any que ve, i el 2013, i, si no recordo malament, el 2014. I d'acord, eh? el model de finançament va donar de si, és millor que l'anterior, tot el que vostès vulguin, però tenim dos problemes molt greus, que són aquests dos, que ens estan condicionant, els dos, ara i en els propers anys, i que no depenen de nosaltres, depenen d'aquest acord de finançament, de com es va fer i de com està actuant encara l'actual Govern espanyol.

El tema de l'agenda, l'Estatut, etcètera. Vostès ens haurien d'explicar, senyor Nadal, de quin estatut estem parlant. Quan vostès diuen «s'ha de desplegar l'Estatut»... Quin Estatut?, el que va afaitar el Tribunal Constitucional? (*Veus de fons.*) Sí, és clar, perquè aquest és el que està en vigor. (*Més veus de fons.*) Sí, sí, jo el vaig defensar –jo el vaig defensar–, i ens hi vam trencar les celles per poder tirar allò endavant, com vostès..., al seu costat, també.

Ara, escolti'm, ha quedat el que ha quedat de tot allò. I aleshores la pregunta que jo els faig a vostès és la següent –i amb això acabo. El camí de futur de l'autogovern de Catalunya és l'Estatut retallat pel Tribunal Constitucional? Aquest és el seu model? Aquest és el seu camí? Perquè, escolti'm, aquest és el camí de la frustració. Aquest és el camí d'agafar-se a una cosa còmoda, des d'un punt de vista de partit, jo ja ho entenc, però és el camí que ens porta a la frustració des del punt de vista de l'autogovern, és el camí de l'acomodació, és dir: «Escolta'm, tu, aquí estem i d'aquí no ens movem, d'aquest Estatut retallat.»

Doncs, mirin, nosaltres diem que no. Nosaltres diem que d'aquest Estatut en traurem el que puguem, però que no és el camí de futur. I vostès em diuen: «I com es dibuixa aquest camí de futur?» Jo n'he parlat moltes vegades, i avui ho tornaré a reiterar, i crec que l'estratègia nostra està ben clara. Hem de canviar respecte al que vam fer durant tres dècades, molts, també nosaltres, perquè la relació entre Catalunya i Espanya ha entrat en un altre nivell, ha entrat en una altra esfera. Tot això d'aquests darrers trenta anys no és gratis; la

sentència del Tribunal Constitucional no és gratis; la reforma exprés de la Constitució d'aquest estiu, passant de moltes forces polítiques com Convergència i Unió, en aquest cas, no és gratis. Tot això no és gratis, senyor Nadal; tot això obre moltes lliçons i obre pàgines noves de la història de Catalunya.

Vostès em diuen: «Hem de passar d'aquí, ràpidament, a un escenari radicalment diferent, ara mateix.» No, escolti'm, això serà una transició, per això jo ho estic definint com una transició. I què ens hem de fixar en aquest full de ruta? Ho he explicat moltes vegades. Ahir ho vaig tornar a dir. Primer, temes de gran envergadura. Diguin quins. Jo en situo un: pacte fiscal. N'hi han d'altres? Posem-los sobre la taula. Temes de gran envergadura que socialment a Catalunya tinguin una acceptació gran i àmplia. El pacte fiscal la té, més enllà de les fronteres dels partits. Hi ha molts votants del Partit Socialista, senyor Nadal, que estan a favor del pacte fiscal. No els decebin –no els decebin. Com molts votants també del Partit Popular que hi estan a favor. Ja m'hi referiré quan parli la senyora Sánchez-Camacho. Per tant, temes de gran envergadura, que tinguin un gran consens social. Traslladem aquest consens social al consens polític, que s'ha de fer en aquest Parlament. Això depèn de nosaltres, no depèn de la gent, depèn de nosaltres.

I quart. Una vegada ens hàgim posat d'acord en aquests temes de gran envergadura, de gran consens social i transformat en consens polític, anem junts a Madrid, posem aquests temes sobre la taula i condicionem el suport als governs espanyols, del signe que siguin, a l'acompliment d'aquests grans objectius de gran envergadura per al nostre país.

Això és una agenda, aquí hi ha un full de ruta clarísim; altra cosa és que es vulgui seguir o no es vulgui seguir, altra cosa, senyor Nadal, és que es pugui seguir o no es pugui seguir. Però aquest no és un problema del Govern de Catalunya, és un problema del país, i seu.

I jo els demano, i li ho demano, senyor Nadal, que en aquest debat de política general vostè ens digui si el PSC, aquest full de ruta, és capaç de seguir-lo i el vol seguir: definir temes de gran envergadura a Catalunya, que hi hagin consensos socials molt amplis, que vostès se sumin al consens polític com a partit important que són d'aquest país, i que vostès actuïn a Madrid amb clau d'agenda catalana independentment de si governa el PP, que aleshores és fàcil, o el PSOE, que aleshores és més difícil.

Si vostès ho fan, si vostès estan al costat d'aquest camí, si vostès estan al costat d'aquesta estratègia, jo els asseguro que Catalunya té més possibilitats de tenir èxit.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Sap què passa, president? La transfiguració està reservada a instàncies metafísiques, que jo no assolixo.

Per tant, amb coma o sense coma, l'objectiu de l'economia de mercat no és la justícia social, és guanyar diners. I la coma val per al que val, però, en tot cas, vostè no pot liquidar, amb una frase bonica, una afirmació que està meditada, mesurada, calculada, per deixar clar que en l'afirmació que l'economia de mercat té com a objectiu la justícia social..., doncs, no –doncs, no–, i l'aprova cada dia –cada dia, cada dia.

Hem perdut el nord i tots mirem què passa en les borses. Per què? Perquè està clar que l'economia de mercat, i especialment l'economia especulativa en el context de l'economia de mercat, no és la justícia social, de cap manera, no ho és.

I, per tant, posem les coses en el seu lloc i parlem de les coses en els termes..., com l'exemple de Grècia. És clar que no volem ser Grècia. Però, president, per bé o per mal –per bé o per mal–, Catalunya no pot acabar com Grècia –no pot acabar com Grècia. Per bé o per mal acabarà com acabi l'Estat del qual depenem encara ara. I aquesta és una realitat que no es pot defugir. I precisament per això no hi ha pitjor no-sé-què que aquell que no vol escoltar. Però ja li he dit de quin Estatut parlo: del rescat, de la restitució, del restabliment, de la recuperació d'aquell que ha mutilat el Tribunal Constitucional. Com a punt de partida, per ara, per ara mateix, i l'itinerari després cadascú tria el que vol. Però, per a nosaltres, evidentment, l'itinerari que s'ha de marcar Catalunya com a nació per definir el seu futur, l'agenda, el recorregut, és amb la llei, des de la llei, respectant les institucions i els consensos bàsics, que val per a nosaltres i val per a tothom, efectivament.

Ara, tinc la impressió –i ja en farem un debat monogràfic sobre això– que en el tema de la reforma constitucional, vostès sí que han agafat el rave per les fulles –vostès sí que han agafat el rave per les fulles. Perquè, de veritat –de veritat, de veritat–, atacs a l'esperit de la transició i als grans consensos que hi van haver, ara fa trenta-i-escaig anys, greus de veritat, n'hi ha hagut molts altres, no la reforma exprés de la Constitució d'aquest estiu, amb un objectiu que figura, fil per randa, fins i tot, en l'Estatut d'autonomia de Catalunya, com a tal –com a tal–, en l'article dos-cents i escaig, ja no me'n recordo... (*Veus de fons.*) Dos-cents catorze.

President, jo ja li he dit que s'ha de retallar, que s'ha de contenir, que s'ha de ser auster, ja li ho he dit. Ara, li he dit que hi ha una manera diferent de fer-ho. El que no pot fer, president..., el que no pot fer és, com avui s'explica, posar contra les cordes la cirurgia cardíaca i la cirurgia oncològica. M'entén?

És a dir, el que no es pot fer és traspasar aquella frontera que no es pot traspasar, i que fa que les persones, les famílies, la gent que pateix, visqui cada dia, cada dia –cada dia, cada dia–, com una agressió, unes retallades que, efectivament, toquen el moll de l'os de la vida de les persones. I això ha passat i està passant i en el dies que vénen passarà més! Perquè vostès, pel

que fa al col·lectiu de metges i d'infermeres, i pel que fa a les prestacions hospitalàries, i pel que fa..., no és ben bé allò: «El CAP que tanca perquè només feia una visita cada nit». Tanqui'l, ja el pot tancar! No hi té res a veure. Ara, no tanqui allò que posa en risc el model, la qualitat, l'excel·lència, l'element dinamitzador de l'economia al voltant de les indústries complementàries de la salut.

Faci el que cregui convenient per estalviar, però no faci disbarats. No faci disbarats, president, perquè és evident que vostè es pot erigir tant com vulgui en intèrpret de totes les virtuts, sobretot si són virtuts que s'adjectiven: supèrbia, modèstia, etcètera, demagògia... I vostè reparteix patents de demagògia per tot arreu.

Senyor president, en el supòsit que vostè ha fet, que l'impost de successions no hagués sigut reformat pel darrer Govern d'entesa i que estiguéssim encara en vuit-cents..., oi que en el programa electoral deia que el suprimirien? Que no l'haurien suprimit igual, cinquanta o vuit-cents, eh, que sí? Doncs, no faci demagògia, president. (*Veus de fons.*) No faci demagògia. Val per cinquanta i val per vuit-cents... (*alguns aplaudiments*) –val per cinquanta i val per vuit-cents.

Exactament igual, president, com amb les dades del dèficit. Ja ho he entès. Finalment, vostè ha admès que no en tenim prou, i estic d'acord amb vostè, però l'actual model de finançament és millor que qualsevol altre: ha fet un pas endavant relativament important avui en aquest debat.

Ara, està disposat a reconèixer que el dèficit de 2010, quan es tanqui, serà menor que el de 2009?, i que la posició relativa de Catalunya en el conjunt de les altres comunitats autònomes haurà millorat i serà la tercera amb menys dèficit? Per què no ens posem d'acord, també en això? I, a partir d'aquí, parlem d'altres coses?

I quan parla de..., diu, «retallar. Vostè ha sigut conseller durant molts anys. Clar que sí –sí.» Li diré el que jo deia quan ens feien retallades superiors a la mitjana de les que es feien en el Govern. Com a mínim, les infraestructures ni ploreu ni mengen. M'entén?

Per tant, ja ho entenc que d'allà on es pot retallar millor sense que plori la criatura és de les infraestructures, només faltaria! I, a més a més, vostè va dir ahir: «I ho podrem mantenir durant un any més però hauré d'explorar noves formes de finançament, les que siguin.» Algunes de les quals, vostès, en l'oposició, havien reiteradament bescantat i ara ressuscitaran, crec –ho crec–, si fan infraestructures.

Perquè és veritat que per alimentar la màquina, per fer que la roda rodi, per aconseguir que l'economia no s'estanqui, per evitar la recessió, cal reprendre una política inversora i cal assegurar que es poden continuar fent aquelles coses que el país segueix necessitant.

Li vull recordar, per cert, president, que..., quin seria ara el dèficit de Catalunya si haguéssim acceptat totes les exigències de despesa que ens feien vostès des de l'oposició, i al mateix temps les rebaixes d'ingressos que ens feien en aquell moment?

I, una darrera qüestió: ahir va parlar, president, de la hipoteca de les futures generacions. Parem les obres de l'edifici en l'estructura? Deixem que hi plogui o acabem la casa? Podem avaluar l'esforç inversor?, el valor afegit aportat?, la cohesió social preservada?, la resposta als grans dèficits acumulats?, la capacitat d'atendre el creixement demogràfic de la darrera dècada en la política d'inversions dels darrers governs que vostè tan lamenta? Hi ha... –hi estic d'acord, eh?–, com diu, un desajust entre inversions i capacitat d'endeutament, i caldrà explorar noves vies de col·laboració i de finançament públic i privat en el futur per finançar infraestructures. D'acord. Però no liquidi pejorativament la capitalització feta en infraestructures en aquest país, i equipaments, en els últims deu, dotze, quinze anys.

I aquí, si vol, agafem-nos al sincrotró com a símptoma. La reiteració, debat rere debat de política general, esmentat pel president Pujol com una promesa reiteradament incomplerta, qui l'ha fet, començat i acabat són aquests governs que li agraden tan poc, i als quals ens fa tan responsables de tantes coses. Però els que l'han començat i acabat des de l'aportació del terreny, president, han estat aquests governs que li agraden tan poc. I és evident que l'hem de fer servir per a tot: per a la recerca, la recerca aplicada, per a l'empresa privada, per a tot el que calgui; però, en tot cas, si el sincrotró és un símptoma, no el perdi de vista com un element.

Potser tenim el país endeutat, però tenim el país més fet, més acabat i més cohesionat. O potser algú es pensa que sense les escoles construïdes els últims set anys, el curs hauria començat aquest any, tan tranquil·lament com vostè diu que ha començat... (*Alguns aplaudiments i veus de fons.*) Vostè ho creu?

I una darrera qüestió, president: retallen més que mai, el model de finançament rendeix relativament més que mai, i, malgrat tot, estem més malament que mai. Ja és conegut, per al nostre criteri vostès han dramatitzat per justificar les retallades. Si és així, ja ho sap, hem dit que el Govern ens té al seu costat i que hem defensat sempre la solvència de la Generalitat i la solidesa de les seves emissions de deute. Seguirem fent-ho, si la situació és dramàtica. Però, en qualsevol cas, sàpiga que en la situació actual, retallar més, ingressar més i posar el país al límit de l'explosió social, és irresponsable.

I una darrera cosa, vostè no m'ha escoltat, en part perquè no m'ha mirat, eh? Mirava cap allà, eh? –mirava cap allà. (*Veus de fons.*) Però he dedicat un trenta per cent del meu discurs, tota l'última part, a recordar-li què és allò que, a part d'intentar estalviar i adreçar les finances públiques, és imprescindible per crear riquesa i generar ocupació.

Llegeixi's aquesta última part i abandoni la supèrbia que vostè critica dels altres, i amb la modèstia que predica, que és una bona virtut, intenti, del discurs que jo li he fet, recollir algun aspecte constructiu, que no li aniria malament del tot.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Govern, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé. Alguns comentaris sobre la intervenció del senyor Nadal..., jo ja no tornaré a intervenir més. Per tant, doncs, després vostè dirà el que cregui oportú, però jo algunes precisions sí que li volia fer i alguns comentaris també, i una pregunta final, si vostè m'ho permet, cosa que li donarà ocasió, segurament, de tornar a intervenir i, potser, respondre aquesta pregunta que li faré, no?

Vostè ens diu que Catalunya no pot acabar com Grècia. No, és clar; no som un estat independent, seria fantàstic! Però, em permet que li suggereixi una imatge? Vostè creu que si Catalunya acabés com Grècia... –ara no parlem d'estats independents, etcètera, eh?–, si les finances catalanes haguessin arribat a un punt..., que no hi arribaran, eh?, ja li dic que no hi arribaran, per la determinació de l'actual Govern; no hi arribaran. (*Veus de fons.*) No, no..., sí, sí... Vostès vagin rient... –vagin rient, vagin rient–, però no hi arribaran per la determinació de l'actual Govern. Vostès creuen que això deixa l'Estat espanyol exactament igual? Vostès creuen que l'Estat espanyol està prou fort, és prou sòlid, té bona imatge, té credibilitat, genera confiança? Té un govern fantàstic, que s'ha dedicat a guanyar credibilitat per Espanya i arreu del món, perquè si una autonomia, un territori, diguem-ne, important com Catalunya caigués en el precipici no passa res? Veig les seves cares molt serioses i molt greus, però suposo que se n'adonen, no, d'això? O és que la inconsciència pot arribar tan lluny de pensar-se que encara que nosaltres no siguem Grècia, perquè no som un estat independent, segons com fem les coses, liquidem el conjunt de l'Estat? Ei, potser alguns ho aplaudirien, però suposo que vostès no. Consti que nosaltres no ho fem per salvar l'Estat espanyol, ho fem per arreglar Catalunya, i, si a més a més això li va bé a l'Estat espanyol, tampoc ho discutirem, però el nostre propòsit és fer la feina que estem fent per ajudar Catalunya a sortir del sot en el qual es troba i de les amenaces que planen sobre ella, no?

Un altre comentari sobre el tema de la reforma express de la Constitució. Vostè no hi dóna importància. (*Veus de fons.*) No, no, no hi dóna importància. Diu: «No, si és igual, si això de si vostès hi eren o no hi eren és igual.» No, escolti'm, si el problema no és aquest; el problema no és aquest, senyor Nadal. És que, quan es fa una reforma de la Constitució i no es tenen en compte aquells que varen estar al pacte de la Constitució, això, senyor Nadal, des d'un punt de vista simptomàtic és gravíssim –gravíssim. Perquè vol dir que totes les contribucions que fa Catalunya i que fa el catalanisme després se les passen pel clatell, vol dir exactament això, encara que estiguin condicionats per les circumstàncies del moment, que són molt dures per a l'Estat espanyol. Però vostè creu que costa alguna cosa agafar un telèfon? Vostè creu que és molt difícil agafar un telèfon i dir: «Ei, vosaltres que hi heu

sigut sempre, vosaltres que ens heu ajudat en els moments més importants, en els moments crucials, vosaltres que heu salvat les finances de l'Estat quan molts miraven cap a un altre costat, ei, que anem a reformar la Constitució. En podríem parlar?» És molt difícil això, senyor Nadal? Quan això no es fa, el símptoma és molt evident. I el símptoma és que estan acostumats a manar, es pensen que sempre hem d'oïr i nosaltres ens ho hem d'empassar tot. I això, senyor Nadal, ha arribat un moment en què es diu: «No, s'ha acabat»; almenys nosaltres diem «no», que això s'ha acabat, que nosaltres per aquest camí no hi seguim. I en tenim massa evidències, no?

Tres o quatre coses més puntuals. Ha destinat vostè una part molt important de la seva intervenció, aquesta segona, a parlar de les infraestructures, de les inversions... Això, ho entenc, que és una cosa normal, perquè vostè té el biaix dels seus molts anys de conseller d'obres públiques i, per tant, és lògic, no? D'això no li faré cap comentari..., només un –només un–, i consti que no li atribueixo la responsabilitat a vostè, no la hi atribueixo a vostè, que quedi clar, no? Però, miri, només amb els compromisos plurianuals, eh? –plurianuals, és a dir, el que s'ha de pagar els propers anys–, només amb aquests compromisos plurianuals que vostès van deixar a finals de l'any passat, no podem fer re. L'única cosa que podem fer és pagar allò que vostès van fer, res més. És el que estem fent, pagar. I continuar les obres que tenen finançaments diferits, que vol dir «pilota endavant» i el que puguem en aquest sentit. Fixi's que en els plurianuals que ens van deixar o que han deixat al país –a nosaltres no, perquè és el de menys– n'hi ha algun per al segle XXI, és a dir, hi ha alguna... D'acord, l'anècdota, d'acord; però és simptomàtic, eh?, d'aquest «tirar pilota endavant». Fins al segle XXI, el dos mil cent no sé quants, no? Petita quantitat, és igual, no hi ha problema; però és molt simptomàtic.

Ara, més enllà d'això, tres comentaris que li volia fer, màxim quatre, molt breus.

Primer, jo li faig un prec –i aquest sí que l'hi faig, allò, amb tota l'energia, eh?–: deixin de traslladar temors que no estan fonamentats a la població, per temes que són bàsics i que aquests sí que generen por; deixin-ho de fer. Perquè, escolti, no és veritat que la cirurgia cardíaca en aquest país estigui en perill, deixin-ho de dir –deixin-ho de dir. Hi ha interessos... (*Veus de fons.*) Senyor Nadal –senyor Nadal–, a tot arreu hi ha interessos de tota mena i tothom ho sap. Però deixin de dir que això està en perill, perquè no és cert, i vostès ho saben. Si la sanitat catalana té un pressupost aproximadament de 9.000 milions d'euros, amb 9.000 milions d'euros que es poden invertir o gastar cada any no estan en qüestió ni la cirurgia cardíaca ni els tractaments oncològics. Que pot estar en qüestió que per a una vasectomia, en lloc d'esperar sis mesos, com vostès garantien, se n'hagin d'esperar vuit? Sí, senyor. Que s'han obert hospitals en aquest país que no hi eren i això comporta que s'hagin de tancar llits d'hospitals que ja estaven en marxa, tal com estava previst? És exactament així. Però d'aquí a traslladar a l'opinió pública que la cirurgia cardíaca en aquest país està en qüestió, aquí hi ha un abisme, senyor Nadal.

I vostès tenen tot el dret a fer oposició, tot el dret, perquè ara estan a l'oposició –jo espero que hi siguin molts anys, per al bé del país. (*Remor de veus.*) Però una cosa és estar a l'oposició i una altra cosa és traslladar a la gent unes pors que no tenen fonament i que afecten la sensibilitat i la situació de moltes famílies d'aquest país. Jo només li demano això. Li ho demano amb tota la humilitat; no els renyo, no dic re..., no els demano re... (*Remor de veus.*) No, no, escolti'm, crec que el to, més correcte és impossible que ho sigui. Però jo els ho demano, perquè es pot fer oposició, és legítima, l'oposició sempre té un punt d'exageració, també ho entenc, segur que quan nosaltres estàvem a l'oposició vàrem tenir també un to d'exageració, no ho crítico. L'única cosa que crec que és ja una frontera que no s'ha de traspasar, que és entre el to d'exageració que tota oposició pot tenir legítimament i crear alarmes, que aquestes toquen la fibra sensible de moltíssima gent del país, de manera gratuïta i de manera innecessària –de manera gratuïta i de manera innecessària.

El tema de l'impost de successions. Bé, vostè em diu: «Si s'haguessin trobat en aquesta situació que nosaltres no haguéssim tocat re, què haurien fet? També l'haurien disminuït igualment?» Bé, vostè, primer, això no ho sap –primer, això no ho sap. El compromís electoral hi era... (*Remor de veus.*) Perdonin, el compromís electoral hi era, jo ja els ho reconec. Però, primer, vostè m'està parlant d'una ficció, perquè resulta que els 800 milions d'euros ja no hi eren i se'ls van empassar vostès. Per tant, al final el joc és un joc de realitats, no és un joc de pel·lícules de ficció. Aquesta és la realitat que vostès van provocar i és la que és. Si l'alternativa hagués estat 500 o 550 milions d'euros més o menys, no sé què hauríem fet en la situació que tenim en aquest moment.

En qualsevol cas, el que vostè diu és una especulació, perquè, evidentment, la realitat no ens ha pogut permetre prendre aquesta decisió, però no ho sap, perquè aquest Govern ha pres decisions molt complicades, que vostès ara poden criticar, que vostès, per cert, no van prendre i les havien d'haver pres, i ha demostrat, crec jo –crec jo–, una capacitat d'enfrontar-se als problemes gran. I prova d'això és que, escolti'm, tenim soroll, per dir-ho així, i cridòria a molts llocs del país. Si no féssim re, no hi hauria ningú que aixequés pancartes contra nosaltres. Per tant, no menystingui la capacitat d'enfrontar-se als problemes i el coratge que té, crec jo, aquest Govern.

El dèficit del 2010? Vostè torna a parlar del tema de la comptabilitat... No en parlin més, la Intervenció General de l'Estat ja ho ha dit: 4,22 per cent de dèficit, quan havia de ser el 2,4. Però deixi'm fer-li una observació. El 24, si no ho recordo malament, de novembre de l'any 2010, quatre dies abans de les eleccions catalanes, vostès van anar a un organisme que es diu Consejo de Política Fiscal y Financiera, que és un organisme que ha de transmetre serietat i rigor al conjunt del país, dels mercats, de la Unió Europea, del Fons Monetari Internacional, etcètera; tots aquells que ens vigilen i alguns que ens supervisen. Què va passar aquell 24, em sembla que era, de novembre de l'any 2010, quan es va sortir d'aquella reunió del *consejo*, amb els

ministres, la vicepresidenta econòmica del Govern, el Govern de Catalunya, totes les autonomies, i vostès van dir que Catalunya compliria l'objectiu de dèficit el 2010? És a dir, el 24 de novembre de l'any 2010, un mes abans d'acabar-se l'any i quatre dies abans d'unes eleccions, vostès deien que complirien, i què va passar aquell mes? Que és que no sabien on eren, vostès? Si ho sabien, hi va haver un engany monumental, i els enganys es paguen molt cars. I si no ho sabien vol dir que, escolti'm, la inoperància era total i absoluta. Per tant, vostès crec que ens haurien d'explicar algun dia per què el 24 de novembre vostès, com a govern, i el Govern espanyol varen dir que Catalunya compliria l'objectiu de dèficit. Si haguessin complert l'any passat, tal com vostès deien a finals d'any, tot això que s'ha de fer ara no caldria; estaríem parlant de com guanyem eficiència en l'acció de la Generalitat, però sense pressa per prendre determinades decisions, no hi hauria urgències si vostès haguessin fet allò que van dir el 24 de novembre de l'any passat, a final d'any. Què ha passat aquí? Què va passar? Algú ens ho pot traslladar? A vostè li queda un torn, encara, per intervenir; potser ens ho podrà explicar d'una manera mínimament convincent, no?

I, finalment, una pregunta que jo li volia fer, no? Jo l'he escoltat molt atentament, encara que no sempre el mirés directament. Tota la part aquesta que vostè, doncs, ha exposat, jo me la tornaré a llegir, a més a més, per veure si hi ha alguna idea que realment es pugui incorporar. Ja els he dit que nosaltres el que volem és ser permeables a les idees que tinguin els altres i parlar de qualsevol cosa. El que passa, que no hi he trobat cap idea, diguem-ne, que es pugui traslladar a la realitat d'una manera mínimament nova. I aleshores, si vostè em digués: «Miri, han de fer exactament això», més enllà d'una frase, eh?, més enllà d'una idea, però una acció concreta, que vostè em digui: «Mira, hauríem de fer això», que això sigui sostenible en les condicions en què estem, doncs, jo amb molt de gust la recolliré, de vostès i de qualsevol altre grup parlamentari d'aquesta cambra, no? Només els demano una cosa: que les idees que puguin sortir les han d'avaluar respecte a com es paguen i tinguin en compte una cosa, que el Govern espanyol –per cert, del Partit Socialista– ens diu que la reducció que estem fent de despesa és insuficient. Ja ens explicarà el Partit Socialista com es menja que aquí a Catalunya sigui excessiva i vist des de Madrid sigui insuficient, perquè és del mateix partit. (*Remor de veus.*) Bé, escolti'm, al final, doncs, deu ser la mateixa família. Aleshores ens ho han d'explicar, això: per què a Madrid ens diuen que hem de retallar més i vostès ens diuen que retallem massa?, i això ens ho diuen els mateixos. Dius: «Home, alguna cosa deu fallar aquí.»

La pregunta que li volia fer, que al mateix temps és gairebé una petició, no?: vostès estan disposats a sumar-se a l'estratègia que li he definit sobre el pacte fiscal? Crec que no podem sortir d'aquest debat, senyor Nadal, sense un sí o sense un no, crec. Jo li pregunto això. Crec que avui els ciutadans d'aquest país..., en un tema tan transversal, en un tema que afecta el conjunt del país, que afecta allò que vostès denuncien cada dia: com Catalunya pot fer un plantejament per-

què d'una vegada per totes no hàgim d'estar simplement a allò que se'ns diu per part del Govern espanyol o no hàgim de dependre dels ingressos que ens passa el Govern espanyol, etcètera. Això sí que afecta la qualitat de vida, el progrés, la prosperitat, el benestar, el creixement econòmic, les infraestructures, afecta a tot. El PSC, com a grup parlamentari important d'aquesta cambra, està a favor del pacte fiscal?, estan disposats a fer pinya a Catalunya i a fer pinya a Madrid per defensar el pacte fiscal que surti de la comissió del Parlament de Catalunya, sí o no, senyor Nadal? Crec que aquesta resposta, senyor Nadal, vostè ens la deu.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Li he dit, president, que només complint els acords que el Parlament ha pres en matèria de polítiques d'ocupació i de creació d'activitat econòmica, només que es complissin els acords ja presos, el full de ruta per a la reactivació de l'economia estaria més clarament marcat que el que marca el Govern. No parlo del que jo he dit, parlo del que està acordat, que sí que ho he dit.

Ara, president, és veritat que en matèria, per exemple, de formació professional hi ha alguns centenars de milions d'euros provinents dels fons de formació ocupacional, que consta en una acta del Consell de Formació Professional, que s'han dedicat a altres coses i no a això? És veritat que el seu Govern ha obtingut ingressos finalistes en, com a mínim, dues ocasions i els ha dedicat o està intentant dedicar-los a altres coses?

També li ho pregunto per a la reflexió, perquè quedi a benefici d'inventari d'allò que tenim entre mans, de la part propositiva que jo li he fet. Perquè, és clar, president, ficció per ficció, no? Grècia és una ficció, en els termes que ho ha plantejat vostè, i l'impost de successions és una ficció. Però jo no faig pas ni més ni menys ficció que la que fa vostè. Ara, la ficció que fa vostè és: «Puix que parlem de Grècia, fem un sofisma.» I ja està. I s'ha quedat tan tranquil, eh? Ja ha construït un argument que no s'aguanta per enlloc a base d'allò que podríem dir-ne «les hipòtesis contrafactuals», és a dir, allò que ja se sap que no passarà mai –en els termes que vostè ho ha plantejat. Però, vaja, ficció per ficció: si es proposés rescatar en la seva integritat l'impost de patrimoni abans de la modificació que va fer l'últim Govern d'entesa –de successions, perdó–, tindria el nostre suport.

Parlem d'ingressos: grans fortunes, successions, patrimoni. Si vostè ha dit que jo ara feia una ficció, convertim la ficció en realitat: si el seu Govern, ateses les circumstàncies, cregués que ha de restituir en la seva integritat l'impost de successions i donacions, aquí té el nostre vot.

Per cert, president, no digui que no el truquen –no digui que no el truquen–, que el truquen. El que passa és que..., en fi, això és com en el llenguatge diplomàtic, no?, nota verbal..., que és una nota escrita, la nota verbal, eh?, però la nota verbal vol dir que «aquest do-

cument es destruirà immediatament un cop s'hagi llegit». Però una cosa és que el truquin i l'altra que, en el context de la trucada, vostè hagi de dir: «Home, a hores d'ara de la pel·lícula no ens demaneu això que ens demaneu perquè no podeu comptar amb nosaltres. Ja hem fet massa esforços, ja us hem salvat dues vegades, ja hem votat la investidura del José María Aznar dues vegades. No ens demaneu, a un mes i mig de les eleccions, un últim sacrifici. Per aquí sí que no hi pasarem. No votarem, ens abstindrem en la reforma de la Constitució.» D'acord... –d'acord–, però, en tot cas..., en fi, tampoc no digui allò que no és, no?

I em sembla que en aquest sentit... –i acabo, president–, bé, és entre vostè i jo, això, és clar... Jo dic que vostè crea por i vostè diu que jo traspasso la frontera de la por creant una alarma innecessària.

Jo..., alguns problemes amb la cirurgia oncològica –per això li he parlat del càncer de pulmó–, en el calendari, a les llistes d'espera, o amb la cirurgia cardiològica no me'ls he inventat jo, són en la premsa avui. I no és ficció dels partits. (*Pausa.*) No, no, no..., *La Gaceta*; en tot cas, *La Gaceta Oficial*, eh? (*Rialles. Alguns aplaudiments.*) No, no, no... –no, no. És a dir que amb aquests temes, president..., si té raó, si a vegades ens enfonsa l'excés de cultura de govern, si som hiperresponsables, si ens n'estem, de moltes coses, més que vostès quan estaven a l'oposició, perquè van oblidar massa ràpidament que havien estat vint-i-tres anys al Govern.

El mètode alemany, que vam trencar, de la línia 9, president, l'any 2004 i 2005, impedia als governs de sis legislatures fer res més.

Per tant, allò que vostè ha dit avui com una gran veritat absoluta ja era vàlid el 2004 si no haguessin trencat el mètode alemany i haguéssim començat a pagar en còmodes terminis la part d'obra feta.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, té la... (*Veus de fons. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.*) Sí...?

Joaquim Nadal i Farreras

Perdó, presidenta..., tant la vicepresidenta com el president amb molta insistència em diuen: «Ah, i la pregunta del pacte fiscal.» (*Veus de fons.*)

Llegeixi també el que jo he dit exactament sobre els rendiments de l'actual model de finançament i la seva superació fins a la reducció del dèficit fiscal.

I en termes d'adhesions, president..., pacte fiscal?, quin pacte fiscal?, l'actualment vigent?, el que surti d'aquí?, dependrà del que surti, no?

Per tant, estem en la comissió i farem les nostres aportacions. I, si som capaços, uns i altres, d'acostar-nos, també hi serem.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya, molt honorable president de la Generalitat, honorables consellers, senyors i senyores diputats, aquest és un debat en el qual el Partit Popular avui assisteix amb actitud positiva i constructiva. Aquest és un debat en el qual la ciutadania de Catalunya està esperant solucions per als veritables problemes del país. Nosaltres mantindrem una actitud de coherència, una actitud positiva i constructiva, en la línia, amb la manera de fer oposició que hem estat practicant des del principi d'aquesta legislatura: amb responsabilitat, senyor president; amb rigor; amb sentit crític, però també exigent, com correspon a la gravetat de la situació econòmica i social per la qual estem travessant.

Honorable president de la Generalitat, nosaltres no li vam donar el nostre suport a la seva investidura, no ho varem fer. Altres, que avui qüestionen amb vostè, sí que ho varen fer i el van fer president. Però, tanmateix, vostè sap que, si avui el Partit Popular no hagués permès l'aprovació dels pressupostos d'enguany, aquest debat de legislatura, aquest debat d'orientació de política general no s'estaria produint.

Qui ha exercit la responsabilitat de país, no amb Convergència i Unió, no amb el seu Govern, sinó amb els catalans i les catalanes, ha estat l'únic partit responsable d'aquesta cambra, que és el Partit Popular de Catalunya. Estàriem en aquesta situació davant d'unes eleccions anticipades, sense pressupost, amb una situació absolutament inestable, socialment i econòmicament, i amb difícils i preocupants expectatives de futur per als catalans. Això demostra, senyor president, fins a quin nivell estem disposats a actuar amb responsabilitat quan Catalunya ho necessita, malgrat, com vostè sap, les evidents discrepàncies entre vostès i nosaltres en la manera de veure el país i en la manera de veure el seu futur.

La nostra actitud, ho reitero, és constructiva. Avui no és moment ni per a la lírica, ni per a l'èpica, ni per a la ficció. Això pot estar molt bé per a debats parlamentaris, però no per als milers, milions de catalans que avui estan veient aquest debat i estan esperant dels seus polítics seriositat, fermesa, rigor, eficàcia i solucions.

Alguns poden utilitzar aquest debat en to de confrontació partidista i, fins i tot, electoralista. Nosaltres no ho farem, no és la nostra voluntat. La nostra voluntat és pensar en les dificultats i els sacrificis de la ciutadania catalana i aportar-ne solucions des de la responsabilitat que ens exigeix i que ens comporta el fet de ser la tercera força política al Parlament de Catalunya.

Senyor president, vostè és qui governa fa nou mesos aquest país, però també haig de dir-li que des de l'oposició també es governa; es governa quan l'oposició ajuda en moments d'enorme dificultat, i nosaltres ho hem fet i estem disposats a fer-ho. No és el moment

d'analitzar el passat, no és el moment d'anar a buscar culpes d'uns i altres. Els ciutadans de Catalunya ja saben que el forat en el qual ens trobem és degut al tripartit i per això el van votar a vostè: per superar aquesta fase i per superar els problemes del país.

Alguns parlen massa sovintejadament de la defensa de les polítiques socials i de la defensa de l'estat del benestar. Jo li diré que molt sovintejadament es cau en l'error que el debat sobre el necessari manteniment de l'estat del benestar i la qualitat dels serveis públics i socials es manté amb una política econòmica erràtica, que consisteix a gastar més del que tenim i a desatendre, alhora, les necessitats d'aquells que són els veritables creadors de riquesa i d'ocupació del país: la petita i mitjana empresa, els emprenedors, els autònoms, els que treballen cada dia per fer el seu futur a Catalunya.

No hi haurà política social possible si no hi ha una política econòmica eficaç i eficient, un govern amb lideratge, un govern creïble, un govern valent i un govern amb ambició.

Nosaltres creiem que per superar els moments de dificultat que passa el país, per la gravetat del país a Catalunya, calen principis clars i nítids. Cal actuar i fer la gestió econòmica amb austeritat. Austeritat vol dir dedicar els diners públics a allò que realment és important. Austeritat vol dir saber prioritzar, treure diners d'allà d'on no toquen per prioritzar allà on són absolutament necessaris.

Les retallades, els ajustos, senyor president, no són suficients, no són el que resoldrà el problema de l'economia a Catalunya. És veritat que hem de contenir el dèficit i el deute, és una condició necessària per a la nostra recuperació econòmica; però vostè ha d'emprendre les reformes estructurals i profundes que a hores d'ara no ha fet, senyor president.

L'economia productiva esperava de vostè en aquests nou mesos una millora per al creixement econòmic, per al creixement de l'ocupació, per al creixement de la riquesa, per generar oportunitats a Catalunya. Alguns han estat parlant aquí, ara, de models econòmics, de models de lliure mercat. Caldria recordar que a la Unió Europea les socialdemocràcies estan desapareixent gradualment, precisament per les dificultats que tenen de generar oportunitats d'igualtat als europeus i a les europees, i que en aquells països –en aquells països– on hi ha hagut aquestes socialdemocràcies, com per exemple països a Àsia, resulta que són les economies de mercat les que generen oportunitats, les que generen la millor política social possible, que és tenir treball, tenir oportunitats i tenir futur.

Nosaltres considerem, senyor president, que vostè ha de tenir els eixos clars en la gestió de la política econòmica: austeritat, estabilitat pressupostària, no pagar més del que es té i, a més, impulsar l'economia productiva, controlant alhora el deute i el dèficit.

Però aquest, senyor president, és el seu primer debat de política general. Ha semblat més un debat d'investidura, un debat de presentació del programa electoral, un debat en el qual vostè feia propostes però no avaluava l'acció dels nou mesos de govern.

Vostè es va presentar en el debat d'investidura com un govern dialogant i transparent, i no ha estat un govern dialogant ni un govern transparent per als ciutadans de Catalunya.

En alguns moments, senyor president, haig de dir que hem mantingut aquest diàleg –amb el Partit Popular de Catalunya ho hem fet–, però crec que no ha estat la transparència ni la planificació ni el diàleg amb la ciutadania catalana el que els ha fet entendre els ajustos necessaris que calen al país.

El seu discurs, ahir, era molt esperat i crec que va ser molt decebedor per a la ciutadania catalana. El seu discurs no va portar ni esperança per al present ni per al futur. Va ser un discurs en què vostè va traslladar la situació actual del país, que ja la coneixíem, i en què no va aprofundir en la situació real dels ajustos presents.

Vostè ens va traslladar ahir que la culpa és dels altres. I és veritat que ha rebut una herència enverinada, però ens va traslladar que la solució són més impostos, més deute i més retallades i més ajustos. Aquest no és el camí, senyor president. Nosaltres no volem aquest camí; volem més consensos socials, més diàleg, prioritzar els ajustos necessaris i fer i gestionar la política econòmica i productiva.

Avui no hi ha res que divideixi més els catalans que la falta d'oportunitats. La meitat dels joves no troben feina i molts dels seus pares se'n van a l'atur. Milers d'autònoms i emprenedors abaixen les persianes dels seus negocis, i els jubilats no saben com arribar a final de mes. Aquesta és la realitat del país, i vostè la coneix molt bé; però vostè no l'ha canviat, en aquests nous mesos, senyor president.

També vull dir-li una cosa: no hi ha res que uneixi més els catalans que la voluntat de vèncer aquesta crisi econòmica, i aquest hauria de ser l'objectiu número 1 i prioritari de la seva agenda política.

La Cataluña de tantas familias que hoy nos está escuchando y a las que me quiero dirigir..., son familias que tienen todos sus miembros en paro, que quieren trabajar y no encuentran trabajo, familias que han tenido que sacar a sus hijos de las guarderías públicas, familias que no pueden pagar el comedor, el transporte escolar o las actividades extraescolares, familias que contaban con la ayuda por hijo a cargo y que se han quedado sin ella, familias que no pueden pagar la residencia a mayores, familias que este agosto no han tenido ni la renta mínima de inserción. Familias, en definitiva, que solo piden que este Gobierno no recorte más en política social que en empresas públicas ineficientes. Ustedes han recortado más en familia que en cargos de la Generalitat, que en empresas públicas ineficientes, y, por tanto, no han priorizado los ajustes y los recortes.

Els catalans, senyor president, viuen en la incertesa, en l'angoixa i atemorits per la greu situació que estem vivint. Aquella sortida del túnel que vostè va prometre no s'ha produït. Avui estem pitjor que fa un any, i les dades ho diuen: a Catalunya avui tenim 585.000 aturats registrats, 690.000 segons l'Enquesta de població

activa. El problema de l'atur a Catalunya és el gran problema que hem de resoldre, és l'objectiu prioritari del país, i com el resollem és el que vostè no va dir ahir.

No només tenim 99.000 aturats al sector de la construcció, sinó que també en tenim quasi 93.000 al sector de la indústria. L'atur és més alt. El creixement econòmic d'enguany no complirà les previsions que vostès van establir. A Catalunya, un de cada cinc catalans és pobre, senyor president, senyores i senyors diputats; més d'1 milió i mig de catalans viuen sota el llindar de la pobresa, 1 milió a la ciutat i a l'àrea metropolitana de Barcelona. La situació és greu i difícil, i l'esperança que tots hauríem de tenir en un govern amb lideratge i amb ambició és un govern que prioritzi, un govern que digui la veritat, un govern que estableixi les prioritats de país.

Vostè ahir no es va atrevir a fer balanç de la situació actual de Catalunya, no va voler fer-ho. Avui ha entrat més en aquests àmbits, però vull recordar-li com estan cadascun d'aquests àmbits.

Amb vostè, president, no estem millor que fa un any. Nosaltres som conscients que cal fer aquests ajustos, nosaltres creiem –i en això coincidim amb vostè– que és necessari un replantejament del model assistencial, del nostre model sanitari, per garantir la seva viabilitat, la seva sostenibilitat i la seva qualitat; ens tindrà aquí. Però també li demanem, senyor president, que prioritzi i apliqui els ajustos en aquelles partides innecessàries, superflues, que redueixi en baixades, que redueixi l'Administració pública en un 20 per cent, que redueixi en les subvencions que no són prioritàries, i no pas en la política social o la sanitat.

Vostè pràcticament no va parlar ahir de sanitat, avui ho ha fet més, i jo vull parlar-li de sanitat avui. Vuit centres de l'ICS han decidit anar a la vaga. Els expedients de regulació afecten milers de treballadors de la sanitat catalana. L'any passat els metges i les infermeres ja van veure reduït el seu sou entre un 5 i un 10 per cent, perquè vostès i el senyor Zapatero ho van acordar.

Senyor president, es tanquen quiròfans, es tanquen zones i plantes d'hospitals, i nosaltres volem saber si aquest ajust vostè l'ha fet amb la suficient planificació, amb el suficient diàleg, amb la suficient transparència i amb la suficient explicació als sectors sanitaris i a la ciutadania catalana en general. No han explicat ni tan sols quin ha estat el resultat de les mesures preses fins avui. Vostès han tancat centres d'atenció primària a la nit, els caps de setmana, i encara ens han de dir si han servit per a alguna cosa. Jo crec realment, senyor Mas, que un 2 per cent de presumpta reducció de les visites d'urgències els mesos d'estiu no justificava una mesura d'aquestes característiques.

No es pot governar donant pals de cec, i menys a la sanitat pública catalana. No es pot anunciar una mesura de reducció pressupostària als centres hospitalaris i després aturar-la esperant que passin les eleccions municipals. Nosaltres creiem que els projectes d'austeritat i d'estalvi com s'han fet a Castella - la Manxa, a Extremadura, a Balears o d'altres comunitats autònomes han prioritzat la rebaixa i els ajustos en la sim-

plificació i l'aprimament de l'Administració, en la reducció en els càrrecs, en la reducció d'empreses públiques, però no pas afectant la nostra sanitat.

Senyor president, les polítiques socials no es poden fer a base d'improvisació, i vostè les ha fet així. Ahir mateix s'anunciaven reduccions a les residències de gent gran i de discapacitats, unes reduccions de manca de pagament de dos mesos que no havien tingut planificació ni anunci previ. Aquesta és la seva manera de fer, del seu Govern: improvisar sense planificació i sense el diàleg corresponent.

Vull, a més, recordar-li, senyor president, que a la població ha causat alarma social, i, d'aquesta alarma social, vostè n'és el responsable. Crec que és crear alarma social anunciar el mes de febrer la desaparició de les ajudes a la família, crear alarma social anunciar a principi d'any la paralització de la Llei de dependència i crear alarma social anunciar el mes d'agost el canvi de pagament de la renda mínima d'inserció i deixar molta gent sense cobrar, encara que l'objectiu de control del frau fos un objectiu necessari i desitjable per part del Partit Popular.

Nosaltres creiem que l'objectiu està a recuperar l'economia catalana, a crear ocupació; i aquí se n'ha parlat molt poc, avui i ahir. La indústria, la tradicional vocació industrial a Catalunya, s'està esvaint. El pes de la indústria, del qual vostè va parlar molt poc ahir, al PIB català ha passat del 21 per cent al 16 per cent en molt pocs anys. Als 185.000 llocs de treball que es van perdre durant el tripartit, cal afegir-hi 33.000 pèrdues de llocs de treball al sector de la indústria amb el seu Govern, en els nou mesos del seu Govern. El 75 per cent dels llocs de treball industrials que es perden a Espanya els perdem a Catalunya. Més de dos mil expedients de regulació i més de 30.000 treballadors afectats són el balanç d'aquests sis mesos.

Recorda empreses com Alstom, Yamaha, Derbi, Fico-sa, Valeo? Són alguns d'aquests exemples de la pèrdua de teixit industrial de les nostres empreses. Necessitem el suport dels emprenedors, i vostès el que han fet ha estat denegar ajuts a més de sis mil autònoms, a més de sis mil emprenedors.

Senyor president, nosaltres creiem que sectors com l'agricultura, la ramaderia, la pesca o el sector del comerç i del turisme, que ahir no van ser ni plantejats per vostè, necessiten impuls, incentius fiscals, necessiten mesures per accedir al crèdit, necessiten plans d'acció d'un govern que ni els va dedicar temps ahir ni ha dedicat temps a la gestió del seu impuls.

Sobre l'educació, vostès van parlar ahir dels sacrificis que han hagut de fer, de la reducció del 7 per cent. Però aquest curs les famílies catalanes tenen una pujada el mes de setembre a causa dels ajustos del seu Govern. No només s'han eliminat les ajudes de zero a tres anys, sinó que, a més, s'han eliminat..., les retallades de les subvencions de les guarderies públiques, s'han reduït les subvencions a les escoles de música i arts, a les activitats extraescolars o a les activitats d'acollida.

El fracàs escolar segueix sent d'un 34,1 per cent a Catalunya. Seguim estant a la cua de les regions europees

de l'informe PISA, el 18 del 25 de les regions analitzades. Vostès van prometre un pla de xoc contra el fracàs escolar i un pla de reforç, i no hem vist ni aquest pla de xoc ni aquest pla de reforç explicats per vostè en aquest debat de política general.

Crec, a més, que cal una reforma universitària, perquè, a més, el 45 per cent dels nostres universitaris tenen fracàs escolar. Sap que a Catalunya han marxat més de 45.000 joves perquè no tenen oportunitats de futur?, perquè estan pitjor que fa un any i han hagut de marxar perquè no tenen feina, perquè no tenen treball?

Aquesta és la situació del país, i aquesta és la situació que vostè ahir no va voler explicar.

Nosaltres, senyor president, hem acordat amb vostès tres grans acords pressupostaris, tres grans acords que demostren al país que necessitem un govern que estableixi prioritats en els ajustos i en les retallades, un govern que mantingui serietat i diàleg, un govern que també mantingui fermesa en les seves decisions. Vostè ha presentat aquests dies la Llei catalana d'estabilitat pressupostària, i em plau que ho hagi fet, perquè va votar en contra de la Llei d'estabilitat pressupostària presentada pel Partit Popular. Això sí que és fer Europa, això és fer més Catalunya i això és fer més Espanya. Això és traslladar un missatge de serietat dient-los que no es gasta més del que es té. Però em sobta, senyor Mas, que vostè no hagi volgut donar suport a la reforma constitucional que avala aquesta Llei d'estabilitat pressupostària. Vostès l'han fet en compliment del nostre acord, i, per tant, era una mesura necessària, però també haurà d'explicar per què vostè no va voler donar el suport i es va automarginar de la reforma constitucional que establia l'estabilitat pressupostària.

Senyor president, vostè demana sacrificis a la ciutadania de Catalunya, demana sacrificis al sector sanitari, als professionals, a les famílies, a les petites i mitjanes empreses, als autònoms; però on són els sacrificis que el Govern, que la seva Administració haurà de fer? On és el compliment de la reducció del sector empresarial en un 10 per cent del nombre d'empreses públiques i en un 20 per cent del pressupost d'aquestes empreses públiques, que ens haurien aportat gairebé més de 1.200 milions d'euros enguany, al finalitzar aquest any, i que permetrien que s'eixuguessin i es compensessin molts dels ajustos que està patint la ciutadania catalana? Vostè no ho ha fet, i aquestes són les prioritats... Ahir va dedicar una frase a això, senyor president, una frase a això, i no va explicar res més del compliment d'aquest acord.

Coincidim amb vostè, senyor president, en el fet que l'impuls de l'economia productiva a la creació d'ocupació és l'objectiu, però, a diferència de vostè, nosaltres tenim aquest com a objectiu de país. Vostè té una agenda de transició nacional per sobre d'aquest objectiu de país. Nosaltres creiem que les reformes que calen són fonamentals i han d'anar adreçades a crear llocs de treball, a crear ocupació.

La reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya vostè l'ha presentat i l'ha esmentat moltes vegades, però no la fa, i no la fa en profunditat. No ens parla de quin és el mecanisme d'intermediació laboral per aconseguir

que els nostres aturats tinguin un percentatge superior al 5 per cent i trobin feina gràcies als serveis públics de Catalunya. No ens explica, senyor president, per què la iniciativa privada no comença a tindre major presència i major pes en la canalització de la intermediació laboral i professional. Nosaltres volem una millor formació professional i, d'una vegada, l'existència d'una formació dual lligada al món de l'empresa. Nosaltres ho vam pactar amb el seu Govern, i espero que es faci, perquè és el camí de sortida perquè la formació professional sigui una eina per inserir al mercat de treball.

Necessitem una reforma laboral, i ahir ho va dir vostè. Em satisfà que ho digui, perquè la reforma laboral tova que es va aprovar al Congrés dels Diputats es va aprovar gràcies a la seva abstenció. I el que necessiten les empreses catalanes, els autònoms, la petita i mitjana empresa, els empresaris catalans, és flexibilitat interna i externa, són mesures de decisió a les empreses de menys de cinquanta, de menys de vint-i-cinc, de menys de cinc treballadors. Això és el que necessitem, una reforma laboral profunda i una reforma laboral que estic convençuda que farà un proper govern, si el president Mariano Rajoy és qui aconsegueix ser el nou president del Govern d'Espanya. Nosaltres els esperarem allà, i la seva proposta d'ahir serà ben acceptada si estan decidits a prendre en ferm una reforma laboral profunda que ajudi a crear llocs de treball, que és l'objectiu del país.

Necessitem també una reforma de la negociació col·lectiva, i aquesta reforma també cal que sigui profunda i estructural. Vostè ahir només va plantejar setze projectes de llei nous, va presentar manteniment de la pressió fiscal i, a més, la creació d'un nou impost, que, com es deia, no és molt creatiu —malgrat que sigui la creativitat del senyor Rubalcaba—, i que no solucionarà els problemes del país ni els problemes de Catalunya.

Nosaltres no volem incrementar ni preus ni taxes, ni volem incrementar el preu del cànon de l'aigua. Nosaltres volem mantenir moderació fiscal i volem incentivar fiscalment el consum, la demanda interna i incrementar la creació d'ocupació.

Senyor president, vostè va dedicar ahir un darrer capítol, un capítol a la identitat i a la transició del poble de Catalunya. Li haig de dir, senyor president, que la seva agenda, l'agenda separatista, l'agenda que vostè va traslladar en el discurs de Madrid, a la Residència de Estudiantes, és una agenda que preocupa, que genera incertesa, que genera alarma, que genera manca de confiança. I és el que menys necessitem per a la recuperació econòmica del país.

Catalunya necessita inversions i necessita seguretat jurídica, i no ens podem permetre un president de la Generalitat que digui que deixa de banda l'agenda de la Constitució, que finalitza la seva relació amb Espanya o que presenta una transició nacional cap a la independència. Aquest no és el camí, senyor president. I aquest camí genera preocupació, incertesa, especialment en l'àmbit econòmic i social.

Vostè va parlar, ahir, d'autogovern i el Partit Popular es referma en la consolidació del nostre autogovern,

del major i millor autogovern que ha tingut el país en els darrers trenta anys. Però també li dic: «Cal que reflexionem sobre les reduccions de les duplicitats dels costos que fem pagar als catalans i a les catalanes amb administracions i amb serveis duplicats que cal que es redueixin.»

Nosaltres, senyor president, el Partit Popular de Catalunya, seguirem treballant des de la responsabilitat, des de la serietat, des de la fermesa i des de la concòrdia, però també des de la defensa de les llibertats individuals, per defensar una Catalunya de llibertat, de compliment de la legalitat, de les lleis i de les sentències, una Catalunya plural, amb ambició encoratjada i treballadora que entre tots podrem sortir d'aquesta situació, d'aquest pols que ara mantenim.

Senyor president, creiem que l'única transició que li cal a Catalunya és la transició al lideratge econòmic, la transició a la recuperació, a la creació d'ocupació, a la generació d'oportunitats, a la reducció d'atur a la meitat. Aquesta és l'única transició que necessita el país i no una altra.

Vostè va parlar, ahir, que vol més Catalunya i més Europa. Jo vull més Catalunya, més forta, però vull també més Espanya, dins d'una Europa, ara debilitada, que necessita tots els esforços. I Europa no es construeix des dels discursos, senyor president; no es construeix des dels papers, es construeix des dels actes. I el seu incompliment a la Resolució del 21 de juliol per aprovar la reforma constitucional que garanteix l'estabilitat pressupostària com demanava Europa no demostra que vostès volguessin fer Europa. Vostès solament parlen d'Europa però no han ajudat a construir-la.

Senyor president, nosaltres volem i creiem que la societat catalana està disposada i encoratjada a sortir de la crisi, que sap que s'han de fer sacrificis. Vostè explicava els mateixos sacrificis que una família fa, però una família mai es treu allò que és absolutament necessari i es desprèn d'allò que és absolutament prescindible. Això és el que vostè no ha començat a fer: no s'ha prescindit del que era més prescindible, i vostè ha anat a fer les reduccions i els ajustos allà on més colpeja la qualitat de vida dels catalans i de les catalanes.

Senyor president, vostè va tornar a parlar de la relació de Catalunya i Espanya. Jo li traslladaré el model de Catalunya que nosaltres volem, el que volen la majoria dels catalans: una Catalunya de llibertat, de llibertat d'empresa, de llibertat de cultura, de llibertat de trilingüisme, de llibertat de pensament. Aquesta és la Catalunya on ens trobarem, que és la Catalunya diversa i plural, que és la Catalunya heterogènia que vostè no reconeix quan puja a parlar des d'aquest faristol.

En aquest sentit, senyor president, vull recordar unes paraules i vull dir: «Espanya uns diuen que badalla i altres que està adormida. Tot és possible, però em sembla que en el país existeix encara suficient saba nova per despertar-lo, per sacsejar-lo i per donar-li nobles ambicions. Es tracta simplement de no pensar en tot el que enterboleix la nostra voluntat de cara a un destí millor. Es tracta de portar a terme una àmplia i generosa unitat realitzada sense rancúnies, sense demagògi-

es, tocant de peus a terra per poder anar cap endavant sense vacil·lacions. Llavors sí que obtindrem la victòria, i ens permetrà viure a Catalunya amb llibertat i benestar. Pel que fa a Catalunya, crec que és urgent que s'oblidi tot el que ens separa, perquè el nostre país és massa petit perquè es menyspreï cap dels seus fills i suficientment gran perquè hi capiguem tots.» Aquestes foren paraules del president Josep Tarradellas en una carta adreçada al director de *La Vanguardia* l'any 1981. I vull reiterar-les avui aquí, en aquest primer debat d'orientació de política general.

Nosaltres seguim creient que Catalunya és generosa, és àmplia; que hem d'actuar sense rancúnies i sense vacil·lacions. Creiem que això ens permetrà viure millor amb una situació de millor benestar i de millor i més gran llibertat. I això no ho aconseguirem, president, amb un president que no vol reconèixer la realitat del país, amb un president que no vol complir la legalitat, amb un president que obvia i interpreta les lleis, amb un president que no vol atendre les resolucions judicials.

L'estat de dret és la millor garantia de la nostra convivència, de la nostra cohesió, de la nostra llibertat, del nostre creixement i del nostre progrés. I, per això, senyor president, jo li dic, com li vaig dir en el seu moment: «Vostè ara està volent ser el president d'alguns, i Catalunya és molt més. Catalunya som molts que pensem diferent a vostès, som molts que volem seguir sent el que som i som molts que no ens sentim representats per vostè. Som molts que creiem que vostè hauria de ser el president de tots i que hauria de prioritzar el que és important per al país, avui, i no confondre la resta de la ciutadania, dedicant-se al que cal i que és treure Catalunya de la crisi, crear ocupació i generar oportunitats. Allà sempre ens tindrà, ens tindrà des de la responsabilitat que ens correspon com a tercera força rellevant, ens tindrà parlant dels problemes reals dels catalans, però també ens tindrà exigents amb el compliment dels acords, que, ara per ara, vostè no ha fet i que han decebut milers i milers de catalans.»

Senyor president, espero que aquest debat de política general deixi de ser el debat per colpejar uns altres, per reconèixer mitges veritats, i que sigui el debat que traslladi la confiança, l'esperança al poble de Catalunya, que ens en sortirem, que podrem sortir d'aquesta crisi amb responsabilitat i amb polítics que no formen part del problema, sinó que formen part de la solució.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Govern, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, senyora Sánchez-Camacho..., bé, voldria fer-li alguns comentaris sobre tot això que vostè ha anat plantejant. Amb algunes coses hi estic

més d'acord i amb algunes altres, com vostè comprendrà, menys; però això forma part del guió, no? I, a més, doncs, forma part del guió entre dues concepcions tan diferents del que ha de ser Catalunya. En algun sentit, vostès i nosaltres estem a les antípodes, en algun sentit, no en tots, però en algun sentit, sí. Jo m'hi referiré més al final de la meua intervenció, perquè en tot això del seu model Catalunya, Espanya, Europa..., jo no m'hi sento gens identificat, sincerament.

I, per tant, doncs, com que, malgrat això, podem dialogar i podem parlar... –aquest és una mica el benefici de la democràcia, no?, la possibilitat d'estar molt en desacord, però, malgrat tot, de seguir parlant i fins i tot d'arribar a acords i, en alguns casos, importants, ara m'hi referiré–, doncs, sàpiga, d'entrada, que tot i considerar que estem a les antípodes en la concepció del que ha de ser la Catalunya del futur, doncs, jo no deixo d'escoltar els seus arguments. I, sobretot, he de dir que –deixi-m'ho dir, d'entrada– li dono un valor al fet que vostès, fa pocs mesos enrere, estiguessin disposats a fer allò que no van fer d'altres que hi tenien més responsabilitat que vostès, que era intentar veure com entre tots plegats passem aquest tràngol d'aquesta situació financera de les finances públiques, com anem arreglant aquests desequilibris tan forts que hi ha a Catalunya i com, colze a colze, es pot fer pinya en aquest sentit. Això és crucial en aquest moment, no?

Vostès van estar al pacte de pressupostos, no ens varen dir que sí als pressupostos, però jo tampoc li ho vaig demanar mai, conscient que vostès estan prop d'unes eleccions, com tots els altres, i que és difícil posar-se al costat d'un govern que ha de fer coses difícils, però sí que els vaig demanar que, com a mínim, no obstaculitzessin allò que per al país és fonamental. El país ha de tirar endavant, i, encara que la realitat sigui dura, la realitat té sortida. Jo, això, ho he dit moltes vegades. Vostè ens reclama que transmetem confiança. Doncs, escolti'm, quina millor confiança es pot transmetre en el país que s'estan fent els deures i que s'estan fent bé.

Si vostè, doncs..., vostè que és mare d'una criatura, no?, si sap que un dia aquest fill seu ha de passar un examen, quina major confiança li donarà aquest fill per passar un examen que vostè sàpiga que està fent els deures i que els està fent bé. Si veu que fa els deures i els fa bé, dirà: «Passarà l'examen.» Si veu que està tot el dia, doncs, mirant cap a un altre costat, no obrint ni l'ordinador ni el llibre, dirà: «Malament, d'aquest examen no ens en sortirem.»

Què està fent l'actual Govern? Fer els deures. Com procura fer-los? Bé. Que comet alguns errors en aquest...? Segur –segur. Que alguna cosa es pot fer millor? Segur. Tingui en compte que les urgències amb les quals ens trobem són immenses. Jo he dit moltes vegades que m'hauria agradat poder fer algunes coses amb una mica més de temps. M'hauria agradat. Però és que el problema és que no podem –el problema és que no podem. Jo sento explicar-ho d'aquesta manera, però vostès n'han de ser conscients, perquè, si no són conscients de la realitat, ens fem trapes en el solitari.

Jo ja entenc que, a vostès, els fa mandra d'acceptar aquesta realitat tal com és. Fa mandra. Jo ja ho entenc,

fa mandra; però, no la podem canviar de cop i volta, l'hem d'administrar aquesta realitat, i, a base de fer els deures, anar-la canviant. I això és un procés. Això no és fer màgia, senyora Sánchez-Camacho. Nou mesos de Govern i vostè pretén que el país estigui arreglat. I dius: «No, home, no...» Vostè diu: «Catalunya està molt pitjor.» No, no està molt pitjor, senyora Sánchez-Camacho; no està molt pitjor i vostè ho sap.

Sí que és veritat que el tema de l'atur no el tenim controlat. Això és cert. I, en aquest sentit... (*Veus de fons.*) Sí, escolti'm, però si és l'evidència. Però ara els diré una cosa –ara els diré una cosa–: si vostès arriben al Govern –si vostès arriben al Govern–, ara, que vostès fan tants escarafalls, etcètera, si vostès arriben al Govern a partir del 20 de novembre, nou mesos després d'arribar al Govern, l'atur a Espanya no l'hauran resolt. (*Veus de fons.*) Prenguin nota d'això. Perquè d'aquí a nou mesos, si arriben al Govern, ho passaran molt malament segons què diguin ara aquí. M'entenen? Per tant, siguin prudents.

Sap què passa? Que vostès tenen moltes possibilitats de governar a Espanya i, fins i tot, segons les enquestes, tenen moltes possibilitats de governar-la sols. Tant de bo no sigui així!, ho he de dir, crec que no convindria ni per a Espanya, ni per a Catalunya. Però això ja ho decidiran el conjunt de ciutadans de l'Estat. Jo no m'hi he de ficar, quan vingui la campanya electoral ja direm el que hàgim de dir. Però, en qualsevol cas, vagin molt en compte. Jo els ho dic com un consell, perquè jo sóc president d'un govern en aquest moment, i vostès tenen moltes possibilitats de presidir un altre govern. Vagin molt en compte, siguin prudents. Això no és un cop de màgia, no és fer el mag, no és treure la vareta, a veure com es resolen les coses en poc temps, no és fer discursos fàcils; és una feina dura, és fer els deures cada dia, és tenir un camí, saber on vas, enfrontar-te a les dificultats, posar-hi coratge i tenir més sentit de país que sentit de partit –i tenir més sentit de país que sentit de partit. Això és el que està procurant fer l'actual Govern de Catalunya.

I vostès es trobaran amb una circumstància a Espanya, si guanyen les eleccions, que serà exactament igual de precària que la que nosaltres ens hem trobat a Catalunya, exactament igual de precària, en molts sentits. I hauran de fer un munt de coses, hauran de prendre un munt de decisions i veuran com aquestes decisions, ja els ho adverteixo, doncs, són decisions de calat que vostès no podran mirar cap a un altre costat i, segons què facin, tindran més suports o menys suports.

Aleshores, no em digui, senyora Sánchez-Camacho, que l'actual Govern de la Generalitat no està –disculpi'm l'expressió, perquè a vostè igual li molesta aquesta– agafant el toro per les banyes, eh? (*Rialles.*) Perdoni, eh? Sí, que l'estem agafant, i amb totes les conseqüències –torni'm a disculpar-me la ironia, eh?, i amb totes les conseqüències. No em digui que no ho estem fent, perquè trobarà molt pocs governs que s'enfrontin a tantes coses i a tot alhora, com està fent aquest, molt pocs governs trobarà.

I espero que, si el Govern d'Espanya és del Partit Popular, sigui capaç d'enfrontar-se a tots els problemes i

a tots alhora, posant-hi aquesta dosi de coratge i de valentia necessària, si es té més sentit de país que no pas sentit de partit –ho espero.

Per tant, des del punt de vista d'arreglar les finances públiques, ens hi estem posant o no ens hi estem posant? Diguin-m'ho, perquè, és clar, és que arriba un moment en què dius: «Home, si després de tot el que estem fent, ni un mínim reconeixement en aquest sentit vostès són capaços de donar...». Ho seguirem fent igualment, eh?, diguin el que diguin, perquè és la nostra feina, és la nostra funció. I nosaltres som els responsables de tirar endavant el país. Però vostè m'ha de reconèixer que hi ha un esforç molt seriós de l'actual Govern de la Generalitat per posar ordre a les finances públiques de Catalunya, que són la base i el substrat del nostre estat del benestar: sense finances públiques no hi ha estat del benestar, si les finances públiques es malmeten l'estat del benestar es malmet.

I les finances públiques es poden malmetre per diverses causes: una, perquè l'economia no funciona prou, i en aquest moment no funciona prou ni prou bé –ara, m'hi referiré–; dos, perquè es gasta molt més del que es pot gastar, desgraciadament és el que ha passat, i tres, perquè un país en un moment determinat està en unes circumstàncies de finançament que són clarament injustes –és el cas de Catalunya. I actuar sobre aquests tres terrenys –gastar bé i gastar menys i ingressar més d'allò que ens toca, perquè l'esforç de producció de riquesa el fem en aquest país, a Catalunya, i després molta gent a la resta d'Espanya se n'aprofita, amb un *statu quo* que algun dia s'haurà de trencar, suposo, o com a mínim s'hi hauria de reflexionar– i, per altra banda, doncs, intentar fer funcionar l'economia –ara també m'hi referiré–, tot això –tot això–, és el que en aquest moment entenc que ens cal.

Per tant, el Govern està fent, està fent molt, crec jo, en aquesta línia d'estabilitzar les finances públiques i de guanyar credibilitat i de generar confiança. Deixi'm posar-li algun exemple. Jo mateix he tingut ocasió d'anar a Europa, a Brusselles, concretament, aquests darrers mesos. He vist el senyor Durão Barroso, president de la Comissió Europea, he vist el senyor Van Rompuy, president del Consell d'Europa, he vist diverses vegades dos vicepresidents de la Comissió Europea; a tot arreu, el que està fent el Govern de Catalunya és ben acollit. Alguna cosa deu ser, això, no? A tot arreu, quan expliquem què estem fent per sanejar el nostre dèficit, se'ns diu: «Escoltin, vostès van en el camí correcte.» D'alguna cosa deu servir això, no? Alguna lliçó n'hauríem de treure del fet que els altres que ens vigilen diguin: «Vostès ho estan fent raonablement bé.» «No ho tenen controlat» –ens diuen, eh?–, «no ho tenen controlat encara, però vostès ho estan fent bé, en la línia que cal.» Bé, doncs, escolti'm, aquesta..., no diré que és un aval, perquè no ho vull presentar d'aquesta manera, però com a mínim –com a mínim– fa entendre que hi ha coses que s'estan fent i que van en la línia que clarament han d'anar; per cert, moltes d'elles parlades amb vostès –moltes d'elles parlades amb vostès–, que no han obtingut el seu aplaudiment, tampoc el buscàvem, però sí la seva comprensió en aquest moment de dificultats en el qual estem.

Vostè em deia: «Amb la reforma de la Constitució, vostès hi haurien d'estar d'acord.» Senyora Sánchez-Camacho, si vostè estigués en el nostre lloc, hauria dit que no, perquè vostè, que és molt sensible a les formes, i jo ho entenc, perquè les formes en democràcia són molt importants, entendria que, quan a una formació política que ha estat sempre en el pacte de la Constitució ni se li truca quan es pensa reformar –ni se li truca quan es pensa reformar, i facin-me cas, perquè ni se li truca–, es pacta això d'amagatotis, eh?, doncs, escolti'm, no es pot dir que sí –no es pot dir que sí. Diferent que es tracti així els que no hi han estat mai i l'han combatuda sempre, la Constitució, dius: «Home, tampoc s'hauria de fer», però és una altra cosa, no? Però els que hi han estat sempre, aquests se'ls ha de tenir com a mínim una mica de deferència, no?, i consultar-los i preguntar-los, que és el que nosaltres fem amb vostès moltes vegades. Què vam fer quan vam haver d'estar parlant dels pressupostos? Doncs, escoltin, trucar-los contínuament, a vostès, per veure si això era d'aquesta manera, què els semblava, per explicar-los quina era la realitat, per saber quins eren els marges de maniobra, etcètera, no?

Bé, polítiques d'austeritat. Vostè ens diu que no les apliquem prou a fons. Jo li demano –li demano– que vostè agafi totes les decisions que hem pres des del dia 1 de gener, pràcticament, des del dia 2 de gener, comenci a sumar-les i em digui si realment vostè segueix creient que en aquest Govern no hi ha polítiques d'austeritat. Perquè, escolti, hem reduït el nombre de departaments d'una manera significativa, hem reduït el nombre d'alts càrrecs d'una manera significativa, hem reduït el personal de confiança d'una manera significativa, el personal eventual, hem reduït de tots els departaments les estructures administratives –menys caps de servei, menys caps de secció, i ara ja estem, fins i tot, en la línia dels negociats–, a tots els departaments, sense excepció, a tot arreu –a tot arreu– hem aplicat a fons polítiques d'austeritat, fins al punt que des del punt de vista..., això és una anècdota, no?, no té més importància, però des del punt de vista de la imatge, jo vaig prendre la decisió enguany de celebrar amb la màxima austeritat possible la diada de Sant Jordi, que és una diada que, com vostè recordarà perfectament, es celebra normalment, doncs, amb gran parafernàlia; aquest cop es va fer amb gran austeritat, més austeritat gairebé impossible, fins i tot algú es queixava que no hi havia brioixos suficients, no?

Escolti'm, austeritat a fons, senyora Sánchez-Camacho, no em digui que no. Però és que no només és això –no només és això–, és que ara vostè reclama, i ho reclama bé –ho reclama bé–..., diu: «I tot el tema de les empreses, dels organismes autònoms, etcètera?» Escolti'm, ens estem ficant a tot arreu. Hi ha, fins i tot, alguna empresa pública, cent per cent pública, que ja a hores d'ara ha presentat un ERO. Vostè recorda en la història nostra empreses públiques presentant ERO, expedients de regulació d'ocupació? M'agradarà veure, si vostès arriben al Govern, si apliquen polítiques d'austeritat a Espanya com nosaltres les estem aplicant a Catalunya. Tant de bo que sigui així. Però no ens reclamem que fem allò que ja estem fent. Ara, sempre trobarà alguna cosa que vostè considerarà supèr-

flua, sempre la trobarà; en una administració com avui dia és la Generalitat, amb 225.000 persones empleades, amb 39.000 milions d'euros de pressupost, etcètera, vostè sempre trobarà algun exemple d'alguna cosa que li semblarà supèrflua, però no em digui que no hem actuat a fons en les polítiques d'austeritat, perquè hi hem actuat, hi estem actuant i hi seguirem actuant. I crec que això compta amb el seu vistiplau; ho he entès sempre d'aquesta manera, no?

Economia productiva. Vostè diu que no ens n'ocupem; no és cert: ens n'ocupem, i molt. És més, el temps principal que jo dedico com a president és precisament a donar suport a l'economia productiva. Els ho vaig explicar ahir. No hi ha res que ocupi més el meu temps que això.

I com es fa, donar suport a l'economia productiva? Doncs, miri, primer es fa estant al costat de la gent que genera riquesa, cosa que jo faig i el Govern també, i ho seguirem fent. Segon, es fa intentant mobilitzar diners per donar crèdit a la petita i mitjana empresa, i avals, tal com vàrem comprometre uns mesos enrere. Amb pocs mesos, aquest Govern ha mobilitzat 2.200 milions d'euros per a crèdit i aval a la petita i mitjana empresa, molt més que en qualsevol altre moment, tot i les dificultats enormes des d'un punt de vista econòmic i financer. I com es fa més? Traient traves, amb menys burocràcia, amb un missatge clar a la gent, que diguis: «Escolta, si vols fer coses, en aquest país serà més fàcil que facis aquestes coses.»

Vostès tenen aquí cinc lleis. Algú va dir sobre aquestes cinc lleis: «Són el programa de tota una legislatura»; ho van dir alguns. Doncs, miri, amb sis mesos estaven aquí, al Parlament, amb set mesos, només amb set mesos, amb mig any. Vostès saben la feina que hi ha al darrere d'aquestes lleis per poder afinar respecte a la disminució de la burocràcia? Ens ho hem pres molt seriosament. No és una manera aquesta, quan no hi ha diners, d'intentar ajudar precisament els sectors productius? Menys burocràcia? Menys traves? Més agilitat per part de l'Administració? Hem fet molt, moltíssim.

Ara, li reconec una cosa, el que no podem fer és començar a gastar diners; no els tenim, i vostès m'han de dir d'on els traiem. Hem d'apujar els impostos de manera generalitzada? Vostès no hi creuen; nosaltres tampoc ho hem fet, estem mantenint els impostos que ens vàrem trobar. No podem fabricar els bitllets, els diners; no ens toca a nosaltres. El Govern central, senyora Sánchez-Camacho, ens deu diners i no ens els paga. Aquell Govern «amic» no ens paga els deutes. I són deutes molt importants. Espero que, quan vostès arribin al Govern, si hi arriben, els pagaran molt ràpidament. En qualsevol cas, si hi arriben, els els reclamarem l'endemà mateix. (*Veus de fons.*) Espero i confio, vaja, que serà d'aquesta manera.

Per tant, no hi ha més diners per posar a sobre. O sigui, jo vull que entenguin una cosa. En les actuals condicions, no es pot gastar més ni es pot invertir més; s'ha de gastar menys i s'ha d'invertir menys durant un temps, i com més ràpidament ho fem i millor ho fem, més curt serà aquest temps. Això és així. Ens agrada-

rà més o ens agradarà menys, però ens hi hem d'enfrontar; encara que faci mandra o encara que faci, diguem-ne, bé, una certa recança, ens hem d'enfrontar a aquesta realitat. Nosaltres com a govern estem disposats absolutament a enfrontar-nos-hi, perquè ens hi enfrontem cada dia, però no em diguin que no estem fent coses per l'economia productiva, perquè les estem fent, i molt. Estem en contacte amb tots els sectors industrials i amb tots els sectors econòmics d'aquest país permanentment, per desbloquejar problemes, per tirar endavant inversions, per captar inversió estrangera, etcètera, no?

I vostè em parlava de la indústria, concretament. I deixi'm dir-li, respecte a la indústria, que, si en algun sector econòmic no hi ha hagut destrucció d'ocupació en l'últim any, és en la indústria, és l'únic. (*Veus de fons.*) Sí. No, no, escolti'm, segur. Agafi's l'atur registrat i veurà com d'un any fins aquí, en atur registrat, hi ha menys aturats inscrits en el registre ara que fa un any en el cas de la indústria. Desgraciadament, no passa ni amb l'agricultura, ni amb la construcció, ni amb els serveis, ni amb els que busquen la primera ocupació. En tots aquests altres àmbits, desgraciadament, hi ha una mica més d'atur, però en la indústria n'hi ha menys. (*Veus de fons.*) Sí, dona, n'hi ha menys, sí; escolti'm, les xifres en aquest cas, vaja, són evidents, no? No n'hi ha molt menys, però n'hi ha menys. És exactament així. D'un any per un altre, mes per mes. Clar, vostè no ho ha de comparar al 31 de desembre, perquè no hi som; mes per mes: finals d'agost del 2011 respecte a finals d'agost del 2010.

I per què n'hi ha menys? Doncs, perquè hi ha coses en aquest país que estan funcionant. Estan funcionant bastants sectors industrials, sobretot els que estan orientats a l'exportació; està funcionant la indústria agroalimentària; està funcionant el turisme; està funcionant la química; torna a funcionar la indústria vinculada al món de l'automòbil. Tot això està funcionant. I estan exportant molt. Si vostè mira el registre d'exportacions mes a mes, veurà com hi ha un increment sostingut de les exportacions, mes a mes. I això és indústria catalana; bàsicament és indústria catalana. I, si mira el moviment que hi ha en el port de Barcelona o en el port de Tarragona, veurà que les xifres són molt bones. I, si mira el trànsit que hi ha a l'aeroport del Prat, veurà que les xifres són molt bones. Per tant, hi ha coses que estan funcionant en aquest país molt millor del que estaven funcionant. Ara, és cert que, amb aquests mesos, no hi ha hagut temps encara que tot aquest dinamisme que existeix es traslladi automàticament a la creació d'ocupació.

Pensi una altra cosa, i s'hi trobaran vostès també si arriben al Govern; pensin que avui Europa està pitjor que fa un any, i nosaltres depenem d'Europa, i avui el món està pitjor que fa un any. Europa està pitjor i el món està pitjor; hi ha moltes més incerteses, molta més confusió i molts més interrogants que fa un any. I nosaltres no som una illa –nosaltres no som una illa. Nosaltres formem part d'aquest escenari. I, per tant, si Europa està més dèbil i el món està més dèbil, Catalunya també se'n ressent. Però, malgrat aquest escenari de major debilitat d'Europa i del món, nosaltres, en aquest moment, com

a Catalunya, en alguns sectors econòmics importants, estem tirant i tirant molt bé. Les indústries culturals mateix; estan tirant molt bé, no? Hi ha molta gent que està fent moltes coses.

Ara, cal que això es vagi traduint, en algun moment, en creació d'ocupació. I aquí, senyora Sánchez-Camacho, permeti'm que li digui que els elements clau de la creació d'ocupació no depenen del Govern de la Generalitat, cosa que no vol dir que defugim el repte, perquè tots els elements, diguem-ne, de microeconomia estan bastant a les nostres mans. I estem actuant sobre tots ells. Abans li posava bastants exemples. La formació professional n'és un altre, evidentment, on cal actuar també en aquest sentit. I ho estem fent, no? Ara, hi ha un marc –vostè hi feia referència– que és la gran legislació sobre el mercat de treball. Aquesta no la podem fer nosaltres. Ja m'agradaria a mi poder fer una reforma laboral a escala catalana, ja m'agradaria, però, desgraciadament, ara com ara, no podem.

Doncs, bé, escolti'm, això dependrà molt del que es faci a nivell espanyol. Jo els ho vaig dir ahir, crec que és molt clar, si el Govern espanyol proper, del color que sigui, fa la reforma laboral que s'ha de fer a Espanya per guanyar flexibilitat i per donar confiança, i perquè la gent que ha d'agafar persones, que ha de llogar persones, no?, estiguin més, diguem-ne, confiats que les podran agafar, nosaltres hi serem, al costat, aportant les nostres pròpies idees. I no ens tremolaran les cames en aquest sentit, perquè és necessari. Però entenguin que això s'haurà de fer i s'haurà de fer aviat per part del proper Govern espanyol que surti de les urnes el proper dia 20 de novembre.

Un parell de coses més abans d'acabar. Vostè criticava que jo ahir vaig parlar del tema dels impostos, que apujar impostos, etcètera. Vagin en compte, també, perquè jo em vaig limitar a dir, ahir –em vaig limitar–, que crec que s'ha d'impulsar, a escala catalana i crec que hauria de ser a nivell de tot l'Estat, perquè és on estan les competències, un impost temporal sobre les grans fortunes. No ho dic jo sol, està passant en altres països de la Unió Europea. Això anirà a més i, fins i tot, hi ha gent molt rica en el món, que ells mateixos ja es posen d'exemple, que diuen que han de pagar més en aquest moment. Per tant, això vindrà, senyora Sánchez-Camacho –vindrà–, està venint –està venint. Això no és apujar la pressió fiscal.

Li poso sobre la taula un repte. Vostè, senyora Sánchez-Camacho..., vostès, perdoni –vostè no, però, vostès–, miri..., miri per on, eh?, tinc la flaire que quan vostès arribin al Govern apujaran algun impost. (*Veus de fons.*) Sí... A veure si m'equivoco –a veure si m'equivoco–, ara no ho diran –ara no ho diran–, però la flaire és que vostès arribaran al Govern i apujaran algun impost. I no precisament un impost que pagaran poquets, sinó que n'apujaran algun dels que paga tothom. (*Veus de fons.*) Ja ho veurem. Jo no tinc bola de vidre i, per tant, em puc equivocar. Ja admeto que em puc equivocar. Ho torno a dir: admeto que em puc equivocar en aquest punt. Però, la flaire em diu que vostès això ho acabaran fent. I, si ho acabessin fent –si ho acabessin fent–, s'ha acabat el discurs del tema dels impostos,

aleshores, si ho acabessin fent. Veurem d'aquí a unes setmanes a veure exactament què passa, no?

Finalment, dues consideracions: tot el tema d'ajustaments... Vostè diu que nosaltres creem alarma social. I jo els ho torno a dir: jo crec que no ho haurien de dir, de veritat –crec que no ho haurien de dir. Perquè, agafin objectivament qualsevol cosa que s'està fent, no es toca res que sigui el nucli dur de les polítiques de benestar.

Escolti'm, aquest any, si es considera que l'ensenyament és una política de benestar, aquest any hem escolaritzat 29.000 nens i nenes més, amb un 7 per cent menys de pressupost i amb els mateixos mestres, treballant una mica més a les aules! I sacrificant programes com la sisena hora que generosament s'havien introduït *urbi et orbi* en els moments que suposadament eren de vaques grasses i que ara són inassolibles i que cal substituir per l'atenció personalitzada i individualitzada en aquelles criatures que estan abocades al fracàs escolar, tal com recomanen, a més a més, els programes de la mateixa OCDE.

No ens creïn alarma, perquè s'està fent més amb menys. Jo els he sentit a vostès, a algunes diputades i diputats del Partit Popular, per exemple, en el tema de la sanitat, dient que la gent se'ns pot morir per les cantonades, pràcticament. Això sí que és crear alarma social! Perquè, escolti, el que és l'essència de les polítiques de salut es manté intacta.

Jo només els demano una cosa, només els demano una reflexió, feta amb tota la seriositat possible, no? Si la sanitat catalana té ara, el 2011, el mateix pressupost que tenia el 2007, amb la mateixa població, com pot ser que el 2007 no hi hagués res en risc i ara estigui tot en risc? A veure, com pot ser? Perquè ara seguim tenint els mateixos diners que teníem el 2007 per la sanitat. No tenim els mateixos que es gastaven el 2010, perquè aquí es gastava a tort i a dret, encara que no hi haguessin els diners. Algú ja s'ocuparia de la bola que quedava. Però tenim els mateixos diners a la sanitat que el 2007. I som més o menys els mateixos catalans i catalanes, som més o menys 7 milions i mig de persones. I fa quatre anys no hi havia problemes de risc a la sanitat i ara tot és un desastre. Això no, no..., no s'aguanta, senyora Sánchez-Camacho.

És cert –és cert– que estem demanant sacrificis a determinats col·lectius, que són col·lectius que són professionalment molt bons, que saben el que es porten entre mans i que les decisions bàsiques sobre temes clínics les prenen ells. Les decisions bàsiques sobre temes clínics no les pren el conseller de Salut. El conseller de Salut no es dedica a trucar per si a una persona l'han d'operar del cor o no l'han d'operar del cor. Són els metges qui ho decideixen, això. Són ells qui estableixen els criteris clínics. I, com vostè comprendrà, gent que professionalment està entregada a la seva professió, moltes vegades per vocació, aquests criteris clínics no els prendran en contra del sentit comú. Per tant, no és bo traslladar aquesta alarma social.

Que, evidentment, el sistema de salut està tensionat? És clar que està tensionat, és clar que ho està! Perquè es van gastar, l'any passat, ho torno a repetir, 850 mili-

ons d'euros més del pressupost aprovat per aquest Parlament! Com vol que no hi hagi tensió, aleshores? Si aquest any tornem a fer el mateix, aleshores sí que entrarà en bancarrota el nostre sistema de salut. I aleshores el problema ja no serà el que estem dient en aquest moment, ja no serà ajustar uns quants centres d'atenció primària a les nits, ja no serà demanar als metges i a les infermeres que durant uns dies de l'any, doncs, s'ajustin a uns determinats emoluments. La situació serà molt pitjor, i nosaltres volem evitar que la situació sigui pitjor, i podem evitar-la, podem evitar que sigui pitjor. Ara, per evitar que sigui pitjor hi ha d'haver un nivell d'ajustaments. I vostès això ho entenen perfectament –vostès això ho entenen perfectament. No es pot gastar sistemàticament molt més del que es té. Perquè això vol dir deutes, això vol dir crèdits. I algú truca a la porta d'aquests que et deixen els diners i diuen: «Escolti, vostè els tornarà, aquests diners que li he deixat?» I, si no se'n fia, no te'n torna a deixar més; i, si no te'n torna a deixar, et col·lapsa el sistema. I el que vol saber és que tu realment faràs les coses que hakis de fer perquè després els diners que t'han deixat es puguin tornar amb els seus interessos corresponents. Això és el que estem fent, no té massa secret, però evidentment requereix una dosi de decisió, de lideratge i de coratge.

L'última cosa, vostè em diu... –m'ha sabut greu que acabés d'aquesta manera, li he de ser sincer, però, vaja, com que ja estic acostumat que es digui de tot, doncs, no passa res–, vostè em diu que jo passo per ser el president només d'alguns. Bé. Doncs, m'ho haurà d'argumentar una mica, perquè, si no ho recordo malament –si no ho recordo malament–, jo he situat el tema..., que li reconec que és d'envergadura, he situat el tema d'aquests propers temps en una cosa que es diu «pacte fiscal».

I, si no m'erro, tinc la impressió que això del pacte fiscal, en la línia del concert econòmic, és un tema que, per a molt àmplies majories –per a molt àmplies majories–, el nostre país el vol, el desitja i el necessita –per a molt àmplies majories.

I la pregunta que jo em faig és: si vostès rebutgen aquest tema del pacte fiscal, potser sí que aleshores se situaran com un partit de molt pocs, potser sí que serà d'aquesta manera. Però, jo, situant el pacte fiscal com l'estic situant com a reptes comú, amb majoria social –com he dit moltes vegades– molt àmplia, i que espero que es tradueixi en majoria política, no estic situant un tema per a uns quants o per a pocs, sinó per a molts. Fins i tot, els pocs que no hi estiguin d'acord també se'n beneficiarien, si ho tirem endavant. I, per tant, no em diguin que jo sóc el president d'alguns i que estic trencant el país. No és veritat.

Ara, tinc dret, ho crec, com a president de Catalunya i amb l'ampli suport majoritari que vam tenir a les urnes ara fa nou mesos enrere, crec que tinc dret a dir, com a mínim, dues coses: una, que la relació entre Catalunya i Espanya ha de canviar substancialment i radicalment.

Vostè em deia..., vostè diu: «Més Catalunya i més Europa.» I jo hi afegeixo: «Més Espanya.» Ho en-

tenc, que vostè digui això, però no s'enganyi, senyora Sánchez-Camacho, «més Catalunya i més Europa» volen dir «menys Espanya». (*Veus de fons.*) Sí, dona..., sí, però per una raó... (*veus de fons*), però ja no és un problema, sí... Però ja no és un problema ideològic –no és un problema ideològic–, no és un problema de sensibilitats, no és aquest el problema. (*Veus de fons.*)

Escolti'm, és que els estats centrals, els estats centrals europeus, en el moment que són estats o entenen que han de perdre sobirania i que han de perdre capacitat de decisió o no han entès per on va el món. I el que ara s'està plantejant de la unió fiscal i de la unió econòmica és una pèrdua de sobirania dels estats centrals, també d'Espanya. Per tant, és evident que hi ha «menys Espanya» en aquest sentit –en aquest sentit–, no parlo des d'un punt de vista cultural, ni des d'un punt de vista identitària; però, des d'un punt de vista de sobirania, l'Europa que hem de construir ens porta a menys Espanya, i a menys França, i a menys Alemanya i a menys Holanda, i, si Catalunya fos un estat independent, seria a menys Catalunya. Miri si ho poso amb sentit molt poc ideològic, tot això, i fins i tot poc nacional i molt poc nacionalista. Però això va per aquí.

I, sap què passarà? Que hi haurà poders federals cada vegada més importants a Europa que hauran d'estar acompanyats de poders locals. I aquests poders locals som nosaltres, els propers a la gent. I com més compactes siguin les comunitats, des d'un punt de vista cultural, a les quals s'adrecen aquests governs, millor per a aquestes comunitats i per a aquests països. És el cas de Catalunya –és el cas de Catalunya.

Per tant, escolti'm, jo ja situo les coses, senyora Sánchez-Camacho, d'una manera que..., procuri en tot moment que el país no s'esquerdi, que el país segueixi, pràcticament tot ell, respecte als grans objectius, i –igual que li he dit al senyor Nadal, també li ho dic a vostè–, espero que vostè se sumi en aquesta proposta de pacte fiscal i que facin una cosa que amb altres territoris de l'Estat ja han fet. Perquè, si el PP d'Euskadi està a favor del concert econòmic, per què el PP de Catalunya no pot estar a favor del pacte fiscal català?

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'excel·lentíssima senyora Àlícia Sánchez-Camacho.

Àlícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyor president, vull començar per agrair-li que vostè doni per descomptat que el Partit Popular guanyarà les eleccions generals i que per això, segons vostè, podrem apujar impostos. Això és el que vostè ha dit, i, per tant, l'ha traït el seu subconscient, i jo crec que això ja és una evidència manifesta que el Partit Popular, segons creuen vostès, serà qui guanyarà les properes eleccions, si així ho decideixen els catalans i la resta d'espanyols, i crec que suposarà l'inici del canvi per a la solució dels problemes i per a la sortida de la crisi.

Senyor president, jo li agraeixo les formes, com sempre; però la veritat és que no ha aportat gaire cosa més del que ja ens va explicar ahir. Nosaltres, i li ho torno a dir, som plenament conscients de la situació que s'ha produït. Som plenament conscients de l'herència enverinada que va deixar el Govern tripartit. Som plenament conscients que aquest país té una herència i un deute acumulat de més de 42.000 milions d'euros entre la mateixa Generalitat i el sector públic empresarial català. En som tan conscients com que vostè haurà d'endeutar-se aquest any per necessitat, per complir amb el venciment dels bons que el mateix senyor Montilla l'octubre de 2010 va dir que era per garantir la liquiditat, i ara vostè haurà de tornar a endeutar-se per complir amb el venciment d'aquests bons a particulars, perquè no tenim inversions de grans inversors i hem hagut d'anar als particulars. Fixi's si en som conscients, que la bola de neu i l'espiral del deute segueix dissortadament perquè vostè encara no té la liquiditat necessària i perquè ha de complir amb les obligacions i els deutes que alguns van deixar pendents. Això és així, i nosaltres ho sabem. I per això hem fet costat, perquè l'espiral del deute i del dèficit només portava a la insostenibilitat del sistema del benestar i a posar en perill la garantia del nostre estat del benestar.

Jo crec que és molt demagògic, irresponsable i arriscat que aquells que ens han portat fins aquí ens vulguin donar exemples de com sortir-ne ara, quan, si no fos perquè s'ha aturat aquest espiral del dèficit, ara estaríem en un camí sense sortida per al futur de les nostres generacions. En això hi estic i li faig costat. Però, senyor president, nosaltres creiem que s'ha de controlar el deute, que s'ha de controlar el dèficit, que s'ha d'aplicar l'estabilitat pressupostària i no gastar més del que es té, però també creiem que s'han d'establir prioritats.

Vostè parlava dels deures. Els deures, clar que s'han de fer, si no es fan els deures no es passen els exàmens; ningú, ni els de primària, ni els de secundària, ni els..., ningú; però els deures s'han de fer ben fets, eh? No es poden deixar a mitges, ni s'han de començar pel final, pel darrere..., no, no, s'han de fer ben fets.

És veritat que vostè no pot fer màgia, ni ningú, ni el futur Govern que governi a Espanya tampoc ho tindrà fàcil, i tampoc hi hauran solucions màgiques. Però sí que li he dit que les prioritats del país passen per fer coses que vostè encara no ha fet i que encara no ha resolt aquí. Vostè ha demanat una reducció a la sanitat de més de 620 milions quan n'està reduint molt menys a altres departaments; encara que percentualment sigui menys, en termes absoluts vostè sap que és més, que és més, perquè el 20 per cent de presidència suposa una reducció de 141 milions, i, en canvi, la reducció del 6 per cent de sanitat, que no és un 6, sinó un 10 a molts hospitals, suposen els 620 milions. Per tant, digui la veritat. No digui els percentatges, sinó digui les reduccions en termes absoluts. No ha establert les prioritats que nosaltres creiem.

Vostè no ha complert l'obligació amb el Partit Popular en el pacte de pressupostos de reduir el 10 per cent del gruix i del nombre de les empreses públiques i el 20 per cent del pressupost que ens aportaria més de

1.000 milions. No ho ha fet. I ha vingut aquí a dir-me el mateix que em va dir en el debat d'investidura, fixi's, menys, perquè en el debat d'investidura hi havia un informe de l'anterior Govern tripartit i vostè va dir que en demanaria un altre. Ara ni l'informe anterior ni aquest actual. Només queden tres mesos per poder reduir un impacte molt important d'aprimament de l'Administració pública catalana, especialment d'empreses públiques deficitàries.

Vostè diu: «Això és guanyar credibilitat, fer els deures.» Nosaltres estarem..., i els farem costat i exercirem la nostra responsabilitat si vostès expliquen a la ciutadania com s'han de fer, com s'han de planificar, i estan en permanent diàleg amb la ciutadania de Catalunya i amb els partits polítics, que ara no ho estan fent. I això ho demostren decisions precipitades com la d'ahir, de treure la liquiditat als centres col·laboradors de residències de gent gran i de discapacitats, havent-los-ho anunciat només aquest dilluns. I a sobre vostès diuen: «No, és que tenen fons propis.» Home, només faltaria, perquè són entitats col·laboradores. Però hi comptaven, amb els mòduls que donava la Generalitat. I això no es podia saber després del 21 de juliol, que vostès havien aprovat el pressupost? Això s'ha de fer així, planificat malament i perjudicant els interessos dels més febles, dels més desfavorits? Aquesta és la diferència que li estic dient, la manera de fer les coses.

Vostè em parla que fa polítiques d'austeritat i em parla que s'ha reduït personal de confiança, personal eventual... Miri, jo li recomano la mateixa valoració del conseller d'Economia, així ens ho ha dit el conseller Mas-Colell. Ell ha reconegut com s'han fet les reformes de l'Administració a Castella - la Manxa, i ha dit que aquest és el camí. Que ho segueixin fent, que segueixin fent com a Castella - la Manxa, que hem reduït un 20 per cent del pressupost, un 40 per cent dels alts càrrecs, o que s'han reduït un gran nombre d'empreses públiques. Aquest és el camí de prioritzar la reducció de la despesa prescindible, i no la imprescindible.

Vostè parla de la reforma constitucional, de si li han trucat o no li han trucat, senyor president. Miri, a mi m'hauria agradat que vostè hagués estat en aquesta reforma constitucional. Crec que hauria estat bo que Convergència i Unió hagués format part del llegat de la història de la creació i la constitució i aprovació de la Constitució i de l'única reforma constitucional que fins llavors s'havia fet, per adaptar-la al tractat de Maastricht, i aquesta darrera. Vostès s'han automarginat, senyor Mas. No ens digui que no hi ha hagut una trucada, no ens digui que no s'han posat en contacte amb vostè. Jo em vaig posar en contacte amb vostè, li vaig demanar la necessitat que vostès estiguessin en aquesta reforma constitucional, ho vaig traslladar al meu partit a Madrid, i em consta, senyor Mas, que el meu partit ha parlat amb el seu, va parlar-ho, és més, van negociar esmenes que van ser signades per Convergència i Unió i que van ser presentades a la Mesa del Parlament. Com poden dir vostès que no han parlat amb vostès de la reforma constitucional, si han signat unes esmenes transaccionals presentades a la Mesa i que no es van poder

votar perquè un diputat va exercir el seu dret constitucional del veto? Digui les coses com són. I és que vostès han utilitzat aquesta qüestió com una estratègia electoral i partidista, i s'han equivocat de bat a bat, perquè Europa necessitava una posició de fermeza i de serietat de Catalunya. (*Alguns aplaudiments i veus de «Molt bé!»*)

Vostès, senyor president, parlen que estan ajudant l'economia productiva. A l'economia productiva no se l'ajuda només assistint a noranta actes de noranta empreses, com vostè va dir ahir; no es fa així. Es fa fent polítiques, plans de xoc, plans d'acció, incentivant fiscalment els sectors productius més necessitats: des de l'agricultura, la ramaderia, el comerç, les indústries culturals, el sector pesquer, del qual vostè no va dir res ahir. Així és com es fa una bona acció de govern per garantir inversió.

Vostè sap que l'únic manteniment que ara tenim a la nostra balança comercial és que la indústria tira de les exportacions; en això sí que li dono la raó, això sí que és veritat. Però també sap vostè que les exportacions cada vegada més demostren a l'economia catalana que són de productes industrials únicament, i no d'altres sectors: del sector serveis, del sector agroalimentari, d'altres en què necessitaríem incrementar les nostres exportacions. I a més vostè sap que les nostres exportacions són de productes tecnològics de baix nivell, i això demostra la debilitat de la nostra economia, la debilitat de l'economia catalana i la debilitat del teixit industrial català.

Miri, poder belluguem xifres diferenciades, senyor president; és probable que així sigui, i jo no li menystinc les que vostè ha utilitzat. Però, miri, les dades de la mateixa Generalitat, del mateix Idescat, estableixen que el 31 del XII del 2010 hi havia en el sector de la indústria 606.000 persones ocupades, i en data de 30 de juny del 2011 hi han 573.000 persones ocupades al sector de la indústria; és a dir, ja no tenen ocupació al sector de la indústria 33.000 catalans i catalanes que sí que estaven... Dades de la Generalitat; vostè n'haurà utilitzat unes altres, i és evident que són així.

Vostè diu: «Exercim polítiques actives.» Doncs, home, senyor president, a mi m'agradaria que expliqués per què la conselleria d'Empresa i Ocupació encara no ha atorgat els cursos de formació professional ni als ajuntaments ni als centres privats de l'any 2011; per què la formació per a autònoms, convocada amb el pressupost d'enguany, no està executada per falta d'acord amb els interlocutors socials, o per què les ajudes d'acció per a la competitivitat empresarial encara estan aturades, senyor president. Això no és anar a visites amb noranta empreses a Catalunya per captar inversors, això no és exercir d'agent comercial. Això és fer política amb el pressupost d'Empresa i Ocupació, que són més de 500 milions amb les nostres competències.

Nosaltres, senyor president, li diem: volem impulsar l'economia productiva i creiem que els empresaris necessiten una gran reforma. Em plau que ara vingui vostè al Partit Popular, perquè vostè ha estat responsable de les grans reformes legislatives que ha fet el

senyor Zapatero, i ha estat responsable de la lentitud i de l'agonia de la legislatura del senyor Zapatero fins al darrer dia. Vostè és responsable que els jubilats catalans estiguin més empobrits, després de donar suport el 12 de maig a un decret que vostès deien que evitava que Catalunya i Espanya estiguessin intervingudes, i ara, un any després, estem molt pitjor del que estàvem el 12 de maig del 2010.

Per això, senyor president, nosaltres li diem: vostè ha donat suport a la reforma del Codi penal que ara vol modificar el senyor Duran en plena campanya electoral, a la Llei d'estrangeria, a reformes com les que jo acabo d'esmentar, del decret del 12 de maig, i a l'extensió de la reforma laboral. Tant de bo que ara estigui disposat a fer una reforma laboral profunda i estructural per flexibilitzar la petita i mitjana empresa, perquè solament aquest és el camí inicial per crear llocs de treball, solament per aquí començarem a crear llocs de treball. Jo hi estaré amatent i estaré satisfeta si el Govern de la Generalitat i Convergència i Unió així ho fan.

Senyor president, vostè parlava de pacte fiscal. Miri, té una gran habilitat, senyor president, li ho haig de reconèixer –en té moltes, evidentment, algunes en deu tenir, públiques i privades, en deu tenir de tot, això és evident. (*Rialles.*) Però permeti'm, senyor president... (*remor de veus*) –deu tenir de tot–, permeti'm, senyor president, que una habilitat que vostè té en política és fer un pas endavant i després fer un pas enrere. Vostè, quan va anar a la Residencia de Estudiantes i va fer el discurs que va fer, i que va preocupar a dintre de Catalunya i a fora de Catalunya, vostè no parlava de pacte fiscal: vostè parlava de transició i de finalització de la seva relació amb Espanya, com han fet altres dirigents de Convergència i Unió. Això és l'habilitat que vostès estan tenint: que en campanya electoral vostè mai va parlar d'una transició cap al dret a la independència o el dret a l'autodeterminació, vostè va parlar de pacte fiscal. I el pacte fiscal..., hi ha molta gent que necessita més diners, hi ha molta gent que vol que hi hagin més diners per a Catalunya. Nosaltres també creiem que el dèficit fiscal que patim els catalans és molt elevat i que, per tant, necessitem un millor model de finançament. Però vostè està adreçant-se des de fa molt de temps als catalans i a les catalanes i a una majoria que no se sent representada, dient-los que Catalunya ha encetat un camí en la transició cap al dret a decidir sense límits, cap al dret a la independència. I aquí és on vostè no representa milers i milers de catalans. És més, diria més: n'hi ha molts de bona fe que el van votar a vostè i que no votaven una Convergència independentista i separatista, sinó una Convergència que solucionés els problemes del tripartit que havia enfonsat Catalunya.

Per això li ho he explicat i li ho he aclarit. Vostè ha tornat avui a fer un pas enrere. Deu ser que la preocupació que van generar les seves declaracions l'ha portat només a parlar de pacte fiscal. I, si vol, de pacte fiscal també en parlarem –en parlarem.

Miri, Catalunya és una de les comunitats autònomes que aporta més i que aporta molts diners a la resta d'Espanya, i tots ho sabem. Però també n'hi han d'al-

tres, senyor president, i ho sap vostè molt bé. N'hi han d'altres que el que fan, com Madrid o com València, és també aportar molts recursos per a la sostenibilitat.

Nosaltres li hem dit, senyor president, que estem disposats a participar en la comissió del pacte fiscal, que estem disposats a parlar-ne, a escoltar els pros i els contres; que encara no coneixem amb exactitud quin és el seu model, però estem disposats a analitzar-lo, i estem disposats, que és un pas molt més enllà, si el Partit Popular governa Espanya, disposats a parlar-ne amb lleialtat recíproca, i també amb responsabilitat recíproca. Això estem disposats a fer-ho. Ara, vostè no pot dir ni pot presentar el pacte fiscal com l'excusa o la solució a tots els problemes. El pacte fiscal, amb una davallada de la recaptació, dels impostos a Catalunya, en participació, i els propis i cedits, ha davallat. I vostè ho sap. Parlar d'un pacte fiscal quan estem en una situació en què vostè ha d'admetre bons per tindre liquiditat per pagar els interessos del venciment de bons anteriors..., no ens permet poder dir que tenim els ingressos del país necessaris, i, per tant, estem parlant d'un pacte fiscal amb la caixa buida, estem parlant d'un pacte fiscal que repartiria pobresa. Ara tampoc seria el moment, però, tot i això, li diem que un govern del Partit Popular, com li va dir Mariano Rajoy, estaria disposat a parlar-ne. Estaria disposat a fer-ho, li ho reitero i li ho remarco, amb reciprocitat institucional i amb responsabilitat.

Vostè ha dit, per cloure, que vol més Catalunya i més Europa i que no ho deia en el sentit ideològic, en el sentit nacional, però vostès, sempre que poden, exclouen tot allò que significa o que representa Espanya. Nosaltres estem orgullosos de ser el que som, i n'estem orgullosos perquè creiem a més a més que Catalunya només sortirà de la crisi amb una Espanya forta, amb un govern fort i sòlid, que prengui les reformes estructurals i profundes que necessita el mercat de treball, que necessita el sistema financer i la recapitalització dels nostres bancs i que necessiten els sectors productius.

Per tant, nosaltres sí creiem que els països han de ser forts. Malgrat que vostè parli de transferir competències als ens locals, en aquests moments en què Europa està patint la volatilitat dels mercats, de l'interbancari, del secundari, que no ens posem d'acord en quina és la modalitat d'incrementar el fons europeu, amb situacions com la de Portugal o la d'Irlanda, amb situacions com la de Grècia, jo crec que ara és irresponsable parlar que els estats no han de ser forts. Europa necessita una Espanya forta, una Itàlia forta i una Alemanya més forta que mai, perquè, davant inclús de les consideracions que alguns des de l'altre cantó de l'oceà en fan, Europa no espanta ni pot espantar ni els mercats ni a ningú. I necessitem una Europa forta, competitiva, per mantenir la nostra productivitat i la nostra competitivitat dins de l'euro en un món cada vegada més globalitzat.

Per això, senyor president, vostè i jo tenim diferents models. Diferents models de Catalunya i diferents models d'Espanya. Però ens hi trobarà, en tot allò que puguem fer per recuperar el país, en tot allò que demostrï als catalans i a les catalanes que el Partit Popular té la

suficient responsabilitat per ajudar quan cal i per mantenir la seva coherència i la seva convicció de país i de projecte.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

En nom del Govern, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Bé, també serà la meva darrera intervenció en la rèplica que li he de fer. Alguns comentaris ràpids i alguns de no tan ràpids, eh?

Vostè em deia que no hem aplicat els pactes amb vostès sobre reducció d'empreses, d'organismes, etcètera. No és cert, senyora Sánchez-Camacho: ho estem fent. El que passa és que vostè es pensa que els pactes es fan el 15 de juliol, i el 15 de setembre ha d'estar tot fet. Sí, dona, però és que ho estem fent –ho estem fent. Perquè, si vostè analitza les decisions que hem pres fins ara, veurà que ja hi ha algunes empreses que ja s'han refós, que en lloc de ser dues o tres, com eren abans, ja en són només una –ja en són només una–, i algunes que s'han suprimit o que s'han pràcticament residualitzat; li'n puc posar exemples diferents. Per tant... I algunes que estan presentant ERO per ajustar les seves plantilles, perquè estaven sobrecarregades de gent. Tot això ja ho estem fent; per tant, no em digui que no ho complim, perquè ho estem complint. El que passa, que, escolti'm, l'estructura administrativa que significa això i tota la gestió que significa entrar en aquest àmbit, doncs, no es fan en quinze dies, però s'està fent. L'important és si això es fa o no es fa. S'està fent.

Li diré més: no només s'està fent, sinó que, a més a més, l'actual Govern, doncs, anirà segurament en la línia de privatitzacions també, no només de reduir estructures internes, sinó també d'identificar coses que es poden arribar a prioritzar, que tinguin sentit econòmic i sense perdre sentit social. Igual que es privatitza un aeroport, la gestió d'un aeroport, es pot privatitzar alguna altra cosa. I això ho estem estudiant.

Per tant, anirem més enllà del que vostè es pensa, segurament, no? I, per tant, no ens digui que no ho farem. Ho farem –ho farem–, ho estem fent, tot això ho estem fent, perquè hi creiem, no? No tindria sentit haver actuat a fons, com hem actuat, en polítiques d'austeritat en el conjunt de l'aparell polític de la Generalitat i oblidar-nos d'una part important, com és tot el sector empresarial i tot el sector dels organismes i dels consorcis, etcètera.

Segona cosa: el tema dels pagaments a les residències, etcètera. Escolti'm, hi ha un problema de tresoreria a la Generalitat. Per què? Els ho explicaré clarament. Hem de renovar els bons, s'han d'amortitzar els bons: 3.000 milions d'euros que va fer l'anterior Govern. Ara hem d'anar a buscar aquests diners en el mercat, perquè evidentment la Generalitat no té estalvis per a

poder tornar aquests diners. I aquests diners els hem d'anar a buscar en el mercat, els trobarem, segur –segur–, i no només aquests, sinó que a més a més procurarem obtenir-ne alguns més; no només per a atendre l'amortització dels bons de l'any passat, sinó per a poder millorar els nostres pagaments i la nostra tresoreria de cara a totes aquestes entitats que vostè deia.

Ara, pensi una cosa, quan tens problemes de tresoreria has de prendre algunes decisions. Procurarem que siguin el menys traumàtiques possibles. Però a tots els departaments se'ls ha dit: «Mireu, aquesta és la situació, hem de prioritzar els pagaments.» I, aleshores, és clar..., vostè ho entendreà, no?, quan has de prioritzar pagaments, què fas?, segueixes pagant la gent del Programa de pobresa i de reinserció que és la PIRMI o ho deixes de pagar, ho ajornes un mes? Doncs, nosaltres hem dit: «Home, el que són cobraments individuals, complements de pensions –complements de pensions–, PIRMI, tot això que significa renda individual a persones especialment necessitades, això ho hem de pagar: nòmines, les hem de pagar; els interessos dels que ens fien, dels que ens donen crèdit, els hem de pagar.» I arriba un moment en què dius: «Escolta'm, tot alhora no ho podem pagar, desgraciadament.»

Però també li diré una cosa: la Generalitat de Catalunya –faci'm confiança en aquest sentit– és de les administracions autonòmiques que paga millor en el conjunt de l'Estat espanyol.

I li diré una cosa, senyora Sánchez-Camacho, encara que vostè no s'ho cregui, no?, paguem molt millor, per exemple, en el camp de la salut, molt millor, molt més ràpidament, que no pas moltes comunitats governades pel Partit Popular. No li diré quines, perquè no és la meva feina explicar-ho així, però, li ho ben asseguro, en moltes comunitats del Partit Popular, en el camp de la salut –que vol dir farmàcies, concerts, etcètera–, es paga molt pitjor o pitjor del que paga la Generalitat de Catalunya, i estant governades pel PP –i estant governades pel PP.

Aleshores, dius: «Home, ja li admeto que estem fent coses que a mi m'agradaria no fer.» A mi m'agradaria pagar puntualment a tothom. És més, varem ser nosaltres qui varem impulsar una llei de morositat a l'Estat espanyol, com vostè recordarà. Per tant, estic personalment compromès, perquè hi crec a fons, en el fet que les administracions han de pagar a temps i han de pagar ràpid, com passa a tota la Unió Europea. Però estem en un procés de desestabilització de les finances públiques molt gran i tot això ho hem d'anar endreçant. I tenim uns problemes de tresoreria puntuals que hem d'anar resolent, que els resoldrem, òbviament, no?

Tercera cosa. Vostè feia el discurs que no prioritzem bé perquè a Salut hem retallat més en valor absolut que no pas en un altre lloc. Com vol que no sigui així, senyora Sánchez-Camacho? És un problema d'aritmètica, però d'aritmètica bàsica, eh? És clar, si resulta que Salut és una tercera part de tot el pressupost de tota la Generalitat..., doncs, escolti'm, és evident que allà on hem d'intentar estalviar més, en valor absolut, és allà. Però l'important és saber quina importància dónes a cada ajustament. I la importància no ve pel va-

lor absolut, ve pel valor relatiu, ve pel percentatge –ve pel percentatge. I, en aquest sentit, Salut és el departament que *menys* s'ha ajustat, junt amb el Departament d'Interior. Els dos que s'han ajustat menys són: Salut i Interior i Ensenyament, i, després, Benestar Social i Família. Per tant, és evident que hi ha una prioritització –és evident que hi ha una prioritització–, a on menys toquem és en les polítiques socials. I això és prioritzar, que és el que vostès ens reclamen, i és exactament això.

Ara, és clar que, en valor absoluts, el que tenia molt, encara que li apliquis un percentatge petit, sempre aquest valor del percentatge serà més alt que no pas el que tenia poc i li apliques un percentatge més alt. Això és evident, això és aritmètica bàsica. I és així. Això..., no hi trobarem la solució en aquest sentit, però vostè ha de tenir la tranquil·litat que nosaltres tenim clar que la prioritització en aquests ajustaments i en aquesta austeritat ha de ser una prioritització que tingui també un criteri social d'equitat social.

Li diré més: si agafa el pressupost de l'últim Govern de la Generalitat del 2010 i agafa el del 2011 veurà que el conjunt de les polítiques socials pesen més ara que no pas fa un any enrere. Vostè agafa la suma de Salut, Ensenyament i Benestar Social i Família, ho compara amb fa un any enrere..., ara pesen més en el pressupost aquests tres departaments que no pas fa un any enrere. Ara tot el pressupost pesa menys, i això és l'estalvi, perquè, si no pesés menys no hauríem estalviat res, i, si no estalviem res..., cap al model grec –cap al model grec–, que ja sabem quines conseqüències té.

El tema d'empresa i ocupació. Miri, escolti'm, és veritat que hi ha hagut retards en el relançament d'alguns programes, però per una raó obvia que vostè coneix perfectament: el pressupost el vam aprovar el 15 de juliol, aproximadament. Vol dir que aquest any hem tingut cinc mesos i mig, tindrem cinc mesos i mig per a aplicar un pressupost que amb normalitat s'hauria d'aplicar durant un any sencer. Però, tot i així, i amb l'estiu pel mig i el mes d'agost pel mig, ja en aquest moment tots aquests programes estan desbloquejats, també... (*Veus de fons.*) Sí, senyora Sánchez-Camacho, parli amb els sindicats i li ho explicaran –parli amb els sindicats, parli amb els sindicats. (*Veus de fons.*) També, el dels autònoms està desbloquejat, també, sí, no fa gaires dies, però està desbloquejat. Li ve la desinformació per pocs dies, però..., per pocs dies, però és així, estan desbloquejats. Pensi això, que amb cinc mesos i mig, comptant l'agost, hem de fer la feina que en circumstàncies normals s'hauria de poder fer en un any. Clar que això provoca retards, és evident!, però jo no vaig decidir quin dia havien de ser les eleccions de l'any passat, no ho vaig decidir jo, ens vam trobar que havíem entrat a l'any i necessitàvem un pressupost prorrogat, i així vam estar setmanes i mesos fins que no vam tenir un esquema de pressupost per a aquest any 2011, doncs, mínimament confegit, i l'evidència que el Govern central no pagaria els deutes que té amb Catalunya.

L'última cosa que li volia dir: tot el tema de la Constitució espanyola que la gent esperava serietat per part

del Govern de Catalunya o de Catalunya... Escolti, quina major serietat que enviar en aquest Parlament un projecte de llei d'estabilitat pressupostària que respecte al que vostès han pactat amb el Partit Socialista, que és l'estabilitat per al 2020, nosaltres la posem al 2018?

Què és més seriós, el pacte entre populars i socialistes o el que nosaltres enviem en aquest Parlament, que espero que vostès hi votin a favor? Doncs, això és el que hem fet, més serietat, impossible; ens avancem dos anys al que vostès i socialistes pacten per a l'Estat espanyol. Si ara volgués fer una ironia fina li diria que Catalunya és més seriosa que Espanya; i probablement en molts sentits ho és, eh?, i això ja no és ironia. Però, escolti'm, això està així, no? Per tant, hem sigut seriosos, hem sigut responsables i hem enviat aquest projecte de llei, concretament, al Parlament, no?, que espero que serà aprovat, perquè a més a més això és una cosa que vostès i nosaltres havíem parlat, i, per tant, va en la línia dels acords que tenim per a fer determinades coses, no?

L'última..., l'última aportació que li volia fer, perquè vostè ha acabat amb un cant encès sobre els estats forts i la meva..., vaja, la meva intervenció a la Residència de Estudiantes, de Madrid, per a celebrar la Diada, etcètera. Vostè no hi era allà. Oi que no hi era? (*Veus de fons.*) No, no hi era... No, ho dic perquè jo recordo que sí que hi era i recordo el que vaig dir –i recordo el que vaig dir. I vostè..., com que aquests temes els segueix per la premsa –i jo ho entenc–, i potser només es queda amb els titulars, i això ja no ho sé –ja no ho sé, eh?–, també la previnc que, per a jutjar exactament què és el que es diu, és bo com a mínim, si no s'hi ha sigut, passar-se..., fer-se passar la transcripció, no? I li puc dir algunes coses. Primer, que jo a Madrid vaig parlar del pacte fiscal. (*Veus de fons.*) Sí. Vostè diu: «D'això, no en va parlar vostè.» Sí, sí..., en vaig parlar –en vaig parlar, en vaig parlar. Dintre d'aquest camí nou que ha de seguir Catalunya vaig parlar allà del pacte fiscal.

Només els faig una pregunta, perquè jo en algun moment noto alguna cosa que no acaba de dringar bé en aquest sentit, no? Jo només els faig una reflexió: els polítics, en general, hem de dir coses diferents segons l'auditori que tenim a davant? Ho pregunto. Segona pregunta: els polítics hem de dir coses diferents segons si estem en el nostre país o estem fora del nostre país? Els polítics hem de fer, com en tantes ocasions, allò, un cop per aquí i un altre cop per allà, per a veure si d'aquesta manera l'auditori ens aplaudeix aquí i ens aplaudeix allà però amb dos discursos diferents? Els polítics hem de despistar a tothom per agradar o la gent ens demana una línia, un programa, un projecte i una coherència?

Doncs, escolti'm, jo, què vaig fer a Madrid? Vaig fer a Madrid el mateix discurs que faig a Catalunya: cartes sobre la taula –cartes sobre la taula. (*L'orador pica amb la mà a la tribuna.*) Ei, perdoni..., perdoni la immodèstia, dit amb educació. Mai vaig intentar ferir la sensibilitat de ningú. Ho vaig dir, crec, com sempre que vaig a Madrid o a fora de Catalunya, amb educació, amb correcció, i fins i tot entenc moltes de les raons per les quals Espanya se sent incòmoda amb Ca-

talunya. Jo les puc arribar a entendre –les puc arribar a entendre. (*Veus de fons.*) Sí, és així –és així–, les puc arribar a entendre, però crec que és la meva obligació en aquest full de ruta ser coherent i tenir..., no la gosadia, sinó simplement la coherència de poder explicar a Madrid allò mateix que explico a Catalunya.

I de la mateixa manera que a Catalunya, quan em fan determinats plantejaments, els he de dir «jo no portaré el país a un trencament per la meitat», de la mateixa manera que dic això a Catalunya, a Madrid també els dic que aquest país, mentre jo el dirigeixi, hi hagi l'actual Govern i hi hagi Convergència i Unió, no seguirà els passos de l'obediència cega respecte a aquells que fa centenars d'anys que estan acostumats a manar i que es pensen que nosaltres en lloc de ciutadans som súbdits. És així. (*Veus de fons.*) Perdoneu, és així –és així. Bé. Agradarà..., agradarà més o menys, però jo crec que és així en bona part, no? I aleshores admetin vostès, com a mínim, una cosa: admetin vostès que, si a Catalunya fem el mateix discurs que podem fer a Madrid, vol dir que com a mínim no ens podran acusar que ens dediquem a treure quan convé conills del barret.

Ara, vostè em dirà: «Home, a Catalunya hi ha determinats discursos que entren més que no pas a Madrid?» Doncs, sí, ja li ho admeto, però, si els diem amb correcció i els diem amb educació, i som coherents i ells saben on volem anar nosaltres..., doncs, escolti'm, ja en parlarem en el seu moment. I això és el pacte fiscal, això és exactament el pacte fiscal, no?

Vostè deia: «Jo vull estats més forts.» Doncs, miri, és impossible, senyora Sánchez-Camacho, tenir estats més forts a Europa i tenir una Europa més forta. És impossible –és impossible–: o una cosa o l'altra. Precisament la dinàmica, la dinàmica d'estats forts ens ha portat en aquest moment en aquest dèficit d'Europa. Sap per què hi ha poca Europa? Sap per què Europa compta cada vegada menys en el món? Sap per què el nostre pes relatiu cada vegada és inferior? Sap per què Europa en aquest moment moltes vegades ja no és tinguada en compte en el món? Sap per què? Doncs, per una raó: perquè els estats europeus fan molt més d'Estat que de projecte europeu. I a mesura que aquests estats perdin poder i capacitat de decisió i el quanyi un poder federal europeu, aleshores Europa comptarà més en el món i tindrà més veu pròpia, i tindrà més lideratge, i serà alguna cosa que pesarà, que se la tindrà en compte, que se l'escoltarà més. I quan més estats..., com més forts siguin aquests estats centrals –que és la nostra història, no és el nostre futur, senyora Sánchez-Camacho, és la nostra història secular–, com més forts siguin aquests estats menys Europa hi haurà, i quan menys Europa hi hagi menys comptarem els europeus, i nosaltres estem aquí dintre.

Ara, aquest més Europa, aquest poder federal europeu més fort, que, malgrat tot, arribarà, agradi o no agradi, per pura necessitat, aquest poder ha d'anar acompanyat d'uns poders propers, que aquests també han de ser forts. I aquí és on segurament estem a les antípodes. Però aquests poders propers han de ser els poders, diguin-ne com vulguin, locals, regionals, diguin-ne com vulguin, són aquests poders. I l'Europa del futur,

jo n'estic convençut, es configurarà d'aquesta manera si vol ser alguna cosa en el món: un poder federal fort, amb capacitat de comandament i de lideratge i amb veu d'interlocució, i uns poders locals, regionals, diguin-ne com vulguin, a prop a la gent, com aquest Parlament, com el Govern de Catalunya; que siguin governs que se'ls pugui passar comptes ràpidament; que se'ls pugui anar a veure i no només trucar-los per telèfon; que se'ls pugui convidar en els actes i que hi vagin, que no que es quedin tancats en determinats palaus en algun lloc, com passa amb molts presidents del Govern espanyol, etcètera, governs propers de rostre humà. Això és el que vindrà, senyora Sánchez-Camacho. I jo vull això i tinc dret a defensar-ho. Si això no encaixa amb els seus plantejaments, doncs, escolti'm, vostès tenen la seva raó, democràtica, i el seu model, i nosaltres tenim el nostre.

Això no ha d'impedir, doncs, poder parlar d'altres coses, com hem fet en aquests darrers mesos, que em sembla que en alguns casos n'hem pogut parlar amb cartes sobre la taula, amb ganes de col·laborar i, sobretot, amb ganes de prendre decisions.

La presidenta

Té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Senyor president –senyores i senyors diputats–, vostè ha començat..., de la manca de liquiditat del país, que és el que jo li havia recordat breus minuts abans, i la necessitat que aquestes tresoreria i liquiditat ens facin complir amb els interessos del venciment dels bons patriòtics que va emetre el president Montilla. Aquesta és la situació real del país. I per això he parlat i vull parlar de prioritats.

Nosaltres per això hem parlat que calen aquests ajustos en la prioritat..., no afectant, en allò del no possible, els interessos que afecten les persones i els ciutadans. Vostè em parlava: «Home, hem fet una retallada molt més gran al Departament de Presidència, que afecta interessos administratius, i no és el mateix que tancar quiròfans, no és el mateix que afectar grans infraestructures.» Però el prioritari, senyor president, són la gent gran, són els joves, són les polítiques socials i són la sanitat. Això és el prioritari. I aquí és..., altres comunitats autònomes, que han fet aquests ajustos, que han fet reduccions del 20 per cent, com Galícia o com Castella - la Manxa, no han reduït ni han fet ajustos en sanitat. Que aquests ajustos en sanitat, senyor president, que aquests ajustos en sanitat, vostès els han fet i estan impactant en la ciutadania, i que calia més diàleg, més planificació i més reducció en altres despeses més supèrflues, no li ho he dit solament jo, li ho diu també el seu cap, el seu consell o el seu conseller assessor, el senyor Vilardell, li ho diu; li diu que estan afectant la qualitat del servei. I a mi m'agradaria que no fos així i que vostè estigués en la redistribució de totes les partides del pressupost per impactar menys en la sanitat, en el model de la sanitat.

Nosaltres vam arribar a uns acords. En els acords en la sanitat, que era la tercera addenda, que vostè ni n'ha parlat, nosaltres establim una prioritització en la cartera de serveis, que ara per ara no han complert, senyor president, no; vostès han gastat diners en altres partides, com en clíniques abortives, i no han prioritzat en les prestacions i en les intervencions o en les proves diagnòstiques que nosaltres establim en aquesta cartera de serveis.

En segon lloc, en la despesa farmacèutica, senyor president, en la despesa farmacèutica, nosaltres vam proposar una plataforma de compra única que optimitzés els costos dels fàrmacs per part del Govern de la Generalitat. Vostès es van comprometre a posar-la i a incorporar-la en el pressupost del 2012. Tant de bo sigui així, perquè això suposarà una reducció importantíssima en la prestació farmacèutica, que suposa el 50 per cent del pressupost de la despesa hospitalària.

Nosaltres vam aportar propostes, exemples per reduir l'impacte d'aquestes retallades, d'aquests ajustos a la sanitat, i vostès, ara per ara, veig que no han escoltat amb la suficient nitidesa.

Vostè ha parlat de modalitats d'externalització, de gestió públic-privat. Estem totalment d'acord, senyor president, estem totalment d'acord. Nosaltres creiem que hem d'optimitzar tots aquells recursos, totes aquelles modalitats de gestió que vagin dirigides a una gestió més eficaç, més eficient, a través dels consorcis, a través de les fórmules de col·laboració, a través de les fórmules de gestió públic-privat, tant en el model d'infraestructures com en qualsevol altre model d'empresa pública, senyor president, com en qualsevol altre model d'empresa pública.

Vostè parlava dels pagaments, que el Departament de Benestar s'ha trobat sense capacitat per fer aquests pagaments. Miri, li posaré i li diré una consideració respecte a això, ara que acabem. A mi em plau que vostè hagi dit, quan va parlar el primer dia d'educació, que vol un model d'educació trilingüe i que vol impulsar un model trilingüe, perquè crec que és garantia de drets individuals, perquè crec que és garantia de competències per als nostres nens i joves, i crec que és garantia de competitivitat per al futur dels nostres joves.

S'ha pres en aquests dies una decisió envers la llengua catalana en els cinemes a Catalunya, una decisió, senyor president, que jo celebri, perquè va en la línia del que el Partit Popular va dir: l'impuls de la llengua catalana no a través de multes, no a través de sancions, no a través de penalitzacions, sinó a través de l'impuls, l'incentiu, que jo també esperaria que també fos incentius a través del mateix consum, incentius fiscals per als mateixos usuaris de la demanda.

Però, senyor president, hem de buscar d'allà on sigui, això ens ha costat 1 milió i mig. Potser, per qüestions d'oportunitat, jo hauria preferit que la gent gran, en les residències, i els discapacitats, en les residències, no es passessin en dificultats aquest mes de setembre, aquest mes d'octubre i aquest mes de novembre. Això són les prioritats i la redistribució dels recursos de què nosaltres li parlem, i la manera en què nosaltres faríem les coses.

Vostè, senyor president, m'ha parlat un altre cop d'Europa, de molta Europa, d'una Europa forta. I crec que en el debat de l'Europa forta..., sap el que és més important? Que Espanya no estigui endeutada en la situació que ho està ara, que Espanya no estigui endeutada en més d'un 75 per cent del seu producte interior brut, que ens permet..., i ens impedeix créixer, que tenim una xacra de 5 milions d'aturats, i que fa que Espanya estigui en risc, amb la seva situació actual, a la Unió Europea. Aquesta és l'Espanya forta en què nosaltres creiem, a través de l'economia, a través de les reformes estructurals, a través de la millora de la nostra economia i de la generació d'ocupació.

Senyor president, acabo com he començat, dient que l'objectiu prioritari és l'ocupació i el treball, i dient-li que, malgrat que no el vaig escoltar a la Residència d'Estudiants, ja sabia el que havia dit fins i tot abans que ho digués, perquè ja m'imaginava que anava a ser coherent i que ho anava a dir. (*Remor de veus.*) Per tant, em satisfà que vostè hagi dit aquí i hagi fet aquí una proclama per la coherència del discurs polític, dels polítics. Em satisfà. I com em satisfà, li recomano que els digui clarament als votants de Convergència i Unió que es senten catalans i espanyols que el seu projecte és un projecte a la transició cap a la independència, que és un projecte en què es pot ajuntar amb Esquerra Republicana de Catalunya, que és un projecte que el que vol és separar Catalunya de la resta d'Espanya. Em plau aquesta coherència, i li recomano que la faci, que la traslladi i que l'expliqui, perquè segur que els votants sabran més quin centredreta català voten i quin centredreta els garanteix millor progrés, si el seu o el nostre, que espero que creixi molt en els propers anys.

Senyor president, vostè ha tancat la seva intervenció parlant de decisions, de decisions i de serietat. Jo també parlaré de decisions i de serietat. I amb aquesta decisió i serietat li demano que vostè compleixi la Llei de finances públiques de la Generalitat de Catalunya, que porti els pressupostos de l'any 2012 abans del 10 d'octubre; li queden dotze dies. D'això, ni n'ha parlat, ni n'ha dit una paraula; del futur de les polítiques pressupostàries financeres i fiscals del país, de les possibilitats per sortir de la crisi econòmica amb el mecanisme més important, que és la llei pressupostària, vostè no n'ha dit res; no ho ha complert ara per ara, li queden dotze dies per complir aquesta norma pressupostària i portar els pressupostos, en dotze dies.

Li recomano que així ho faci, pel bé de Catalunya, perquè puguem saber i puguem tindre marge per negociar, i no ens trobem com en la situació anterior, en què la despesa pública catalana ja estava compromesa o executada en un 80 per cent. Li ho demano. I, per tant, estic convençuda que, amb aquesta coherència, amb aquesta serietat que vostè diu que té el seu Govern, no ajornarà aquesta decisió per interessos electorals partidistes, sinó que ho farà pel bé de Catalunya, complint amb la llei, prenent les decisions que toquen i portant els pressupostos de Catalunya al Parlament com toca i quan toca, el 12 d'octubre.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Se suspèn la sessió fins a les quatre.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Pere Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Senyors diputats, reprenem la sessió.

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustríssim senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, presidenta. President, ahir el vaig escoltar molt atentament i dic que la seva intervenció em va recordar molt la de la seva investidura, amb dos afegitons: el de les retallades, i un altre, l'esquer inconcret que treu de la màniga, si m'ho permet, em va recordar l'estil Zapatero, que abans d'un debat de l'estat de la nació sempre es treia un conill de la *chistera*.

En tot cas, abans d'entrar en el debat que ens ocupa, el de la situació catalana, sí que seria bo que féssim una breu anàlisi sobre el que està passant al món, a casa nostra, sabent on estem i cap a on anem. Hem patit una crisi especulativa que ha provocat recessió. La recessió és la que ha generat el dèficit, no a l'inrevés. I el primer problema és, a casa nostra, l'endeutament privat.

Com vostè sap, el nostre dèficit i el nostre deute són conseqüència de la caiguda d'ingressos, i tenen dos orígens: la crisi, però també una rebaixa d'impostos sense fi, una cursa sense fi en la qual alguns van caure baixant la fiscalitat sobre les rendes més altes. Avui, la major part de les administracions a Europa tenen aquesta situació, començant pels *Länder* alemanys, continuant, per descomptat, per Catalunya. I el veritable problema que més ens afecta, avui, és l'estancament de l'economia: l'atur. I aquest és el que genera dèficit i aquest és el que genera deute. I, per molt que ens estrenyem el cinturó, si no sortim del cercle pervers de més retallades, més atur, més dèficit, no ens en sortirem.

Per tant, aquest és el context on estem. Davant d'aquest context, tenim dos camins: el camí dels que consideren que la solució és eixugar el dèficit, costi el que costi i per damunt de qui faci falta. I aquest és un ajust de retallada de drets, de prestacions i d'inversions que fa més prim el sector públic. És el camí que Krugman anomena «el camí del fanàtic del dolor», un dolor que es concentra més entre els sectors més desfavorits. És el camí de la senyora Merkel, del senyor Sarkozy, del senyor Zapatero en les seves polítiques econòmiques, de la senyora María Dolores de Cospedal, d'Esperanza

Aguirre. Però aquest camí està cada cop més qüestionat a nivell europeu. I està més qüestionat perquè suposa menys inversió, una economia més deprimida, més atur, i, per tant, més dèficit. Aquesta política d'ajustos fiscals indiscriminats que preconitzen la major part dels governs europeus, senyor Mas, està fracassant: ni resol la crisi del deute, ni reactiva l'economia, ni genera confiança davant dels mercats. I l'exemple paradigmàtic, sap qui és? Grècia, que cada cop està més, precisament, en el fons del pou.

Hi ha un altre camí, el d'aquells que creuen en la necessitat de mantenir estímuls econòmics a favor de l'economia productiva: en comptes de retallar, redistribuir entre els avui presents, entre les generacions presents, entre les diferents classes socials. L'experiència històrica ens recorda que, per a sortir de la crisi calen dos ingredients: inversió productiva i cohesió social. I això vol dir necessàriament una política de majors ingressos que provenguin del sector financer, de l'economia especulativa i de l'economia més contaminant. Això vol dir tocar alguns sectors intocables, és cert; i cal coratge, és cert; però coratge amb qui més té, no amb qui més necessita. I aquest és un camí que es pot entendre i es pot entendre garantint serveis públics bàsics com salut, educació, polítiques socials, invertint, fent que hi hagi racionalització de la despesa, i tant!, però entenem que cal preservar l'estat del benestar.

Pacte fiscal, sí. Amb Espanya? Sí, però també entre els catalans i les catalanes que tenen diferents rendes.

Senyor Mas, és qüestió de matemàtiques. No ho dic jo, ho deia el president Obama: «O apugem els impostos a qui més té o retallem en salut.» No és una qüestió de lluita de classes, són matemàtiques, malgrat que Warren Buffet recordés que lluita de classes n'hi ha i que la seva classe és la classe guanyadora.

La qüestió és: «A Catalunya tenim marge per fer-ho?» I la resposta, senyor Mas, és: «Sí, el tenim.» El PIB *per capita* de Catalunya és el 110 per cent de la mitjana de la Unió Europea dels quinze; la despesa social representa el 73 per cent; la nostra pressió fiscal, el 31 per cent; la pressió fiscal europea, el 40 per cent. Nosaltres necessitem un pacte, però un pacte també entre els catalans; un pacte entre els catalans precisament per garantir la qualitat dels serveis públics bàsics: en escoles, en salut, en serveis socials... Perquè tenim un diferencial i aquest diferencial d'esforç fiscal ens pot apropar a Europa, a l'Europa endreçada de la qual vostè parla.

Miri, deu punts de diferència en esforç fiscal suposaria que a Catalunya tinguéssim 17.000 milions d'euros més, per tant, el marge el tenim. És veritat, això vol dir abandonar el club dels fanàtics del dolor, on vostès s'apunten, amb aquesta màxima de la sang, suor i llàgrimes per a la majoria, mentre que a una minoria privilegiada no li exigeixen absolutament res, senyor Mas. Aquest marge vol dir apujar els impostos, sí, entre aquells sectors a qui vostè, de moment, no ha demanat, absolutament, cap esforç.

Vostè ahir va proposar un impost transitori sobre les grans fortunes; no el concreta, diu que això ho farà

Madrid. Però això encara el posa més en evidència, senyor Mas. Aleshores, quin sentit tenia eliminar l'impost de successions? Ens queda per veure el detall. No sabem si serà una operació de maquillatge en aquest debat. Però entendre el meu escepticisme quan jo sé, i ho sé de primera mà, que vostès van contribuir, amb el Partit Socialista Obrer Espanyol i amb el Partit Popular, al fet que en nou anys deixéssim de recaptar 28.000 milions d'euros, que les Sicav no fossin controlades –una esmena de Convergència, gràcies a vostès–, no són controlades pels inspectors d'hisenda; que vostès votessin en contra de fer públic el llistat de la gent que té els quartos, els diners, en els paradisos fiscals; però, en tot cas, posem-nos a treballar.

Senyor Mas, miri, aquest no és el debat entre Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Convergència i Unió, no. És un debat que existeix avui a Europa i al món: retallar o redistribuir. I nosaltres el que li proposem és que redistribuïm l'esforç i les dificultats de les classes mitjanes i les treballadores cap a les classes altes, tan senzill com això –tan senzill com això.

Quin és l'autèntic problema, senyor Mas? És que vostès no plantegen un esforç repartit, que vostès el coratge només el tenen amb els sectors més dèbils. I això ens porta al fet que la seva autèntica transició, la de debò, és la que ens porta de l'estat del benestar a l'estat de la beneficència. Aquesta és l'autèntica transició que vostè està practicant en el país.

Miri, avui avancem poderosament cap a un model de país segregat: un terç integrat, un terç que intenta sortir-se'n i va trampejant, i un terç que pot caure en l'exclusió. Aquest és el model de país al qual estem avançant a la velocitat de la llum.

I el problema és que aquella Convergència, d'orientació socialcristiana, que va permetre, per exemple, l'acord social i polític per crear el PIRMI avui l'estan abandonant. Convergència i Unió està passant del conservadorisme compassiu al conservadorisme socialment insensible. (*Veus de fons.*) Sí, senyor Mas, i deixa milers de persones a la seva sort: de l'estat del benestar a l'estat de la beneficència; dels drets socials universals, a les prestacions assistencials, discrecionals i reduïdes; de la convergència en les polítiques ambientals de la Unió Europea a la involució en polítiques ambientals; de la participació ciutadana al despotisme il·lustrat. I així, vostè, amb el rumb de la nau de la crisi econòmica i la crisi del deute, a la profunda crisi social. Aquí és a on ens està portant, senyor Mas. I aquesta és l'autèntica transició nacional.

Vostè ahir va dir una frase, però, amb la qual coincideixo plenament –plenament–, va dir: «Cada generació hauria de pagar la seva hipoteca i no deixar-la en herència.» Doncs bé, si no volem deixar més hipoteques a les generacions futures és bo que la nostra generació sigui més solidària entre elles i que les classes amb més recursos aportin més.

Perquè, miri, vostès estan deixant hipoteques..., hipoteques molt grans, i, a més, hipoteques, si m'ho permet, que no són gens fàcils de recuperar. Li'n posaré un exemple: la primera hipoteca, la de l'educació. Vostè creu que no hipoteca un país en què tots els nens

i nenes que avui han entrat a una escola pública avui tinguin una hora menys de classe?, que quan acabin la seva escolarització tinguin un curs menys? Això no és una hipoteca, senyor Mas? No es pot combatre el fracàs escolar amb eficàcia si hi ha vint mil alumnes més i cap professor més. És més: els sindicats denuncien que hi ha menys professors. Però, sí, s'atreveixen amb la sisena hora, però a les escoles concertades que separen nens i nenes, escoles d'elit, on està el coratge aquí, senyor Mas? No l'hem trobat –no l'hem trobat. Quina és la hipoteca que deixen a la universitat pública quan estan reduint partides fins a ofegar-la? Dossers professors menys.

Segona hipoteca, la de salut. Vostè creu que amb les seves polítiques no estan hipotecant el nostre sistema de salut? El temps d'espera no és una qüestió d'incomoditat, senyor Mas, és una qüestió de salut. L'endarreriment en proves diagnòstiques està empitjorant la capacitat de cura. Les reduccions en grans hospitals públics –Vall d'Hebron, Bellvitge...– hipotequen el futur com a centres de referència; deixen de ser pols d'atracció per als millors professionals. No es pot retallar en hospitals, en atenció primària i en transport sanitari a la vegada, és una bomba de rellotgeria. Vostès tanquen CAP i urgències, fan que comarques senceres, el cas de la Selva –i, concretament, de la Selva interior– és un bon exemple, estiguin, avui, patint per la falta de cobertura.

L'única cosa que sí que han planificat i l'han planificada molt bé és que el que estan fent afectarà més els centres públics. I en tenim exemples..., exemples on limiten activitat a favor de centres privats: el Taulí, Bellvitge, Vall d'Hebron, Joan XXIII..., i podria posar molts altres exemples.

L'última rebaixa salarial, vostès la qualifiquen com un retoc. Així ho qualificava el portaveu del Govern. Senyor Mas, només algú que no va mai al sistema públic de salut pot dir que les retallades no afecten la qualitat de l'assistència, com afirma el senyor Boi Ruiz.

Tercera hipoteca: l'estigmatització de l'exclòs. I ho han fet amb la pobresa i ho han fet amb la marginació. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., permetin-me que em centri en el món de la pobresa. Amb el pretext de combatre un frau, vostès encara no han demostrat amb dades quin era el frau. Avui vostè ha parlat del 20 per cent, sense concretar-ho amb dades, sense tenir els informes concrets; però la realitat és que vostès ho han fet passar molt malament a milers de persones, dificultant-los la simple supervivència a final de mes per un procés molt mal portat i per unes declaracions clarament incendiàries. Avui vostè hauria de retirar el decret que van aprovar per preservar el dret a la prestació i el seu caràcter inclusiu, i hauria d'estar dialogant amb les entitats, però no ho fa.

I, com si això no fos prou, les prestacions socials per fill a càrrec pateixen una retallada del 75 per cent. Les prestacions i serveis de persones amb dependència severa i gran dependència han caigut un 41 per cent. Podria continuar i continuar. Només a la ciutat de Barcelona, amb les retallades que hi ha, hi ha seixanta mil prestacions socials menys, que afecten a més

de 160.000 persones. I el més alarmant és que vostès diuen: «A la propera primavera, el mes de març, el 69 per cent dels perceptors de subsidi esgotaran la seva prestació.» I diuen «i aquest és un problema de l'Estat», quan la responsabilitat del Govern de la Generalitat és no deixar a la intempèrie els seus ciutadans. Això no és una hipoteca, senyor Mas?

Quarta hipoteca, els desnonaments o la manca de polítiques d'habitatge. Vostè troba raonable que, davant dels patiments de les persones que acaben essent desnonades, 6.645 persones el 2010, en aquest moment, el Govern tan sols apliqui mesures policials, actuant d'amagat i reprimint les persones que se solidaritzen amb els afectats? Quines són les mesures extremes que vostès estan incorporant? Els ajuts al lloguer, una política existent a tot Europa, s'han reduït en un 44 per cent; la construcció d'habitatge protegit ha caigut a mínims històrics. Aquest és el seu balanç, per no parlar de les hipoteques que deixen als ajuntaments quan els deixen a la seva sort. O les polítiques de cultura, quan el que fan és que avui les polítiques de cultura siguin inexistents.

Ara bé, la més sagnant, la hipoteca més sagnant és la hipoteca de l'ocupació. El Departament d'Empresa i d'Ocupació avui és el departament «nini»: ni orientació, ni formació, ni qualificació. Reclamen que les persones aturades facin formació, i els cursos s'han reduït de forma espectacular. I la reforma del SOC anirà segurament pel camí, ja ho sabem, del seu programa: les agències privades de col·locació. Demà farà un any de la vaga general en contra d'una reforma laboral que vostès van criticar per massa tova, i ahir es despatxava fent el discurs que per generar ocupació el que cal és incrementar la precarietat, perpetuant encara més la insostenibilitat del nostre model productiu, no entenent que la reforma laboral no ha servit per a res. Sí, ha servit per empitjorar les condicions de vida de treballadors i treballadores.

I li diria que, òbviament, l'atur és una xacra, i tant; però per crear ocupació no n'hi ha prou a injectar diners a empreses o bonificar els empresaris, calen serveis públics d'ocupació amb garanties i un tipus de contractes també amb garanties, i cal concertació per avançar cap al model productiu. L'acord estratègic, se'n recorda? Aquest acord que no convoquen. I podria parlar de la hipoteca que deixen sobre les dones quan desmunten l'estat del benestar i la hipoteca que deixen sobre els joves.

O puc parlar també de la hipoteca ambiental. Senyor Mas, ahir vostè va despatxar el discurs ambiental amb trenta segons. El problema no és per a vostè, el problema és per al país, perquè un país que no entén que el repte ambiental ha de ser prioritari és un país que no entén que està en el segle XXI i que aquest és un dels reptes principals que té, no la humanitat, que té el nostre país.

Avui tenim una dependència energètica del 80 per cent, i vostès ho fien tot al Pacte de l'energia. Però quines són les mesures concretes que han introduït per reduir la despesa energètica i la nostra despesa en carburants? Mentre mig planeta –mig planeta– parla del

futur de l'energia nuclear després de l'accident de Fukushima, vostès, en un dels territoris més nuclearitzats d'Europa, doncs, ni opinen quan renoven la llicència d'Ascó per deu anys més, quan encara no ha passat les proves d'estrès. Aquest és un govern de país? No, aquest és un govern prou irresponsable.

Han eliminat les normes que posen fre a l'ocupació indiscriminada del territori, a l'accés a boscos, a l'avaluació ambiental de plans i programes. Quina hipoteca deixen en matèria de qualitat de l'aire? Avui vostè sap que tenim un problema real a l'àrea metropolitana de Barcelona i que els experts aconsellen mesures concretes, moltes d'elles aprovades i aplicades pel Govern anterior. Però vostès ho fien tot a la bona voluntat de ciutadans i d'empreses, i no els preocupa la salut, no els preocupen les sancions europees, no els preocupen les conseqüències que té això sobre la vida de la gent.

I podria parlar de les polítiques d'aigua. O podria parlar de la pagesia, que necessita polítiques també clarament actives, precisament a favor del seu futur, i això vol dir una política agrícola no tan supeditada als interessos de l'agroindústria.

Però, és clar, tot això ha de quadrar. Coratge. I el coratge l'apliquen als sectors més febles, als sectors més dèbils, però en canvi aquest coratge són incapaços d'aplicar-lo en els sectors precisament que han creat la crisi, els sectors especulatius, als quals no els estan demanant absolutament res.

Vostè parla que una generació no pot deixar hipoteques, que altres estan deixant hipoteques. Però la realitat és que vostè està deixant hipoteques massa grosses en educació, en salut, en serveis socials, en medi ambient. I ho està fent en un temps rècord, senyor Mas. Està deixant hipoteques generacionals, hipoteques de gènere, i aquestes ens preocupen, i ens preocupen prou.

Ara, perquè tot plegat quadri per poder materialitzar l'autèntica transició nacional, la de l'estat del benestar a l'estat de la beneficència, necessiten una altra mena d'hipoteca, un últim ingredient: un sistema polític hipotecat, amb un intent clar de domesticar la societat.

Miri, els darrers mesos hem viscut mobilitzacions que exigien transparència, honestetat, participar de forma directa en les presses de decisions, i vostès responen amb el pacte dels valors, però uns valors que es fonamenten en gairebé suprimir la política de solidaritat.

Miri, senyor Mas, el seu Govern, allà on algú aixeca la veu contra les polítiques que vostès fan, el que fa és tallar el diàleg i tallar la concertació. Vostè s'ha vist amb centenars d'empresaris. Jo li pregunto: amb quants treballadors s'ha vist, amb quants sindicats, amb quants comitès d'empresa, amb quantes entitats? Vostè ha de ser un govern amic dels negocis? Molt bé, però també ha de ser un govern amic dels ciutadans. I això li ha faltat, senyor Mas. I el problema de fons és que vostè, a qui no li riu les gràcies, ni l'escolta.

A vostès no els cauen els anells, i són capaços, han estat capaços de retirar recursos perquè entitats fonamentals per a l'articulació d'aquest país continuïn funcionant. A la FAPAC li han retallat el 75 per cent de

les aportacions que rebien. No els cauen els anells per desarticlar la societat civil.

I ho fan, tot, però ho fan tot sense diàleg, sense concertació. I ho han fet amb la renda mínima d'inserció, i amb les retallades sanitàries, i amb el Pla de qualitat ambiental, amb les polítiques d'ocupació. Aquest és el seu estil, senyor Mas. En nou mesos de govern, aquest és el seu estil.

I el més clamorós: la tramitació de la llei òmnibus, sense cap mena de procés de participació, amb preses de decisió que furten al Parlament –això sí, amb l'incomprensible suport del principal partit de l'oposició– un debat serà normal, i amb l'excusa de la reducció i la simplificació eliminen i redueixen àmbits de participació. Allà on hi havia organismes assessors, aquests desapareixen, i allà on hi havia organismes prescriptors, passen a ser simplement assessors. Aquest és el seu full de ruta.

I vostès són capaços de parlar del «gran pacte nacional per la cultura», però el pacte més recent, el Conca, se l'acaben de carregar fent-lo saltar pels aires amb la llei òmnibus. I, és clar, en aquest escenari no en tenim cap dubte: ara amb les lleis de la corporació catalana de ràdio i televisió i del CAC aniran més enllà. Suposo que no s'atreviran a anar allà on ha anat el seu conseller, al Consell de Radiotelevisió Espanyola, quan va votar a favor d'un control previ en els continguts dels informatius, amb una altra aliança amb el PP. Però això és el que estan, lamentablement, practicant. Aquest és l'escenari, i això és el que ens preocupa.

Abans, però, d'entrar en les propostes que li porto –que li porto, sí, sí–, li volia fer dues últimes observacions. Una cosa que ens preocupa: la política en matèria de Seguretat. Per nosaltres la seguretat és important, molt, i vostès saben que estem en un context de conflicte social. La pregunta és molt simple: en aquest context, de què es tracta?, d'ensenyar musculatura?, més material antiavalots, sense adonar-se del context social i econòmic? Nosaltres li fem una proposta molt simple, molt senzilla: que creïn una unitat especialitzada en mediació de conflictes, perquè potser allò que els ha retret el Síndic de Greuges, eh? –el Síndic de Greuges–, no li ho haurien de retreure havent fet una operació simplement més raonable.

I segona reflexió, en matèria de memòria. Nosaltres creïem que, més enllà del debat entorn de les polítiques, en aquest país i en aquest Parlament hi havia consens entorn de les polítiques de recuperació de la memòria democràtica. És una cosa que ens diferenciava, que ens diferencia del que no ha succeït a l'Estat espanyol. Vostès han tingut..., millor dit, no han tingut cap tipus de sensibilitat en relació amb aquestes matèries; ahir ni ho va citar. I nosaltres entenem que la política de recuperació de la memòria democràtica forma part ja, hauria de formar part ja d'allò que és comú d'aquest Parlament.

Avui estan intentant reduir aquesta política al terreny de l'anècdota. Les entitats memorialistes han denunciat la situació del Memorial Democràtic, ens ho han fet saber per carta al president de la Generalitat i a la presidenta del Parlament, però també als grups parla-

mentaris. El Memorial porta nou mesos sense director, malgrat els repetits compromisos de la vicepresidenta que el nomenaria. I ara volen traslladar el Memorial a Montjuïc, potser per acabar-lo de matar, potser perquè no passi ningú per allà. Vull que aclareixi aquest element, no?

Ara sí, entro en el capítol de les propostes, de les alternatives, per dir-li, en primer lloc, que el nostre objectiu, el primer objectiu és que hi hagi una alternativa al seu Govern. Perquè creiem que amb la seva manera de governar hi ha un repartiment profundament injust de l'esforç, i, per tant, partim de la base que el seu Govern mereix alternativa, necessita alternativa. Ara bé, la nostra responsabilitat també és proposar, i la nostra responsabilitat és proposar propostes molt concretes que tot seguit li faré.

La primera proposta: Iniciativa Verds - Esquerra Unida l'acompanyarem en l'avenç nacional. Perquè avui hem de fer front a la involució recentralitzadora, una involució que ha tingut diferents expressions: la sentència del Constitucional, l'amenaça que plana contra la immersió lingüística o la reforma de la Constitució. De fet, nosaltres ho hem fet sempre; sempre hem fet costat al Govern en la defensa de l'autogovern i de la llengua, sempre. I ja hem dit reiteradament que estem disposats a participar en l'acord pel pacte fiscal en la comissió parlamentària creada, i contribuir-hi amb la nostra proposta de concert econòmic solidari.

Però li dic que l'acompanyarem i, a diferència del que li vaig dir en el debat d'investidura, amb algunes condicions. I quines són les condicions? La primera: per millorar el finançament que tenim hem de partir de la base que tenim un millor sistema de finançament. I li ho dic perquè aquell model que no vam votar està donant ja –i ho sabem– millors resultats que l'acord de finançament que Convergència i Unió o el Govern de Convergència i Unió va pactar amb el Partit Popular. En el primer any d'aplicació, el seu pacte va suposar 240 milions; l'actual, 2.400. Tot i així li dic: nosaltres l'acompanyem, partint de la base que hi ha hagut una millora en el model de finançament.

Segona condició: més enllà d'enunciats entorn de la transició nacional o del pacte fiscal, volem saber quin és l'autèntic full de ruta. Vostè, president, en el debat sobre el desplegament de l'Estatut el 2007, exigia al Govern una estratègia catalana per desplegar l'Estatut i defensar l'autogovern. Doncs bé, el mateix, el mateix que vostè demanava el 2007. I li ho dic perquè, nou mesos després del nomenament del Govern, encara no sabem quina és l'estratègia jurídica i política per superar els obstacles que ens va posar la sentència del Constitucional. Volem saber-ho, senyor president, i és legítim i és raonable que vostè ho expliqui.

Tercer element: nosaltres diem que avui no hi ha un projecte de cohesió i d'avenç nacional sense cohesió social. O, dit d'una altra manera, perquè avanci la construcció nacional de Catalunya és imprescindible la construcció social, fer un país més igualitari, que generi oportunitats per a tothom. Aquesta és una lliçó històrica del nostre país, i avui el seu Govern en la cohesió social està avançant en el sentit contrari.

I tercera proposta: que sigui una mica coherent. I, miri, això li ho dic per una raó. Vostè fa discursos en què nacionalment podem coincidir més o menys, però avui el seu soci prioritari, amb qui comparteix la mateixa política econòmica, és el principal adversari de l'autogovern, és el Partit Popular. Vostès li han donat espai institucional, a aquest Partit Popular, a Badalona, a Castelldefels, a la Diputació de Barcelona, sense que això suposi, com hem vist, cap tipus de moderació, ben al contrari, amb un Partit Popular que s'ha envaïentit, com hem pogut veure en la qüestió de la llengua o amb la immigració, i que a més està utilitzant els espais institucionals com a altaveu de la seva estratègia d'afebliment del catalanisme i de ruptura de la societat catalana.

No sé si a vostès els ha suposat un cost molt alt. El que sí que li dic és que Iniciativa Verds - Esquerra Unida creu que aquest pacte al país sí que li suposa un cost massa car.

I tot això li ho dic tornant a refermar la nostra voluntat de vèncer en el terreny de l'autogovern. Però, això sí, amb coherència, amb concreció i garantint que en aquest país no hi ha fractura social.

Segona proposta. Vostè deia: «pactes de gran envergadura, de gran consens social». Doncs, jo li plantejo un pacte de gran envergadura i de gran consens social. Vostès proposen un pacte fiscal amb l'Estat per millorar l'autogovern; hi estem d'acord. Però tan o més urgent que aquest pacte n'és un altre: el pacte fiscal entre catalans, entre catalans de diferents rendes, per sortir de forma equitativa i solidària de la crisi sense deprimir més l'economia ni degradar més els serveis socials.

La novetat és que vostès, per primer cop, han obert la porta a una fiscalitat sobre les grans fortunes, des del meu punt de vista evidenciant la frivolitat que van cometre quan volien, en temps de crisi, fer més rebaxes fiscals. I no només parlo d'aquesta legislatura; parlo del que han votat al Congrés o del que deien la legislatura passada. Però, com que espero que el seu estil no sigui el del senyor Zapatero, de treure's els conills del barret, el que li dic és: avancem en això, amb un pacte fiscal entre els catalans i les catalanes.

Miri, ens posarem d'acord en una cosa: no podem mantenir un sistema on els treballadors i les classes mitjanes paguen més que les grans o les grandíssimes fortunes. No podem mantenir un sistema on, en l'impost de societats, paguen més les pimes que les entitats financeres o que grans empreses, després de la reforma que vostès van propiciar en l'impost de societats. No podem permetre un sistema on paguen més els treballadors –sí– que qui especula.

Per tant, aquest és el pacte que li proposem, un pacte fiscal a Catalunya, entre els catalans i les catalanes, i per portar-lo a Madrid. Pacte fiscal per repartir-nos millor el pastís, però pacte fiscal per fer més gran el pastís, perquè si volem apropar-nos a l'Europa endreçada, senyor Mas, suposo que també ens apropem aquí, no?, amb l'esforç de l'economia especulativa, amb l'esforç de qui més té, perquè qui menys té tingui garantits els serveis socials bàsics.

Això passa per una millora de la progressivitat en l'IRPF; això passa per aprovar un pla de mesures que de forma concertada amb l'Agència Tributària de l'Estat combati el frau fiscal –d'aquest, no en parlen, parlen molt del de la PIRMI, però d'aquest no en parlen–; això passa per recuperar en la integritat l'impost de successions o com a mínim l'últim tram, fins que se superin precisament les dificultats financeres de la Generalitat, i això passa per aprovar nous impostos: sobre els dipòsits bancaris, sobre la producció d'energia nuclear, sobre les emissions contaminants. Això vol dir coratge, senyor Mas, i això és el que li demanem, al seu Govern. I això també passa per reclamar un nou pacte a nivell d'Estat que acabi amb la política fiscal que han fet i que acabi, si em permet l'expressió, amb els «xiringuitos» financers que s'han aplicat els darrers anys amb instruments com les Sicav.

Tercera proposta: lligar la reducció del dèficit a la recuperació de l'economia. Cal supeditar el compliment dels objectius del dèficit a la reactivació de l'economia i a la creació d'ocupació per sortir d'una espiral diabòlica: reducció del dèficit, més retallades, ofec de la reactivació, més atur, increment del dèficit. Nosaltres volem sortir de l'espiral en què el seu Govern s'ha instal·lat i per això diem: lligar la reducció del dèficit, ajustar-la a la recuperació de l'economia.

Plantegem plantejar al conjunt de les comunitats autònomes, a més, un repartiment del dèficit més equilibrat. No pot ser que avui l'ajust del dèficit sigui molt més elevat per a les comunitats autònomes que per a l'Estat, de la mateixa manera que no pot ser que avui ens estiguem marcant aquest límit de l'1 per cent, que està escanyant l'economia. Però, en tot cas, estarem d'acord que el que no es pot fer és exigir més a comunitats autònomes que a l'Estat, en aquesta contenció del dèficit.

Quarta proposta: racionalització de les despeses. Creiem que hi ha marge per fer-ho, sense afectar les prestacions fonamentals, com reduir la despesa farmacèutica, enfortir l'atenció primària, donar un nou impuls al Pla d'estalvi energètic de la mateixa Generalitat, o parlant i replantejant també les polítiques d'infraestructures. No ens han de donar lliçons, a nosaltres. Nosaltres, quan parlàvem de l'AVE, allà cap a l'any 2000, vostès i també d'altres ens ridiculitzaven. Quan parlàvem de l'AVE l'any 2000 alguns ens ridiculitzaven, quan nosaltres l'únic que plantejàvem és que era raonable fer allò que feien a Alemanya: trens que costaven un terç i que permetien construir ferrocarril convencional i ferrocarril per transportar mercaderies. Doncs, això, una redimensió de les infraestructures que no aposti per fer quarts cinturons quan estem a les portes d'una crisi energètica que farà pujar el preu dels carburants. Això vol dir fer polítiques d'infraestructures al segle XXI.

Cinquena proposta: reduir la pobresa i l'exclusió aprovant la dació en pagament, garantint l'educació, la salut i els serveis socials, reformulant la renda mínima d'inserció, adaptant-la als nous perfils de pobresa, garantint una renda mínima garantida, tal com preveu l'Estatut, i evitar situacions de pobresa extrema i d'exclusió, i no fer-nos trampa amb la dació en pagament,

sinó aprovar una solució que doni solucions a la gent. Acabo ja, presidenta.

Sisena proposta: impulsar una estratègia catalana per crear nova ocupació. Després entrarem en el detall, però tal com han fet els països més avançats: avançant cap a l'economia verda, promovent un canvi en el model productiu, que no es basi en contractes precaris, sinó en un canvi real en el model productiu, apostant per les energies renovables, per l'estalvi, per l'eficiència energètica, per la rehabilitació d'edificis, per la protecció del medi ambient, per l'agricultura de proximitat, per la mobilitat sostenible. Cal un pacte, per tant, per concertar aquesta estratègia, per promoure la creació de llocs de treball, les polítiques socials, amb mesures per reactivar l'economia, com reclamen els sindicats. I, en aquest sentit, té un bon instrument: l'acord estratègic.

Li plantejem totes aquestes propostes perquè sé que avui el seu Govern és molt amic dels negocis segons explica, però també sé que avui el que cal és un govern amic de la gent, que faci més fàcil i millor la vida de la gent, i que faci més fàcil i millor la vida de la gent que pateix més –la vida de la gent que pateix més–, que són les classes mitjanes i les classes treballadores.

El nostre repte, president, és simple: allò que van aconseguir els nostres pares que no ho perdem per als nostres fills. Això és el que volem, i per això diem que cal una reorientació radical del seu Govern si volem realment sortir d'aquesta espiral diabòlica: menys dèficit, menys inversió, més atur, per acabar, al final, amb més dèficit.

Res més, presidenta.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Govern, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyor Herrera, deixi'm fer-li algunes consideracions sobre la intervenció que vostè ha fet, començant dient-li que hi ha una cosa en què estic d'acord; vaja, n'hi ha algunes, però n'hi ha una amb què d'entrada estic d'acord, no?: quan vostè deia que el binomi que ens cal assegurar és inversió productiva, cohesió social. Totalment d'acord.

Ara, jo sóc del parer –potser vostè no, no ho sé exactament, no?– que aquesta inversió productiva o ens la garanteix l'economia privada –la garanteix l'economia privada–, que vol dir l'entramat del teixit productiu, de les empreses, de qualsevol dimensió, o no hi haurà inversió productiva. Perquè quan la inversió productiva ens l'ha de garantir l'Estat, que d'això ja en tenim precedents en les últimes dècades, en el món, i concretament a Europa, ja sabem com acaba aquella festa: acaba amb un empobriment general de la socie-

tat a la qual es diu representar. Hi segueix havent unes elits molt poc democràtiques en aquests països que centralitzen i planifiquen les seves economies; aquestes manen en nom del poble, i a l'hora de la veritat els països acaben fets un desastre i moltes vegades simplement «explosionen». No és així? Doncs, aleshores és que no coneixem la història recent del que ha passat només en els últims trenta anys dintre d'Europa.

Per tant, jo només els demano una cosa. Jo només necessito saber, en el seu cas, quan parlen d'inversió productiva, de què estan parlant exactament? Suposo que estan d'acord que aquesta inversió productiva l'ha de generar sobretot aquest entramat de teixit productiu que a tots els països, tots, és aquest conjunt de petites i mitjanes empreses, o grans, o molt grans, que són les que finalment agafen la gent i són les que finalment, doncs, creen ocupació. Suposo que tracten d'això.

Quan vostè ridiculitza una mica la meua funció i vostè, en la seva línia, diguem-ne, permeti-m'ho dir, demagògica tradicional, doncs, ens diu: «Vostès són amics dels negocis, no?» –ja està, la frase feta, «amics dels negocis», etcètera–, es confonen en una cosa. (*Veus de fons.*) Permeti'm que ara..., ara, com que em toca parlar a mi, si m'ho permeten, m'agradaria poder-me expressar, eh?

Vostès confonen una cosa, i suposo que, a més a més, escolten poc, molt poc, el que jo acostumo a intentar com a mínim explicar, no? I és que, quan s'utilitzen expressions d'«amics de l'activitat econòmica», no vol dir només dels empresaris. L'empresa no és l'empresari, només. També ho és, perquè hi ha d'haver algú que tingui alguna idea, que tingui un projecte, que tingui ganes de fer coses, que tingui ganes de tirar endavant i que tingui capacitat de risc. No tothom la té, a la vida, no és obligat tenir capacitat de risc; hi ha gent que la té i gent que no la té. Quan n'hi ha un que la té i té un projecte propi, a aquest se'l pot considerar un empresari, un emprenedor, digui-li com vulgui. Però l'empresa és molt més. Jo ho explico sempre així. Quan jo vaig a visitar una empresa, senyor Herrera, no em veig només amb l'empresari, perquè moltes vegades l'empresari ni tan sols hi és; de vegades només hi ha directius, que no són l'empresari, són uns empleats. I a vegades l'empresari ni tan sols és conegut, perquè són milers i milers i milions d'accionistes que corren pertot arreu i que inverteixen a on sigui, a les societats d'inversió col·lectiva, a les borses, etcètera, i que tenen un accionariat clarament indeterminat.

I al costat dels directius amb qui em veig més? Doncs, escolti, amb els treballadors, que també són l'empresa –també són l'empresa. L'empresa és tot això junt: és uns empresaris o uns accionistes –pocs, molts o moltíssims–; uns dirigents, uns directius, i uns treballadors. Això és l'empresa. I això s'ha de defensar o no s'ha de defensar? Doncs, quan jo defenso això, defenso exactament aquest concepte. Però perquè això sigui així hi ha d'haver totes aquestes figures. El que no es pot presentar és, sistemàticament, com fan vostès, l'empresari com aquesta espècie, diguem-ne, de monstre, aquesta espècie de personatge amb frac encara i amb el puro ben gros, etcètera, que és el que vostès intenten introduir encara a la mentalitat del

país, i que això es converteix en una figura d'entrada pecaminosa, i, a partir d'aquí, que es redimeixi, però, d'entrada, ja és pecaminós, i a partir d'aquí s'ha de redimir. Doncs, no, senyor Herrera, perdoni que li ho digui, no –no–, perquè és un discurs que està tronat, és un discurs antic, és un discurs rovellat, deixi'm que li ho digui d'aquesta manera (*remor de veus*), deixi'm que li ho digui d'aquesta manera.

Vostès hi segueixen creient, en això? Jo no puc dir que ho celebro, però, escolti'm, ho respecto, hi ha d'haver visions de tota mena, però com a mínim entengui que jo, això, no ho entengui com un bon sistema. Preferiria entendre que vostès ja han entès a aquestes alçades que això funciona d'una manera diferent, entenc.

Bé, dit això –dit això–, tenim un problema, diguem-ne, de base entre vostès i nosaltres, i una cosa que em sembla que no ens hi posarem d'acord, que és que vostès es pensen que el que nosaltres estem fent en aquest moment és una espècie, diguem-ne, de rauxa. Hem arribat aquí, al Govern, i el que estem és induïts per una rauxa imparable: volem, simplement, carregar-nos l'estat del benestar a Catalunya. Mirin si és absurd el plantejament que resulta que nosaltres ens volem carregar allò que nosaltres hem fet més que ningú, que ja és gros, això, plantejar-ho d'aquesta manera, no? I diuen vostès: «No, perquè vostès ara s'atribueixen mèrits que no tenen.» No, escolti'm, deixem-ho estar simplement en el fet que vam estar més anys en el Govern. Deixem-ho estar aquí; fixi's si és modest el plantejament: vam estar més anys en el Govern, vam tenir més temps per construir aquest estat del benestar. Ben modest.

I resulta que ara nosaltres ens hem tornat bojós, ens hem begut l'enteniment, som també una espècie de monstres, potser sense frac, sense puro, etcètera, i el que volem és carregar-nos la nostra pròpia obra, com un pare d'aquests diabòlics que devora els seus fills, devora les seves criatures. Resulta que som això. I això, senyor Herrera, vostès potser ho pensen, tenen dret a pensar-ho, però és que vol dir que s'ho empassa algú ja això en aquest país? No deu ser que hem de fer això que hem de fer, a contracor en moltes ocasions, perquè vostès han deixat aquí un forat que o ens hi enfrontem o això se'ns emporta? No hi han pensat un moment, en això? No se'ls passa ni pel cap.

Vostè deia abans: «No, si el problema és el deute privat; en el deute públic encara estem en una situació més o menys sostenible.» Jo li pregunto una cosa, senyor Herrera: qui ens deixa diners a partir d'ara per fer allò que vostè diu que ha de fer? Perquè quan vostè vagi a gastar i no tingui aquests diners, més enllà..., després d'apujar alguns impostos, que ja li ho comentaré, quan vostè segueixi tenint dèficit, algú li ha de finançar, senyor Herrera, aquest dèficit. I qui ens el finançarà, aquest dèficit? Perquè que et financin un dèficit vol dir que algú t'ha de deixar diners, i a aquest algú l'has de convèncer que li pagarà aquests diners, els hi tornarà, i que li pagarà els interessos corresponents. I vostès això ho menyspreen: «És igual, això, no passa res.»

Ara, resulta que hi ha una realitat en el món i a Europa i a casa nostra que diu que a aquells països que no fan

mínimament els deures i que poden donar la sensació que no tornaran els crèdits ningú els deixa diners. I, si els deixen diners, els els deixen a un preu que és insostenible. I jo li ho torno a preguntar: vostès creuen que és normal que es deixi un forat a la Generalitat 75 per cent superior al que vostès tenien autoritzat i que es van comprometre a complir? Això és normal?

Vostès ens deien una cosa que és extraordinària, no? Diuen: «No, és clar, és que com que ens van baixar els ingressos...» Home, i a les famílies, a aquestes que vostè diu que hem de defensar, les famílies, la gent, les famílies de classe mitjana, les de classe més modesta, a aquestes famílies no els han baixat els ingressos? Els deuen haver baixat, no, a la majoria d'ells els ingressos? I resulta que els han baixat els ingressos. I què han fet aquestes famílies i aquestes persones? Doncs, han gastat menys. Senyor Herrera, han gastat menys, perquè han sigut més prudents del que vostès van ser.

I això també val per als governs; potser no durant un any, potser un govern té una mica més de marge, però arriba un moment en què el marge també s'acaba, també s'exhaureixen els governs. Els governs són diferents de les persones i de les petites empreses, d'acord, però al final els governs també cauen, els països cauen. Va caure l'URSS! Imaginin-se si pot caure un país. No cal parlar de Grècia, no, va caure l'URSS!; pum!, es va desintegrar. (*Remor de veus.*) I miri que era gran això, eh? I miri que era poderós, eh? Doncs, fins i tot això pot acabar desintegrant-se.

I nosaltres, que som molt més petits, molt més modestos, que no tenim tant poder, ni molt menys, etcètera, nosaltres, què es pensa?, que podem anar traient pit i podem anar imposant les regles a tothom? Nosaltres també hem de fer els deures, senyor Herrera.

I el Govern actual de la Generalitat –li ho dic amb la mà al cor– està fent a contracor –a contracor– algunes mesures que no ens són rendibles des d'un punt de vista electoral, senyor Herrera, no són per quedar bé, però que són obligades si volem allò que vostès demanen i que jo també hi estic d'acord, que és salvar el nucli dur de l'estat del benestar que tant ens ha costat construir en aquest país. Es tracta de preservar el nucli dur d'aquestes polítiques, i de l'estat del benestar. Però per preservar aquest nucli dur alguna cosa hem de fer. No podem contemplar l'espectacle com si no passés res, perquè està passant. Bufen vents molt forts a tot arreu, senyor Herrera, molt forts, i vostè ho sap. I no podem simplement aparèixer com a espectadors d'aquesta tramuntana que està bufant per tot Europa i per mig món. Per això estem fent el que estem fent, per intentar salvar el tema, el nucli bàsic de les polítiques de benestar.

Bé, jo no el convenceré, ja ho sé, no el convenceré, perquè, a més a més, clar, vostès han agafat aquí, doncs, aquesta bandera; ara que ja no estan en el Govern encara l'agafaran molt més, donaran la sensació –ja la donen ara– que mai hi van estar, en el Govern, això els és absolutament igual. De fet, quan hi eren segurament tampoc tenien consciència que hi eren del tot, i per això, doncs, anaven les coses com anaven en algun sentit –permeti'm aquesta petita llicència.

I a partir d'aquí, doncs, no ens convencerem. Vostès es queden amb el seu discurs, nosaltres ens quedarem amb el nostre... Només li demano, home, que també tingui en compte que les nostres opinions també han de ser escoltades i, com a mínim –com a mínim–, la humilitat per part seva d'entendre que són prou escoltades a la societat catalana perquè Convergència i Unió, a l'hora de les eleccions, que és quan parla el poble i quan tria, tingui un cert suport electoral; almenys humilitat per escoltar el que nosaltres pensem, perquè ho deu pensar una part significativa de la població catalana.

I deixi'm dir-li una altra cosa. Vostè posava exemples de salut, el PIRMI, ensenyament, desnonaments, atur, energia, etcètera. Li faré alguns comentaris sobre això.

Una hora menys de classe vostè ho presenta com un drama total. Amb una hora més de classe vostè dona garanties que el fracàs escolar que tenim en el 30 per cent es pot...? (*Veus de fons.*) No, escolti'm, vostès també hi han estat, en el Govern, permeti'm que m'hi adreci. (*Remor de veus.*) Vostè donaria garanties pedagògiques que amb una hora més de classe això aniria millor? Doncs, jo li'n poso un exemple, li'n poso un exemple perquè el tingui present –li'n poso un exemple perquè el tingui present–: a molts països de la Unió Europea que tenen menys fracàs escolar que a Catalunya no hi ha sis hores de classe lectives, n'hi ha cinc; molts països de la Unió Europea que no tenen tantes hores lectives a classe, i tenen menys fracàs escolar.

Vostè citava el senyor Obama, no?, el president Obama. Doncs, miri, miri el que ha dit recentment, perquè, és clar, vostè només agafa la part que li interessa: «Cal ser conscients que els diners solament» –per tant, la sisena hora, en aquest cas, que costa diners– «no resol·dran els problemes de l'educació. Hem d'assegurar-nos que cada aula és un lloc on hi haurà un alt rendiment.» I els diu també, a tots els estats: «Portin-me propostes innovadores de les escoles» –no de gastar més diners, propostes innovadores–, «i aleshores els donarem els diners.» Això és el que diu el senyor Obama.

Per tant, senyor Herrera, s'havia de prendre alguna mesura a Ensenyament per atendre més nens i nenes a l'escola que ens venien, alguna mesura s'havia d'atendre. I aleshores veurem, amb el pas del temps, si és millor la sisena hora generalitzada o és millor una atenció personalitzada en aquells nens i nenes que sabem d'entrada que tenen més possibilitats de fracassar escolarment, que és el que estem intentant nosaltres –és el que estem intentant nosaltres. (*Veus de fons.*) Sisena hora de la concertada, sí, senyors; facin més demagògia, facin-la –facin-la. Perquè a la concertada vostès saben que qui ho paga no és la Generalitat. Aaah..., ah.

Per tant, ara estem parlant dels diners públics. Si la Generalitat pagués a la concertada aquesta sisena hora, vostès tindrien raó; però, com que no la hi ha pagat mai –com que no la hi ha pagat mai–, vostès, en aquest sentit, de raó, no en tenen. I aleshores, dintre de les coses que s'havien de fer o que es podien fer, dintre del marge que hi havia, aquesta era una possibilitat per, amb menys –perquè teníem menys recursos–, poder atendre més nens i més nenes.

L'exemple de salut. Vostès presenten el tema del que s'està fent en el camp de la salut també com una espècie, diguem-ne, de drama sense solució, no? Em parlava vostè, si no ho recordo malament, de la Selva, no?, m'ha parlat de la Selva. Em sembla que ho ha presentat així; bé, ara no... (*Veus de fons.*) Miri... Comarca de la Selva, sí, sí, la comarca de la Selva. Presenten com un gran drama el tancament d'alguns centres d'atenció primària durant la nit. Centre d'atenció primària de Breda-Hostalric, situats allà: en quinze dies de setembre, de l'1 al 15 de setembre, van rebre, de mitjana d'atenció telefònica, una trucada, una trucada al dia de consulta sobre persones (*remor de veus*) que necessitaven algun tipus d'atenció mèdica. Atenció a domicili –no hi deu haver res més còmode que et vingui el metge a casa, no?–, atenció a domicili a la comarca de la Selva de l'1 al 15 de setembre: menys d'una persona al dia –menys d'una persona al dia; s'entén, del dia, durant la nit, que és quan estava tancat el centre d'atenció primària. Segons vostès, un gran drama. Total de serveis vitals bàsics, o de serveis vitals avançats, que vol dir que en algun moment hi arriba una ambulància: menys d'una persona al dia. I aleshores això és el gran drama que ho enfonsarà tot.

Perdoni, senyor Herrera, aquesta és la gran demagògia que serveix per crear por i alarma a la població, per treure'n un rendiment partidista i purament polític. És exactament això. I a partir d'aquí, si vostè estigués atent a algunes coses que estan passant, sabria que, per exemple, en els sis primers mesos de l'any 2011, a Catalunya s'ha fet un 11 per cent més de transplantaments que l'any 2010. A on es fan aquests transplantaments? En els hospitals de la sanitat pública catalana.

I, si volgués conèixer algunes coses més, sabria, per exemple, el següent –que això no és nou, quan vostès governaven ja era així, i estava bé. Sabrien, per exemple, que en atenció en menys de dos dies, en medicina general –parlo dels centres d'atenció primària–, 83,44 de les consultes fetes –atenció en menys de dos dies–; en pediatria, 97,86 per cent; en infermeria, 95,72 per cent. Per tant, en aquest país, quan algú truca al centre d'atenció primària, pràcticament sempre en menys de dos dies se l'atén –pràcticament sempre. Però això no és nou. Això és així i ja era així, no és mèrit de l'actual Govern, en absolut, ni tan sols és mèrit exclusiu dels governs de Convergència i Unió de l'època del president Pujol: és mèrit d'allò que hem construït entre tots i que nosaltres volem preservar –i que nosaltres volem preservar.

Però ja li ho dic: segur que no ens entendrem, perquè vostès han agafat això com una bandera total, com una bandera absoluta, amb això creuen que erosionaran l'actual Govern de la Generalitat, és la seva finalitat, hi estan en el seu dret, i a partir d'aquí segurament el diàleg és bastant impossible, no?

El PIRMI. Estem d'acord que si es fa un pressupost en el Parlament s'ha de complir? Jo només voldria saber això. Suposo que vostès, quan fan un pressupost que acaba sent llei, és perquè el volen complir. Saben que un pressupostar vostès l'any 2010 per al PIRMI? Cent milions d'euros. Sap quant va pressupostar l'actual Govern de la Generalitat en època de restriccions,

d'ajustaments i d'allò que vostès en diuen «retallades»? Cent trenta. (*Veus de fons.*) Bé, escolti'm, jo no sé si és una partida oberta o no. Sí, ho era i ho és. Sí, sí, però vostès, en el moment de posar la prioritat... (*veus de fons*) –perdoni, no sap del que parla–, en el moment de posar la... (*Remor de veus.*) No sap del que parla. Perdonin, com que estan interrompent contínuament, jo sento el que diuen i és un diàleg, això, entre nosaltres. No en facin massa cas, no? Però no saben del que parlen en un sentit: perquè els 130 d'aquest any també es superaran. Ho veuen, com no sabien de què parlava? També es superaran, com es van superar els 100 de l'any passat. Però hi ha una diferència, que és que quan vostès havien de posar en el pressupost què es pagaria pel PIRMI, en posaven 100, i nosaltres hi vam posar 130. Què passa amb això? Perquè en el pressupost és quan es marquen les prioritats. Dius: «Ai caram! Tanta ànima progressista, tanta ànima social, tant interès per les persones, les persones que ho passen malament, però quan ells fan el pressupost, 100, i quan el fa Convergència i Unió, 130.» És curiós això, eh? És curiós –és curiós, és curiós. I, efectivament, cada any es gastarà més del que s'havia posat en el pressupost, però les coses, d'entrada, com a fotografia inicial, són exactament aquestes, no?

Ens parla també del tema que en el camp de l'habitatge només ens dediquem a les actuacions «policials». Bé, vostè és que deu estar molt pendent de les coses que surten només a la televisió, suposo, i es deu pensar que tot és així, que tot és això, no? Jo li voldria recordar que vostès van crear una cosa, que per cert està bé –que per cert està bé, jo l'aplaudeixo–, que és Ofideute; Ofideute com una oficina de gestió del deute per part de la Generalitat d'aquelles persones, d'aquelles famílies que no podien en un moment determinat atendre, doncs, el pagament dels seus lloguers o de les seves hipoteques, no? Ho van crear vostès, i nosaltres ho estem utilitzant. Jo ja li ho vaig una vegada i ho complirem estrictament, no?: tot allò que nosaltres entenguem que està en la bona línia, nosaltres, òbviament, no ho tocarem. Doncs bé, sàpiga que de totes les gestions, de totes les trucades que ha tingut aquesta oficina, de totes les demandes que ha tingut, en un 44 per cent, aquests darrers sis mesos d'aquest any 2011, en un 44 per cent hi ha hagut èxit en la mediació entre les entitats financeres, les famílies afectades i la Generalitat de Catalunya, a través d'aquest instrument que van crear vostès i que –deixi'm dir-li-ho, no per presumir– nosaltres estem utilitzant amb major intensitat. Perquè, si veiessin l'ús d'aquest instrument, és més potent aquest any 2011 que no pas ho era l'any 2010. Però no passa re, és igual, l'instrument ja hi és, és bo, nosaltres el mantenim, l'utilitzem i en traiem un bon rendiment i un bon resultat, que no és excel·lent, ja li ho reconec, no és excel·lent, però que està en la bona línia.

Per tant, no em digui que només actuem «policialment». Actuem policialment quan un jutge ens obliga a fer-ho, senyor Herrera; i vostè ho sap perfectament, això. Però al costat d'això fem moltes altres coses per intentar que aquestes persones que ho passen malament en els seus habitatges puguin tenir un bon acord amb les entitats financeres.

I, ja que parlem d'habitatge, deixi'm dir-li una cosa. Li demano que no s'enfadin, perquè vostès tenen la pell molt prima, no? (*Remor de veus.*) Sí, tenen la pell molt prima –molt prima, molt prima–, cada vegada més –cada vegada més. Senyor Herrera, entre el 20 i el 25 per cent de tots els habitatges propietat de la Generalitat per a ús social, entre el 20 i el 25 per cent, quan vostès gestionaven aquest tema, estaven buits, a finals de l'any passat; entre el 20 i el 25 per cent, més de tres mil habitatges sobre tretze mil. Prou de discursos sobre el tema social, etcètera, perquè vostès gestionaven un parc *públic* d'habitatges de la Generalitat de Catalunya, i entre el 20 i el 25 per cent, després de set anys de govern, el tenien buit! –buit. Això sí, amb cues per tot arreu de gent demanant habitatge. Però vostès, aquest 20-25 per cent, el tenien buit. Aquesta és la realitat. Vostè em dirà: «No, això no és veritat...», etcètera. Escolti, és la pura veritat, i a més a més els ho podem especificar fins a l'últim número. Els ho enviarem per escrit; els ho enviarem per escrit perquè vostès ho puguin jutjar i ho puguin analitzar.

Per tant, home, mirin, deixin-me que els ho digui d'aquesta manera, no? No tenen base per presentar-nos a nosaltres, en el tema de l'estat del benestar, com si fóssim aquesta espècie de monstre, aquesta espècie de Leviatan que s'ho vol menjar tot, i vostès els angelets que ho volen protegir absolutament tot. Perquè no s'aguanta, això, senyor Herrera. No és que no ho aguanti jo; que jo, miri, escolti'm, ja..., poc o molt, procuro defensar-me, no? No s'aguanta des d'un punt de vista del pur sentit comú, no s'aguanta. Ni vostès tenien l'ànima social que moltes vegades prediquen, ni nosaltres hem vingut aquí a liquidar l'estat del benestar. Hem vingut a intentar salvar aquest nucli essencial de l'estat del benestar. I per a això cal enfrontar-se a situacions que no són fàcils, en algun cas fins i tot són clarament difícils.

Dues darreres coses abans d'acabar. Tot el tema dels impostos, el pacte fiscal a dintre de Catalunya, etcètera. Home, admeti'm una cosa. Vostè parla d'una redistribució de rendes a dintre de Catalunya; jo hi estic d'acord. Ara, és o no és veritat que vostès mateixos...? I no ho critico ara per ara, això; podria tenir una opinió diferent, no ho critico en aquest moment. No és veritat que vostès, el principal impost de redistribució de rendes, que és l'impost de la *renda* de les persones físiques, el van posar a dalt de tot quant al tipus dintre de l'Estat espanyol? És o no és veritat, això? Això ho van fer vostès! En deuen estar orgullosos, d'això. Nosaltres ho mantenim. Podíem haver-ho fet marxa enrere, no? (*Veus de fons.*) Sí, podíem. Sí, senyor Boada, podíem fer marxa enrere. Ho deixem? Ho deixem igual? Per tant, vostè diu: «Redistribució de rendes.» Miri, a Catalunya a dalt de tot el tipus, aquest impost té molta més capacitat de redistribució de rendes que qualsevol altra cosa –que qualsevol altra cosa–, senyor Herrera. I vostès ho saben, perquè a tots els països del món és exactament així –a tots els països del món.

Quins són els dos grans impostos que hi ha a qualsevol país, els dos grans, els dos més importants? La renda i l'IVA. L'IVA no redistribueix, perquè el tipus és igual per a tothom, i, en canvi, la renda redistribueix, perquè

a determinats nivells de renda vostè no paga res –res–, no recordo fins a quina quantitat però no es paga res; a mesura que va augmentat la renda es paga una mica més, poquet, molt poquet en percentatge, i en els alts nivells de renda, que vostès van fer aquesta modificació, doncs, resulta que es paga el 49 per cent. És a dir, una persona que guanyi molts diners, doncs, aquí a Catalunya la meitat del seu sou l'ha de donar via impostos. Això és redistributiu. Si no li donem valor a això no ens entendrem mai entre tots, perquè sempre buscarem alguna filigrana però al final tot serà estètica, perquè la capacitat de redistribució està aquí.

Després, des d'un punt de vista pedagògic, vostè em dirà. «Home, en el moment en què estem, tal com estan caient les coses, és bo que encara que sapiguem que això no ens resoldrà el problema dels ingressos i la recaptació hi hagi alguna cosa que es faci entendre de cara a tothom que realment aquí hi ha un esforç col·lectiu, encara que, ho torno a dir, no ens resolgui el problema de fons?» Doncs, ja hi estem d'acord. Jo mateix vaig fer la proposta. Estudiem-la, veiem..., estudiem-la, vostès també hi estan d'acord, suposo?, mirem on es pot resoldre competencialment. Jo crec que la Generalitat, tal com està la situació normativa en matèria fiscal no pot fer-ho directament, ho crec –ho crec–; però nosaltres això ho mirarem a fons, i, si no ho podem fer nosaltres, nosaltres ho proposarem, i potser amb el seu suport –i potser amb el seu suport.

I la darrera cosa, vostè em parlava de..., a part del tema del Partit Popular, etcètera, de tot el tema nacional... Per cert, el Partit Popular posava l'exemple, si no ho recordo malament, de Badalona, no? (*Veus de fons.*) Ha posat l'exemple de Badalona, no?, em sembla. (*Veus de fons.*) Primer..., exacte, a Badalona que jo sàpiga no estem en el Govern de Badalona, podríem ser-hi, però no hi som. Però... (*Veus de fons.*) Sí, sí..., no, no..., sí, ja..., ja més o menys ja recordo els casos, ja.

Però, no s'adonen d'una cosa, senyor Herrera? Com pot ser que el Partit Popular guanyés a Badalona? No els mereix cap reflexió això? Cap ni una? A vostès, amb aquesta arrogància intel·lectual de la qual a vegades presumeixen, no els mereix cap reflexió que el PP guanyi a Badalona? Cap?, ni una? És a dir, simplement diuen: «Això és horrorós.» Bé. Escolti'm, però resulta que el PP –ara no recordo exactament a quants, però m'ho sembla– va guanyar a vint-i-vuit barris o districtes dels trenta-quatre que té Badalona. (*Veus de fons.*) Ei!, i permeti'm una cosa, eh? Jo estic amb profund desacord, amb total desacord, no només amb el que es va dir abans de la campanya electoral que va provocar aquesta victòria, sinó també amb moltes de les coses que està exercint el Govern a Badalona, jo personalment. Per tant, no és per un problema de sospita, diguem-ne, de connivència. Però, com a mínim, em mereix una reflexió interna entendre perquè en una ciutat com Badalona va guanyar el PP les eleccions municipals.

Per cert, si el PP és horrorós a tot arreu també ho deu ser a Extremadura, no?, també. I que, si no ho recordo malament i no em falla la memòria, resulta que a Extremadura podent-hi haver un govern del Partit Socialista hi ha un govern del Partit Popular perquè la

seva formació política... (*veus de fons*), no exactament la seva, vaja, els seus coalitats, perdoni, els seus coalitats a nivell estatal... (*Remor de veus.*) Home!, amb aquells amb qui vostè s'asseu al Congrés dels Diputats, diguem-ho així, no?, amb els quals vostès s'asseuen al Congrés dels Diputats, doncs, li van donar el Govern d'Extremadura –d'Extremadura– al PP. (*Veus de fons.*) Bé. I a partir d'aquí vinga la festa del PP: i el PP per aquí i el PP per allà. Però, mira per on, a Extremadura –a Extremadura, eh?– en lloc de Govern socialista, Govern del PP, gràcies a la posició no del seu partit, ho corregeixo –no del seu partit, disculpi'm–, però, d'aquells que són més o menys família seva i que vostès s'hi asseuen al costat al Congrés dels Diputats. (*Veus de fons.*) Això sí? (*Pausa.*)

Jo he intentat contestar-li pràcticament tot. Li agraeixo les propostes. D'algunes crec que se'n pot parlar seriósament amb vostès, perquè és certa una cosa que vostè deia: que vostès en alguns temes no han fallat. Això és veritat. I jo això, doncs, ho agraeixo i ho valoro. Per exemple, vostès en el tema lingüístic no han fallat i no han fallat mai. I això té el seu valor, té molt valor. I en el tema nacional, per tant, en el tema de l'autogovern tampoc no han fallat. I això també té molt valor.

I, per tant, vull acabar la meua intervenció d'aquesta manera. Vostè al final parlava de l'avenç nacional. M'ho ha transformat, després, en el pacte fiscal intern, etcètera. Bé, d'acord, però... (*Veus de fons.*) D'acord –d'acord. Ja entenc perquè ho fa. Ja entenc com som. Ja entenc que ve d'aquí a unes setmanes, etcètera, no? Però, quedem-nos amb el fons del que vostè he entès que plantejava, no? Vostè en el fons ens venia a dir: «Escolti'm, per nosaltres el tema del pacte fiscal, a fons i endavant!» He entès això, també, a part del de Catalunya, a part de l'intern de rendes, eh?, l'altre també.

Doncs, jo crec que aquí clarament ens podem entendre i clarament podem fer alguna proposta que sigui en benefici no d'una formació o d'una altra, sinó del conjunt dels ciutadans d'aquest país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor Mas, segurament vostè té una visió de l'esquerra verda nacional d'aquest país realment molt antiga. Miri, la meua referència és l'exemple del Govern dels verds de Baden-Württemberg. No és un mal exemple, senyor mas, eh? –no és un mal exemple.

Però, com que resulta que a nosaltres no ens escolta... (*veus de fons*) –ja ho sé, que no ens escolta, no cal que faci, vaja, més demostracions d'això–, li diré coses que diuen altres: Teresa Crespo, presidenta del Consell Assessor en Polítiques Socials i Familiars del Govern, declarava fa uns dies i alertava de la possibilitat que Catalunya pateixi aviat una exclusió social i

va lamentar el degoteig de mesures de retallades i canvis que estan limitant l'estat del benestar, que encara no estava consolidat. El senyor Vilardell, no Iniciativa Verds - Esquerra Unida, president del Consell Assessor per a la Sostenibilitat i el Progrés del Sistema Sanitari del Govern, que diu que quan es parla de retallades de plantilles es crea tensió i per i que les coses anirien millor si abans de prendre mesures s'escolta els professionals i els treballadors del sector públic i els criteris no són només econòmics. El senyor Joan Spuch, regidor de Convergència i Unió, d'Altafulla: «Entenc que s'han de fer retallades, però no puc assumir que es facin en sanitat i en educació, seria una incoherència que les defensés.» La Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya, que han alertat de les retallades en polítiques socials que estan ofegant el sector i que portaran a moltes associacions, que fan una tasca imprescindible, a la fallida. La FAPAC, que està denunciant que les retallades empitjoren la qualitat de l'escola pública catalana, la retallada també de la sisena hora, perquè s'està discriminant l'escola pública, perquè no es pot lluitar contra el fracàs escolar amb menys mestres i amb menys recursos, senyor Mas; els mestres, els pares, les mares, que amb samarretes grogues s'han manifestat a les portes de les escoles; els sindicats que s'oposen a les retallades conscients de com afectarà la qualitat del servei i la situació laboral. I podria continuar i continuar...

Senyor Mas, avui hi ha menys vetlladores a les escoles. Senyor Mas, avui a les escoles han retallat el suport als alumnes amb necessitats especials. No ho diuen els d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, li ho estan dient entitats i associacions, però a aquests no se'ls escolta.

Miri, no ho dic jo, no ho diu Iniciativa Verds - Esquerra Unida, els metges denuncien que cor i càncer també estan en llista d'espera. Ho han dit avui. Escoti'm, si vol vostè fa veure que no ho diuen, vostè ho ignora, vostè mira cap a una altra banda, però aquesta és la realitat. Jo he anat al meu CAP, i al meu CAP, de dos pediatres, ara n'hi ha un. Allà on ahir hi havia una infermera, la setmana que ve ja no hi serà... (*Veus de fons.*) El CAP de Poblenou, senyor Boi Ruiz. Jo no sé a quin CAP va vostè –no ho sé, senyor Mas. Però al CAP on jo vaig les retallades estan afectant la vida de la gent. I sap què deia la mestra? Que des que hi ha retallades qui s'ho pot pagar potser es paga una mútua. (*Veus de fons.*) No, no..., és que aquest és el model cap al qual vostès caminen, i potser és allò que volen, però jo no ho vull ni per al meu fill ni per a mi, ni per a tots aquells usuaris de la salut pública o de l'educació pública.

I, per tant, mirin, no ens escolti a nosaltres, si vostè ens vol ridiculitzar, estigmatitzar, fer veure allò que no som..., molt bé!, però escolti la gent que li he dit, perquè no està escoltant-la i perquè, lamentablement, no està entrant en la proposta d'una reforma fiscal en profunditat.

Segona reflexió. Vostè ha parlat moltes vegades de la majoria silenciosa. Vostè diu: «Hi ha una majoria silenciosa que dona suport a les nostres polítiques.» Jo li faig una proposta solemne, avui: que si les entitats i

el món associatiu demanen poder fer un referèndum triant entre una solució redistributiva o retallades, triant entre un pacte fiscal, també, entre rendes fent que l'economia especulativa pagui més o retallades, vostè deixi que aquest país es pronunciï..., que la gent triï, que el país triï: retallades o una política fiscal justa que faci que qui té més pagui més per a garantir els serveis públics. Li faig aquesta proposta solemne, i vostè, que diu que és dialogant, que escolta la gent, que té tarannà democràtic, ho suposo, no tindrà cap problema, oi? Perquè com a Suïssa o com a tants altres països arreu del món el país es pronuncia entorn a si vol: retallades o redistribució?, afectar els serveis públics o una política fiscal més justa, sí?, perquè es tracta d'això, i perquè es tracta que hi ha molta gent que defensa els serveis públics, que diem que els serveis públics són sagrats i que no es poden tocar. I li faig aquesta proposta de forma molt solemne.

Tercera reflexió: pacte fiscal sense cinisme fiscal. Jo no faig les propostes fiscals que faig perquè estic a les portes de les eleccions. No sé si vostè ho fa i es treu, ara, la proposta entorn les grans fortunes perquè està a les portes de les eleccions. Potser sí. Perquè, senyor Mas, vostè ha votat totes les rebaixes fiscals a les rendes altes que s'han votat al Congrés dels Diputats. No és que hagi acompanyat... No, no... Ha estat coprotagonista. Ha liderat, que és més: avui les Sicav no tenen control per una esmena del senyor Duran i Lleida. Avui, senyor Mas, els paradisos fiscals, la gent que té els quartos als paradisos fiscals en aquest país no sabem qui són, cosa que sí saben a Alemanya, perquè el senyor Duran i Lleida s'hi ha oposat sempre. Per tant, pacte fiscal sense cinisme fiscal.

Senyor Mas, tenim marge? Sí. Vostè diu: «Apropem-nos a l'Europa endreçada.» Hi estic d'acord, però en tot: convergència social també amb Europa. Tenim un 31 per cent de pressió fiscal, a Europa un 40 per cent. Tenim recorregut? Sí –sí. I tenim recorregut amb tipus que li hem dit.

Vostè deia: «Coratge.» Per què no és una mica coratjós amb la indústria nuclear? Hi ha altres comunitats autònomes que imposen una fiscalitat sobre la indústria nuclear, o amb aquests no tenim coratge? Ho tenim en la sisena hora i amb l'educació i amb la salut..., amb aquests sí que som coratjosos, però la indústria nuclear, ni tocar-la. Tenim coratge amb les escoles d'elit que separen nens i nenes? Quant ha abaixat el concert? Contesti'm, senyor Mas: quant ha abaixat el concert a les escoles d'elit que separen nens i nenes i que no compleixen una funció de servei públic? Contesti'm, quant? (*Veus de fons.*) Quin és el coratge? I no em diguin: «Miri, jo ho hauria fet.» Iniciativa Verds - Esquerra Unida ho hauria fet, però teníem dotze diputats, senyora Rigau. (*Persisteix la remor de veus.*)

Sí que li dic una cosa, en una cosa té raó: amb la reflexió que fa entorn de successions. Li ho confesso: no hauríem d'haver anat tan lluny. (*Veus de fons.*) No, no... I, de fet, Iniciativa Verds - Esquerra Unida no va voler anar tan lluny com vam anar, però teníem dotze diputats. Ara, també li ho dic, si vostès no haguessin pressionat perquè s'anés tan lluny en la reforma de l'impost

de successions potser hauríem garantit que més tros de l'impost de successions es mantingués. I, en tot cas, li dic avui: «Recuperem l'últim tram –recuperem l'últim tram–, no de les rendes o de les herències raonables que s'hereten, sinó d'aquella gent que en l'últim tram podria pagar més.» Perquè estem en una situació d'emergència, és veritat, i perquè a nosaltres ens preocupen les finances de la Generalitat, tant ens preocupen que diem: escolti, qui més té que pagui més, perquè hi ha coses que són bàsiques i són sagrades i perquè les seves retallades estan afectant el moll de l'os de l'estat del benestar i de la convivència social d'aquest país.

Acabo, ja, presidenta, amb una última reflexió, i amb un exemple, l'exemple de la política d'habitatge, que crec que il·lustra bé la seva manera de governar, de fer i de ser.

Miri, el 2003, tres mil habitatges pendents d'adjudicar –2003–, senyor Mas. (*Veus de fons.*) Tres mil, sí, sí. I resulta que aleshores no hi havia tant habitatge, sap?, perquè no ho havien fet, no n'havien fet gaire, d'habitatge. No hi havia problemes de finançament, com ara sí que els tenim, perquè molta gent va accedir a l'habitatge, i no li donen els problemes de finançament. De fet, el 2008 es van començar a trobar amb problemes d'habitatges buits perquè hi havia molta gent que es quedava sense finançament. I es van fer plans, i tant!, plans de xoc, que, per exemple, el 2008 van accelerar l'adjudicació de 2.154 habitatges. La realitat és que en pocs anys es van fer i es van construir a Catalunya 53.000 habitatges; que, en el període del Govern anterior, 489.319 llars a Catalunya varen rebre ajuts. Es va fer allò que no s'havia fet mai.

I la pregunta és: el seu Govern, senyor Mas, quants habitatges públics ha adjudicat, en venda o lloguer, en els nou mesos que porten al Govern? Quants habitatges de protecció oficial d'iniciativa pública han iniciat durant aquest any? Quants? Aquest any, eh?, a iniciativa seva. (*Remor de veus.*) Sí, sí. Senyor Mas, que no han iniciat un nou habitatge de protecció oficial o de lloguer, ni han donat una sola ajuda als promotors d'habitatge protegit; no han donat ni una nova ajuda als pagaments de lloguer ni una ajuda al pagament de quotes hipotecàries, i això ha suposat que moltes famílies hagin perdut el seu habitatge. Quantes ajudes han donat a la rehabilitació d'habitatges?

Per què li poso aquest exemple? Perquè crec que explica molt bé la seva manera de fer, de ser i de governar. És a dir, vostès en nou mesos no fan re –re–, però resulta que es treuen de la màniga aquests habitatges buits, que afecten habitatges reservats afectats urbanísticament, habitatges sense qualificació definitiva i habitatges ocupats. Ho posen no sé si a *La Gaceta*, no ho sé, ho situen mediàticament amb força, això sí, eh? Però resulta que aquesta dada és una dada que hi afegeixen habitatges que no tocava, resulta que vostès en nou mesos vostès no han fet res i la responsabilitat és dels altres. L'estratègia del retrovisor constant. Quan porten nou mesos sense fer res. Aquest és l'estil, senyor Mas, i aquest és l'estil..., amb tota la modèstia li ho dic, crec que l'han de desterrar, perquè no és un bon estil. Expliquin el que han fet. No situïn tota la responsabilitat en els governs anteriors, perquè preci-

sament aquesta manera de governar expressa una manera de fer, de ser, que no és bona per al país.

En matèria d'habitatge es van fer coses, es van fer moltes coses que vostès ni tan sols havien fet. I lamentablement vostès avui parlen dels tres mil habitatges, quan vostès saben perfectament, precisament, que la situació que estem vivint s'ha agreujat en els nou mesos que porten perquè simplement no han fet allò que tocava.

Res més, presidenta.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyors membres del Govern, senyor president del Govern de Catalunya, senyores diputades, senyors diputats, vull començar aquesta intervenció explicant els nostres objectius en aquest debat, explicant el que farem i el que no farem. El que volem fer i el que pretenem és tenir una actitud constructiva, aportar propostes possibles i assenyalar també allò que no funciona, allò que cal millorar, allò que segurament s'ha fet malament i que segurament la falta de recursos no és suficient excusa.

També volem dir el que no farem. Intentarem –farem aquest esforç– de no caure ni en la demagògia ni en el populisme; no ens instal·larem en la torre d'ivori de denunciar les retallades perquè creiem que en l'actual situació és estèril. Tampoc volem caure en l'error de pensar que hi ha mala fe o mala intenció, moltes vegades, darrere d'algunes decisions. Els dic això d'entrada perquè la nostra actitud, com els deia, és positiva, constructiva, sabent de la dificultat del moment. I també els dic que el que no farem és caure, per exemple, com van caure, per exemple, vostès l'any 2010 en la discussió dels pressupostos, vostès, el grup de la majoria, el grup que dona suport al Govern, quan, sumant totes les esmenes que van presentar vostès al pressupost del 2010, ens hauríem desviat en 2.400 milions d'euros del pressupost, és a dir, un 30 per cent d'increment del dèficit. Per tant, fixi's que potser sí que hi ha hagut excessos, discutibles, per part de l'anterior Govern, però també hi havia un excés per part del seu paper, la seva manera de fer oposició, quan, sumant totes les esmenes, ens n'anàvem a 2.400, quantitat que coincideix plenament amb la desviació i el que s'haurà de gastar el Govern a pagar interessos en el pressupost del 2012, xifra que donava vostè ahir, president del Govern de Catalunya.

Per tant, allò que farem és intentar tenir propostes constructives, assenyalar allò que creiem que no funciona. No caurem en l'error de pensar que això, doncs, és..., que vostès no tenen una mala voluntat; sabem perfectament quina és la situació econòmica. I també finalment els farem una proposta, una proposta de

país: compartir un full de ruta, objectius clars, i compartir el procés, no només l'objectiu, el procés per arribar-hi.

En aquest procés nosaltres creiem que ja hem de deixar de conjuguar el verb «retallar», tots plegats, per començar a conjuguar el verb «reformar». I ens cal, en aquest sentit, una reforma per a una administració més eficient, una reforma per millorar les condicions dels emprenedors, una reforma a fons per millorar les condicions dels exportadors, per fer sostenible l'estat del benestar i per aconseguir que Catalunya tingui la justícia en el camí cap a la plena sobirania i cap a la plena independència; justícia i, en aquest cas, també la llibertat.

Intentarem desgranar, doncs, aquest camí, però hi ha una cosa que crec que és peremptòria per a la majoria de ciutadans que ens escolten, que és que ha de ser un camí clar, diàfan i amb objectius entenedors. I el nostre paper, com els deia, serà de construcció d'un discurs, d'una majoria social, amb lleialtat, al costat d'allò que és nacional i amatents, com a paper de l'oposició, a allò que creiem que no s'està fent bé.

I deixi'm començar creient el que han d'esmenar vostès. I repeteixo: no parlarem aquí que vostès estan fent un esforç de contenció i de control del dèficit públic; l'entendem, és una situació de molta complexitat. I nosaltres hem dit sempre que érem responsables davant d'aquesta situació. Però fixi's que quan el conseller Cleries reapareix aquesta setmana parlant de valors, a nosaltres ens ha fet pensar, perquè els valors de la responsabilitat, del treball, del respecte, de la llibertat, de l'equitat, doncs, aquests valors no els hem vist precisament en la gestió del tema de la renda mínima d'inserció. Fixi's que no li parlo de recursos, si més o menys; li parlo de la manera de treballar, la manera, l'actitud que s'ha tingut. Perquè, escolti, el conseller Cleries és el conseller dels que no poden seguir, és el conseller que representa aquelles persones que estan en risc d'exclusió social, i la seva actitud davant de tota aquesta situació que s'ha generat a partir de la renda mínima d'inserció no lliga amb els valors que preconitza.

I no hi lliga quan sentim unes declaracions com les del secretari general d'Ocupació i Empresa, el senyor Colet, quan diu: «No vindrà de deu dies.» Miri, quan una mare de família amb dues o més criatures té el rebost buit, té la nevera buida i se li diu «no vindrà de deu dies» o «aquests no fan vacances», jo crec que aquí hi ha una fallada, hi ha una falla, hi ha un error, hi ha una actitud, hi ha un problema de fons. I crec que aquest problema de fons marca una ratlla que vostès han d'oblidar, que és la ratlla de separar la societat entre els que s'espavilen i els paràsits.

El discurs de fons que s'ha detectat en tot aquest debat sobre la renda mínima d'inserció és aquest. I nosaltres no el podem compartir. I estic convençut que vostès tampoc desitgen aquest discurs. Perquè criminalitzar la pobresa, criminalitzar les persones que no poden seguir no és el paper d'un govern. El paper d'un govern és garantir les condicions perquè tinguin una segona oportunitat, és posar les condicions perquè tinguin una segona

oportunitat. I és evident que hi ha hagut frau a la renda mínima, i és evident que vostès fan molt bé d'empaitar-lo i perseguir-lo, perquè el frau és una estafa a les altres persones que han de poder percebre la renda mínima i a la resta de ciutadans. Hi estem d'acord. Però això no treu vexar i maltractar les persones que ho necessiten, perquè no tenen ni prestació d'atur ni xarxa familiar ni estalvis i no poden disposar dels recursos mínims per valdre's. Per tant, en aquest sentit, vostès el que han de fer és generar autoestima d'aquestes persones i la capacitat per superar-se i una segona oportunitat. Miri, en un estat de dret no hauríem de parlar mai de compassió. El concepte de compassió no l'hauríem d'utilitzar mai en un estat de dret, però aquí gairebé és necessari, vista l'actitud i l'actuació.

Nosaltres creiem que hi ha una actitud de fons, moltes vegades, hi ha una mena de tic, de ressort per part del seu Govern de posar a la pràctica allò del *laissez faire, laissez passer*, de deixar fer, i això es nota. I li ho diré en alguns sectors productius que són vitals per al nostre país; posarem uns quants exemples. En el comerç interior, vostès i nosaltres hem compartit un model de defensa del petit i mitjà comerç, d'equilibri amb les grans superfícies comercials. Doncs, miri, en la llei òmnibus apareixen elements que fan trontollar aquest model, perquè sembla que s'ofereixi barra lliure a les grans superfícies, que es permeti l'ampliació de les trames urbanes consolidades. Això és el que es detecta. Per tant, si estan disposats a esmenar-ho, parlem-ne, però crec que aquí es detecta aquest esperit per part del conseller Mena.

En l'àmbit del turisme s'abandona la promoció de la marca Catalunya. Escolti, això es deixa en mans del sector privat; la Generalitat ja no fa promoció del turisme d'identitat; sembla que es volen abandonar fins i tot els centres d'assistència turística, els CAT, a la seva dissort. I fins i tot es desregula el model de control d'apartament turístic, un element vital per mantenir la qualitat, la qualitat de l'oferta, eh?, perquè, escolti, hi ha temporades bones i dolentes, però el que no es pot fer és esperar que vinguin els turistes sols. La qualitat és un element essencial perquè, si no els agrada una plaça turística, no canvien de barri ni de plaça ni de ciutat, canvien de país.

En el sector agroalimentari, escolti, aquí hi va haver un debat monogràfic, una sèrie important de propostes, hi ha hagut compromisos, paraules, però no hem vist actuació en aquest sentit. Portem nou mesos, ja. Però, miri, dues coses ben elementals que es podrien fer ja i que no valen diners. Fixi's que el que li vaig desgranant..., algunes són actituds a la defensiva, de no perdre allò que tenim i algunes són propostes però que no valen diners. Tenen fet un decret per al pesatge i classificació dels canals en els escorxadors —estem parlant del sector carni. Això és un decret que ja està fet; només cal aplicar-lo. Nou mesos i no s'ha aplicat. O per exemple no han estat capaços tampoc de posar en marxa el sistema electrònic per al transport de bestiar, una cosa elemental, que el sector necessita. I ho poden fer; tenen els instruments, no val un euro. El sector carni, important al nostre país, en tot l'àmbit agroalimentari, els ho agrairia. Això no val diners.

O, per exemple, hem trobat a faltar, amb una crisi profunda com la del sector del metall, que podem parlar des de Yamaha fins a Alstom, passant pels diferents sectors, un intent de buscar un acord estratègic amb el Govern espanyol, com es va fer amb el sector de l'automoció. Vostès saben que l'anterior Govern, en aquest sentit, va estar a l'alçada de les circumstàncies, va agafar de la mà els ministres responsables dels gremis de l'àmbit espanyol, d'indústria i de treball, els va portar a Catalunya i va subscriure un acord amb les comunitats autònomes que tenien el sector de l'automoció. Facin el mateix amb Alstom. El sector ferroviari, de construcció de béns d'equip en l'àmbit ferroviari, és vital i té futur. No podem permetre una desertització industrial. Això vol dir política i actuació, no *laissez faire, laissez passer*.

El conseller d'Empresa i Ocupació, el conseller Mena, va parlar al principi d'aquesta legislatura de reduir l'atur a la mitat. No els ho podem pas demanar ara, quan encara no portem..., només portem nou mesos. Escolti, no li ho demano. Però vostè sap precisament que no és fàcil, el compromís. Però, escolti, no ajuda precisament a reduir l'atur a la mitat..., quan hem tardat més de sis mesos a posar en marxa cursos de formació ocupacional. I que s'havien de revisar? Hi estem d'acord. Però més de sis mesos. Per tant, escolti, el Govern dels millors s'haurà de revisar, perquè potser seran els millors, però en alguns casos són lents. I crec que vostès han de saber acceptar les crítiques en aquest sentit. Fixin-se que el que els estic dient no suposa més diners, eh?, els estic dient de reconsiderar elements de la seva política i de corregir el biaix que tenen vostès en alguns aspectes profundament, si m'ho permet dir, neoliberals, en molts aspectes, perquè és aquesta actitud de deixar fer: «Ja ho farà el sector privat.» El sector privat és molt important i els hem de facilitar la feina, però hi ha coses que només les pot fer el Govern. Hi ha actituds que vostès..., s'han relaxat, en aquest sentit.

Escolti'm, tots hem de rectificar actituds i apriorismes. Escolti, les esquerres també han de rectificar molts apriorismes. Nosaltres ja hi estem d'acord. Però vostès tenen també apriorismes. I deixi'm que li parli d'un tema que ja sé que a vostè no li agrada, i ho ha demostrat avui en aquest debat, que és el tema de l'impost de successions, perquè jo gairebé ni en volia parlar, avui. N'hem parlat i n'hem debatut molt, d'aquest percentatge de 6 per cent de la població que paga l'impost que n'ha quedat exempt. Però vostè ha dit una cosa que no puc compartir, no ho pot compartir el Grup d'Esquerra Republicana, quan diu: «Escolti, la passada reforma, en la passada legislatura, quan van fer la reforma de l'impost de successions, a petició d'Esquerra Republicana» —diu—, «escoltin, se la podien haver estalviat.» Perdoni, aquella reforma tenia un objectiu molt clar, que és preservar les classes mitjanes i treballadores d'un impost que era injust. Ho han dit vostès i ho compartim nosaltres. Era un impost injust, tal com estava plantejat, que mentre la bombolla immobiliària anava fent no hi havia problema, la gent gairebé ni el notava, l'impost; però quan es van deixar de vendre pisos la gent va entendre què significava una herència, en aquests casos, o un traspàs de negoci

familiar. Per tant, era una reforma necessària. Però què va passar? Doncs, que va haver-hi un grup, com s'ha manifestat en la intervenció anterior a la meua, que no va estar-hi d'acord, i vostès primer van dir que sí, que hi donarien suport malgrat que no era suficient, vostès i el Grup Popular, però, quan van veure que no tenien majoria, vostès es van fer enrere. Segurament si el Govern hagués estat sòlid i unit, i és veritat, és així, l'anterior Govern amb aquesta decisió, vostès hi haurien votat a favor i ara no estaríem discutint això.

Però, pel camí, ara vostè ens proposa un impost a grans fortunes, amb el comandament a distància, però, eh? Perquè vostè, pel que he entès, jo..., he entès que això ho farem a Madrid. Ja li dic ara que, si ho hem de fer a Madrid, demanem com a mínim la cessió del cent per cent de l'impost. Perquè al final resulta que demanarem un impost a grans fortunes que anirà a engrair el dèficit fiscal. Faríem un negoci rodó, eh? És com portar aigua amb un cistell això, un negoci rodó.

Però, miri, és més fàcil: acceptin la proposta que hem fet nosaltres de modificació del tram més alt de l'IRPF per a les rendes de més de 250.000 euros l'any per Catalunya i recuperem l'impost..., el tram aquest que queda per a les rendes més altes de successions, per dos anys. I amb això, escolti, oblidem-nos..., perquè si ha de dependre de Madrid, crec que ens farem mal.

Li deia això perquè nosaltres creiem que vostès fan un discurs, durant molts anys han fet el discurs de les famílies, han fet un discurs de l'equitat, del suport a la unitat familiar; però, curiosament, en polítiques socials el que ens trobem és també un cert dogmatisme. Perquè, fixi-s'hi vostè: en matèria de sisena hora, jo no puc estar d'acord amb el que ha dit vostè, suara, en la intervenció anterior, quan defensa que, si es fan bé les coses, no cal la sisena hora. Potser no. Però, és clar, i els pares de la concertada, que paguen 600 euros per a la sisena hora?, els està dient que estan llençant els diners, que a la concertada tampoc cal la sisena hora? Estem dient això?

Miri, jo crec que si fem la suma de tot el curs escolar, tota la vida escolar d'un alumne, i traiem la sisena hora, es perd un any d'escola. Si comparem pública i privada, es perd un any. El que hem de pensar és com fem més eficient el sistema. I puc entendre que vostès han hagut de fer mans i mànigues per quadrar el pressupost, eh? Ho puc entendre. I, escolti, els mestres que treballin una hora més, reduïm la sisena hora i d'aquesta manera ho farem quadrar. Entenc les dificultats, miri què li dic, però no menystinguem la sisena hora, perquè aquí apareix també, com li deia, una certa idea de dogmatisme.

Com apareix també un cert dogmatisme quan..., escolti, es posa la placa de «Família» al departament, abans de Política Social, ara de Benestar i Família, però les famílies, la política de famílies al seu Govern ha caigut. Escolti: escoles bressol, ajudes a les famílies mitjançant la renda mínima d'inversió, la gestió que s'està endarrerint i bloquejant de la Llei de dependència.

Vostè, ahir, ens parlava de l'any 2010, dels expedients que es van trobar. Però, és clar, parli'ns del 2011. Al ritme que anem i el bloqueig que tenen els expedients,

els tràmits dels expedients de la Llei de dependència del 2001, ens n'anirem a 75.000 –75.0000!

Per tant, escolti, crec que és millorable la seva gestió al capdavant del Departament de Benestar i Família. S'ha parlat molt de família, però, escolti, de família sembla que aquí només interessin les quatre-centes que s'han salvat, se'ls ha perdonat l'impost de successions en el tram de les rendes més altes; és a dir, el 0,0006 per cent dels catalans.

També crec que amb els valors no lliga, conseller Mas, quan no es diu la veritat. I no ho dic per vostè, però, miri, el conseller Cleries, abans del debat de pressupostos, del darrer debat de pressupostos, va deixar anar a la premsa que va trobar-se milers d'expedients de la Llei de dependència en un magatzem que estaven pendants de tramitar, que estaven allí oblidats. I no era cert –i no era cert. Després es va tornar a amagar el conseller Cleries i va fer sortir, doncs, diferents responsables del seu departament, però no era cert. A hores d'ara la consellera diputada –exconsellera i diputada– Carme Capdevila encara és hora que pugui anar a visitar aquests famosos expedients.

Un joc net i crear ponts de confiança implica, doncs, treballar amb transparència i amb honestat. I això és el que li reclamem en aquest sentit, no mirar enrere amb el retrovisor amb rancúnia. Nosaltres fem un esforç de mirar endavant, ja li ho he dit. No venim aquí a instal·lar-nos a la torre de vori i dir: «Escolti, vostès han deixat descoberts aquests sectors.» No li estic dient això. Entenem perfectament les dificultats, nosaltres i la majoria de la gent. D'això, n'hem de ser conscients. La gent és conscient de les dificultats. Potser, quan els afecta a la seva pell, la gent s'irrita, però qui fa un pas enrere o dos i agafa perspectiva, entén la dificultat. Nosaltres la comprenem –nosaltres la comprenem–, però això no obsta que els puguem assenyalar allò que vostès no estan a l'alçada o no ho estan fent bé.

En aquest sentit, escolti'm, només dir-li una cosa: no es pot intentar emascarar, o no dir la veritat, o inventar-se, o crear ficcions, com va fer el conseller Cleries. I crec que aquí cal, doncs..., miri què li dic: penediment i propòsit d'esmena, perquè no era veritat. I ho hem de dir, perquè molts mitjans ho van comprar, i crec que no era correcta la manera d'actuar.

Deixi'm dir-li, també, que nosaltres no som partidaris de la teoria de la conspiració. Nosaltres no creiem que vostès tinguin un pla per anar privatitzant i abocant les classes mitjanes i treballadores cap al sector privat dels serveis personals, de salut, d'educació, de serveis socials. No tenen un pla. Crec que no el tenen. Vaja, si el tinguessin, seria terrible, però no crec que vostès tinguin un pla. Nosaltres no som partidaris de la teoria de la conspiració.

Però, sap què passa? Que, a vegades, per entendre les coses, quan no funciona la teoria de la conspiració, funciona la teoria del caos. I sí que hem tingut la sensació que en l'àmbit de la sanitat s'ha generat incertesa, es genera incertesa. Perquè, atenent a la dificultat extrema en la qual es troben vostès pressupostàriament, financerament, però, la sensació de..., la cascada

permanent de decisions, de redecisions sobre àmbits territorials, sobre àmbits d'assistència, doncs, està generant confusió. I sí que, de retruc, molta gent s'està abocant, qui s'ho poc pagar, a engeixar els despatxos i les consultes privades. Aquest és un problema.

I crec que aquí cal que seguim... –sé que ho estan fent, però potser caldrà fer-ho més–, que s'asseguin, que agafin paciència, que parlin amb els professionals, que parlin amb molts usuaris, que parlin amb les institucions locals o els ajuntaments, que parlin amb els grups parlamentaris, que parlin amb els agents socials i busquem un compromís comú. No és fàcil. Tots sabem del pes del sector de la sanitat –no és fàcil. Però crec que hauran de prendre paciència, asseure's i parlar. Perquè podem demanar sacrificis. Estic convençut que els professionals de la salut, de l'educació, dels serveis socials estan disposats a fer sacrificis. Ho han dit, ho estan, però han de compartir objectius. La sensació que hi ha en aquests moments és que no es comparteixen objectius.

Quin és l'objectiu? On hem d'anar? Quina temporalitat pot arribar a tenir això? Com preveiem veure el final del túnel? Si és que podem. Però, escolti, comparteixin objectius, i potser la gent serà més conscient del sacrifici que està fent. Però, en aquests moments, la confusió, la improvisació és la que regna. Cada dia els professionals de la salut es lleven amb la sensació que comprant «la gaceta oficial», que deien aquest dematí, tindran un ensurt –tindran un ensurt. Per tant, posem-ho tot damunt de la taula possiblement, que s'estableixi un pacte, un acord per buscar-los una sortida.

I ara parlaré d'un aspecte de què no m'agrada parlar, però és que és gairebé inevitable. Miri, en aquesta cambra, vostès i nosaltres i altres grups parlamentaris coincidirem a denunciar sistemàticament la deslleialtat dels distints governs espanyols vers el Govern de Catalunya, dels diferents governs de Catalunya. Però vostès també tenen un ressort que de tant en tant apareix automàtic, que li vaig demanar, si us plau, que tingués en compte això en el debat d'investidura, que és moltes vegades –i perdonin l'expressió perquè sé que és gruixuda– de «passar per la pedra» els ajuntaments que no són del seu color. Això és un ressort del..., és un tic del passat.

Però, miri, hem pogut veure una sensació de menyspreu en molts casos quan es decideixen reduir serveis dels centres d'assistència primària, de les àrees bàsiques de salut i els ajuntaments: els alcaldes i les alcaldesses, no en saben res; de reduir serveis d'ambulància, alcaldes i alcaldesses no en saben res; de reduir tot el que és l'ajuda a les places d'escola bressol, se n'assabenten gairebé pel diari, com qui diu; de..., no s'ha escoltat quin era el parer, en aquest cas, dels treballadors socials en el cas de la gestió de la renda mínima d'inserció.

Crec que és bo i important que tinguin en compte els ajuntaments, perquè al final tots són Generalitat, i al final han de caminar junts en aquest camí de dificultats, perquè la primera porta de la dificultat és l'ajuntament, la primera porta que es pica des de la desesperació de molta gent és l'ajuntament. I, a vegades, fins i

tot, allà es resolen els problemes com es poden. Vostè ha de caminar junt amb els ajuntaments, i el que no pot permetre, president Mas, és que un conseller, que un director general, que una secretaria, que una delegat del Govern passi per sobre d'un ajuntament; que es convoqui un alcalde a misses dites, quan ja s'ha comunicat allò que s'havia de comunicar. O camina al costat dels ajuntaments o no ajudarem a socialitzar els diferents problemes que s'han anat generant.

Hi han excepcions a tot això, miri, el conseller Recoder, ara no hi és, però li ho puc dir, suposo, perquè la seva experiència com a alcalde ha fet que, doncs, sap que ha de comptar amb els alcaldes i alcaldesses a l'hora de prendre decisions. I el conseller de Salut, senyor Boi Ruiz, que va començar les reformes que jo he dit i els canvis, però, a petició d'aquest grup i suposo que d'altres grups, hem acabat seient i parlant. I està fent un esforç en aquest sentit. Però jo li demano que la seva actitud com a Govern no sigui la de passar per damunt dels ajuntaments.

Un altre aspecte que crec que vostès han d'esmenar, la crisi és veritat que explica moltes coses. L'escassetat financera explica segurament que vostès hagin de prendre decisions dràstiques, eh?, de reduir administració, de reduir serveis territorials o de reduir serveis d'atenció a les persones a diferents territoris. Però hi ha la percepció generalitzada, i ho hem discutit amb el conseller de Salut, que s'està aplicant un paràmetre urbà o metropolità a tot el territori.

Escolti'm, a l'Hospital Verge de la Cinta de Tortosa se li poden treure serveis, d'acord, però tenint en compte que estan a una punta del país. A determinades comarques se'ls poden retallar serveis, però no és el mateix agafar un transport públic a l'àrea metropolitana o a les conurbacions de Tarragona, Lleida o Girona, que haver de fer una trajecte gaire llarg. No és el mateix tenir en compte poblacions que tenen densitat demogràfica a l'època turística, que els augmenta, que augmenta la població turística, que les poblacions que no són declaradament turístiques. Jo crec que aquí vostès també hi han d'afinar. Però aquí s'ha detectat una recentralització de determinats serveis i determinades actituds. I això es nota.

Vostès van ser molt crítics amb l'anterior Govern, molt, moltíssim, dient que tot anava a parar a l'àrea metropolitana i a Barcelona. Aquest era un discurs permanent en les esmenes a la totalitat en els pressupostos. Escolti, primer deixem-ho clar: la regió metropolitana i la capital de Catalunya també són Catalunya. Això que quedi clar. Però no era veritat. Però, fixi-s'hi, ara vostès el que estan fent amb aquesta situació de crisi és no tenir en compte i posar en el mateix paràmetre, analitzar per igual tot el territori, quan tot el territori no és igual, i allà on hi ha menys població el que necessita, precisament, és una discriminació positiva. I això vostès no ho tenen en compte.

Escolti, i aquí va el mateix..., amb aquest mateix sarró hi hem de posar l'aparcament que han fet vostès del tema de les vegueries, que..., sí, vostè s'hi va referir en la seva primera intervenció, s'hi va referir, però crec que no ho compten amb un objectiu clar de com ne-

gociar i batallar per modificar la legislació per poder desenvolupar la nostra estructura institucional i territorial.

Crec que tampoc ha afavorit la Catalunya multipolar la manera que han gestionat el tema Ryanair a Girona. I pensi que li dic que crec que això és un despropòsit, perquè allò que no ha aconseguit AENA, ho han aconseguit vostès. L'objectiu d'AENA és molt clar, és que l'aeroport de Madrid-Barajas sigui un *hub*, i l'aeroport de Barcelona - El Prat sigui un *low cost*. Aquest és l'objectiu. I pel camí, això vol dir fer més competitiva Barcelona en detriment de Reus, Tarragona i Girona, l'aeroport de Reus i el de Girona.

Però, és clar, quan vostès revisen els acords de l'anterior Govern amb la companyia irlandesa de referent que és Ryanair, què ha acabat passant? Un efecte pernicios: tot s'està concentrant a Barcelona. I en té dos d'efectes, perdoni, perniciosos, el primer ho és per l'economia de les comarques gironines i tarragonines, devastador; el 55 per cent de les pernотacions de la gent que viatjava en Ryanair es quedava a les comarques de Girona. Escolti, això vol dir hoteleria, vol dir turisme, vol dir comerç, vol dir empreses de lleure, empreses de viatge cultural, etcètera. Es calculava a l'entorn de 100 milions d'euros/any el que generava. Perdrem això? Faci el balanç, del que s'ajudava amb aquesta companyia, del que deixaran d'ingressar..., l'economia a les comarques de Girona. I el que val per a la Costa Brava i Girona interior val, també, per a la costa de Tarragona i la Costa Daurada. Fem números, tenim un problema aquí.

I, escolti, què aconseguim? Concentrar-ho tot a Barcelona. I aquest és el segon efecte pernicios, que no hi poden caure, que és convertir Barcelona en un *low cost*. Vostès han fet una política de continuïtat, i és de reconèixer, ajudar companyies que volen fer de Barcelona..., companyies aèries, que volen fer de Barcelona un *hub*. Bé. Estem en això. Però, escolti, no sé si hi ha ajudat precisament buidar de vols i de serveis l'aeroport de Girona.

Per tant, i vaig acabant en aquesta part..., escolti'm, no és un problema de diners només, crec, fixi's que jo no els he parlat..., he intentat deixar de banda el que seria augments o criticar determinats ajustos o retallades, en som conscients. Però, fixi's que hi ha coses, senyor president, que no són només qüestió de diners, és qüestió d'actitud, d'humilitat, d'escoltar la gent, de parlar i de confiar en la societat.

Perquè, miri, el desmantellament del Consell de les Arts..., i deixi-m'ho dir així, perquè, en definitiva, perd la seva funció original, és no confiar en la societat. L'actitud que estan prenent vostès amb la Corporació de Mitjans Audiovisuals tampoc és de confiar en la societat. A vegades, hi ha la sensació que vostès són liberals quan els interessa, però amb altres qüestions no ho són. I, per tant, crec que aquí també han de reflexionar si realment el paper que han fet en aquest sentit és coherent amb el que vostès prediquen.

Crec que és important, doncs, diàleg, escoltar la gent, intentar potser esforçar-s'hi més a l'hora de parlar i escoltar, compartir objectius i sacrificis.

I deixi'm que encari, doncs, la part final d'aquesta meva intervenció. Perquè hem parlat de dèficit públic. Tenim un problema de dèficit públic. De fet, si Catalunya fos independent, també tindríem un problema de dèficit públic; segurament no seria el mateix, perquè tindríem molts més instruments i moltes més eines, i estaríem en unes condicions radicalment diferents. Però també tindríem un problema de dèficit públic. Nosaltres no l'eludim. Però vostè sap perfectament que hi ha un problema de dèficit fiscal. A la seva intervenció d'ahir, fins al minut vint-i-tres –i perdoni per l'exactitud–, no va aparèixer el concepte «dèficit fiscal». I aquesta és l'arrel d'una part important del problema.

I nosaltres creiem que, de la mateixa manera que vostè deia que buscava consens i acords, però no es podia instal·lar en la inacció, perquè alguna cosa s'havia de fer per aturar la sagnia del dèficit públic, nosaltres li diem que d'acord, però tampoc podem romandre en la inacció buscant una unitat o intentant igualar conceptes, idees i propostes en base a la unitat d'acció, no podem permetre'ns la inacció en el tema del dèficit fiscal, no ens la podem permetre. I, per tant, nosaltres li parlem clar: aquest és un problema de Catalunya, que és un dèficit crònic i sostingut, i a diferència del dèficit públic..., perquè discreparé de vostè quan diu: «Escolti, s'han malbaratat diners.» No. Escolti, bona part de la inversió dels anteriors governs existeix; són aules, són equipaments, són infraestructures, són equipaments que existeixen. Però el dèficit fiscal no el recuperarem mai. Aquest sí que és el problema.

I, per tant, en aquest sentit, que a la gent els quedi clar de què estem parlant. De dèficit fiscal, estem parlant de tot allò que aporten les famílies i les empreses catalanes i que el Govern de l'Estat no ens retorna. Si vostès estan disposats a atacar aquest problema, a buscar una solució clara i diàfana –i aquí també deixi'm que li ho repeteixi: clara i diàfana–, això vol dir que ens quedi clar el que anem a fer, i que anem a fer un canvi de paradigma; «canvi de paradigma» vol dir: és molt important reduir dèficit fiscal, acabar amb el dèficit fiscal, però anem a parlar d'una altra cosa, anem que la gent ens entengui, anem a parlar de recaptar, gestionar, inspeccionar i liquidar tots els impostos, tots, els propis, els que estan actualment cedits i els que són cent per cent de l'Estat, com l'impost de societats. Anem a això: a disposar d'un instrument propi, i per negociar en millors condicions. Aquest és el canvi de paradigma. Això ho entén tothom. I hi ha una majoria a favor d'això. I després veurem com hem de negociar i com ens en sortim en el tema del dèficit fiscal.

Però, escolti, aquest és el canvi. Perquè, si no, caurem en aquell error permanent de creure que els altres juguen amb les mateixes regles de joc. Tots els ponents que han vingut a la Comissió d'Estudis del Concert, tots..., tots no, perdoni, el 95 per cent, estan d'acord que el principal problema és la deslleialtat dels governs estatals, dels governs espanyols, la permanent deslleialtat, el canvi de regles sobre la marxa, la reinterpretació unilateral de les decisions. Aquest és el problema. I això només ho resolldrem si fem un canvi de paradigma; sent conscients que aquest és un camí

molt difícil. Hi ha qui considera que és un camí impossible, que no val la pena fer-lo, des del maximalisme. Escolti, hi ha altres solucions. Hi estem d'acord. Nosaltres creiem que la solució seria un estat independent. Però si del que es tracta és d'avançar amb més gent, escolti, comptin amb nosaltres. De fet, nosaltres hem defensat sempre el concert, des de fa molts anys.

El camí ha de ser clar, ha de ser verificable, ha de sumar molta gent, i hem de portar el poble de Catalunya a ratificar-lo. Hem de cridar que la gent es manifesti i pugui votar i decidir que vol aquest canvi, que vol un model de concert per a Catalunya, de conveni, de concert. Vostès en diuen «pacte fiscal». A mi m'agrada definir les coses, perquè pactes fiscals amb l'Estat n'hem fet molts, i, com ja li he dit, han acabat sempre sent, moltes vegades, paper mullat.

En aquest sentit, escolti, nosaltres ni ens quedarem instal·lats a la torre d'ivori, davant del que és el problema de contenció i de solució i sortida de la crisi, ni tampoc ens hi quedarem quan es tracti d'aconseguir per a Catalunya allò que és just: que disposi de tot el seu esforç fiscal. Nosaltres, en aquest sentit, senyor president, ens arremangarem. Però deixi'm dir-li una cosa. Vostè ha parlat..., ahir va parlar i va deixar ben clar que els precedents no eren bons, de les negociacions que havien fet fins ara. I hi ha unes quantes coses que no hem de tornar a fer. No podem cedir en la negociació pensant que una miqueta és millor, perquè els precedents no són bons. No ens deixem enganyar per les paraules dels polítics de Madrid, que gairebé se les endú sempre el vent. I aquí sap vostè perfectament de què parlo; ho sap vostè, ho sé jo, ho sabem tots. No ens deixem embargar per les raons d'estat, perquè sempre són les seves, les d'ells. I aquí els precedents tampoc són bons. No perdem el temps fent pedagogia a Madrid; la pedagogia l'hem de fer casa, amb la nostra gent, perquè tingui clar quin és el nord que hem de seguir.

No menyspreem el que hem aconseguit fins ara, però tampoc ens instal·lem ni ens autoenganyem amb el que tenim. No vagin sols a negociar a Madrid, perquè els precedents no són bons. No ho facin vostès, com a Convergència i Unió, com a grup parlamentari de Madrid; els precedents no són bons, senyor Mas. Ho ha de fer en nom del país, amb molta gent darrere, amb el màxim de grups parlamentaris, amb el màxim d'agents socials al seu costat. Només així podrem començar a iniciar un camí que no és gens fàcil, que és difícil i que potser ens portarà a una situació de bloqueig –n'ha de ser conscient; suposo que n'és conscient–, i que caldrà fer un pas més. Però no avancem esdeveniments. Cal compartir objectius. Si compartim objectius, podrem compartir trajecte, senyor Mas. Si vostès assenyalen objectius, nosaltres treballarem al seu costat. I ens ha de permetre afegir que els sacrificis són tolerables i són assumits per la gent quan se sap per què es treballa i cap a on es treballa.

Tocarà, doncs, com li deia abans, reformar; deixar de retallar per començar a reformar. Conjuguem el verb «reformar». I, com li deia, necessitem una reforma del model d'administració pública. Necessitem reformar el model per fer el país més atractiu i més senzill als

emprenedors, per facilitar l'exportació, per tenir una causa i objectius comuns en l'educació –vaig acabant, senyora presidenta. Ens tocarà, doncs, començar a reformar en profunditat alguns aspectes. Comptin amb la nostra voluntat constructiva.

Però un afegit final: alguns treballem en sentit positiu i a favor, però n'hi ha que no hi treballen a favor. Vostès han escollit socis temporals que van en sentit contrari. I la sensació és que, si vostès van buscant aquesta geometria variable que estan buscant en aquesta cambra, les forces que van en sentit contrari s'acaben anul·lant i tendeixen a zero. Vull dir, en aquesta cambra hi ha grups parlamentaris que legítimament estan qüestionant permanentment el paper d'aquest Parlament, de la mateixa institució: quan es porta al Tribunal Constitucional lleis com el nou Estatut, s'hi porta la Llei d'educació, s'hi porta la Llei d'acollida, s'hi porta la Llei del cinema –ai, senyor Mascarell, la Llei del cinema!; després en parlarem, a la rèplica en parlarem–, s'hi porta la Llei de prohibició de les corrides de toros. Això és una falta de respecte. És molt legítim portar-ho al Constitucional, però tots sabem –tots sabem– com funciona, com s'articula, com s'escullen els membres del Tribunal Constitucional. Per tant, vostè ha de triar si vol continuar amb aquests que acaben portant una força contrària del que demana una majoria a Catalunya o realment el que desitgen vostès és fer un pas endavant, trobar complicitat, compartir objectius i treballar conjuntament.

Miri, jo voldria acabar amb unes paraules del que és actualment el nou president d'Esquerra Republicana –en un diari de Barcelona publicava un article–, l'Oriol Junqueras. Deia ben clar: «Si el Govern de la Generalitat assenyala objectius en la línia del concert, amb full de ruta verificable en cadascuna de les seves fases, serem els primers a remar. Només falta fer un pas endavant i no vacillar quan arribi el moment. Nosaltres, Esquerra Republicana de Catalunya, hi estem disposats.»

Vostè ha de decidir què vol fer en aquesta difícil legislatura. Vostès tenen, doncs, el compromís d'Esquerra Republicana de Catalunya per no fer aquest camí sols, perquè no el poden fer sols; però han de saber amb qui el volen fer i cap a on, i, sobretot, parlar a la ciutadania de Catalunya de forma clara i diàfana.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Govern, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor Puigercós, bé, jo volia d'entrada agrair-li, no només el to, que ha estat un to molt correcte..., però això, si m'ho permet, amb les especificitats de cadascú, crec poder dir que el to del debat en general és correcte, i per tant d'això ens n'hem de felicitar, no?, però jo li agraeixo el contingut. No ho he pogut fer amb altres intervinents, però a vostè li agraeixo el

contingut, perquè, tot i estar a l'oposició –i vostès hi són–, doncs, entenc que el contingut de la seva intervenció és un contingut que intenta situar-se en la posició que en aquest moment té el país. No només ho intenta, sinó que, a més a més, es situa en una òptica de no desentendre-se'n, d'això; entén quines són les dificultats, i això és molt important per trobar solucions, i, a més a més, doncs, trasllada una actitud positiva. I jo, si no li perjudica, eh?, aquest elogi, que espero que no, doncs, tinc l'impuls de fer-lo, no simplement perquè això posi les coses més o menys fàcils al Govern, perquè no es tracta d'això; el Govern ja ho té prou difícil –ja ho té prou difícil–, ja no dependrà molt d'un debat més o menys en aquest Parlament, però li agraeixo, doncs, aquesta actitud positiva, dintre, també, d'una posició crítica respecte a moltes coses, que jo, en aquest cas, amb el contingut que vostè ho ha fet també ho agraeixo, perquè segurament hi ha coses que vostè mig esmentava que són més a tenir en compte per part del mateix Govern, no?

Deixi'm fer-li alguns comentaris sobre tot això. Vostè parlava de «fer reformes», «no tant retallades» –deia vostè–, «sinó fer reformes», no? Jo hi estic completament d'acord –completament d'acord. Fer reformes. Només hi afegeixo un concepte, que suposo que vostè, poc o molt, també compartirà, no?, i és que, quan es fan reformes –«reformes» vol dir canviar coses– sempre t'has d'enfrontar a gent, a persones, a col·lectius, a agrupacions, que, en el moment del canvi, d'entrada hi són una mica reticents, perquè canviar coses vol dir canviar, diguem-ne, l'*statu quo*, poc o molt, no?, i això, vostè sap que no sempre és fàcil i que, sobretot, a vegades comporta un cert nivell de protesta. Canviar coses, moltes vegades suposa protesta. Jo vull que en sigui conscient, perquè aquest Govern està intentant, com a mínim, canviar coses, i és obvi que això té una resposta, no?; una resposta, per altra part, en molts sentits, lògica, no? Dic això perquè l'obligació del Govern és fer-les, aquestes reformes. I si hi ha algun grup, com el seu, que parla de reformes, doncs, en parlarem, perquè de reformes se n'han de fer, i algunes han de ser reformes clarament a fons.

Vostè ha fet tota una sèrie de reflexions. Jo em volia referir no a totes, però sí, com a mínim, a algunes, i sobretot a les més, diguem-ne..., a les que interpreto que tenen més calat, no? Vostè ens feia una reflexió, que té raó, quan ens demanava que, quan hàgim de prendre decisions en determinats programes, com per exemple el PIRMI, que siguin decisions que no oblidin que ens adrecem a un tipus de població que no és un tipus de població privilegiat, ni d'aquells que ho passen bé cada dia, sinó de gent que té mancances, i de gent, fins i tot, que té una situació, a vegades, de marginalitat. Jo hi estic d'acord en això. I li torno a dir una cosa que he dit aquest matí, no? Pensi que, si les urgències amb què ens hem trobat no fossin tan grans –«tan grans» vol dir tan grans–, segurament algunes coses les hauríem pogut fer amb una mica més de temps.

Però tenim un problema, que no el tenim nosaltres només; nosaltres l'hem d'administrar, aquest problema, però el tenim tots, perquè el país, al final, és el que se'n pot ressentir, no?, i és que la urgència d'ar-

reglar aquesta situació és immensa, també perquè les condicions generals han canviat a pitjor. Vostès han vist què ha passat aquest estiu. Aquest estiu s'han tornat a tancar els mercats. Però ja no només per a governs com el nostre; s'han tornat a tancar per a entitats financeres de primer nivell que guanyen molts diners a finals d'any i que poden presentar beneficis. Tenim una situació objectivament molt complicada, que Europa no acaba de resoldre i no acaba de resoldre bé, almenys de moment –almenys de moment–, i això ens provoca unes urgències, vista la situació financera de la Generalitat, que no sempre et permeten tot el temps necessari per poder actuar en determinats àmbits.

El cas del PIRMI, per exemple. Home, hauríem anat millor si l'actuació l'haguéssim pogut fer des de principi d'any. Però també teníem un problema, aquest any, que és que no hem tingut pressupost fins al mes de juliol, i aleshores això complica molt les coses. Jo crec que l'any que ve, en aquest sentit serà diferent, perquè espero que tindrem pressupost, doncs, a principis de gener, ho espero, si tot va com ha d'anar, no? Però aquest any ha estat, en aquest sentit, diferent, no?

Ara, jo li vull fer entendre una cosa; jo l'he dit aquest matí, i la hi vull repetir aquesta tarda. Pensi una cosa: jo no hauria fet..., jo no l'hauria feta, com a president, la reforma del PIRMI, no l'hauria feta, si no hagués tingut consciència que, fent-la, en el fons el que estem fent és garantir el pagament a aquella gent que realment es troba en situació de PIRMI. No l'hauria feta. Però vaig arribar a la conclusió que o fèiem alguna cosa o se'n quedava per cobrar aquesta renda tothom; «tothom» vol dir els 33.000 beneficiaris que teníem a l'agost. I això venia de mesos. I els explicaré una cosa que no he explicat aquest matí. Al ritme que anava el PIRMI..., l'any passat es van gastar 160 milions d'euros, en un any; en van pressupostar 100, se'n van gastar 160; al ritme que anava el PIRMI aquest any, anàvem a gastar 210 milions d'euros. Era inassumible, no ho podíem pagar, i aleshores, una de dues, o fas alguna cosa o deixes tothom del PIRMI sense cobrar, els que s'ajusten als criteris del PIRMI i els que no s'hi ajusten.

Fixi's que, amb el que vàrem fer, que, potser, vostè diu que és una mica dur, una mica precipitat, etcètera..., però, amb el que vàrem fer, ja hi va haver una part important de la gent que no ha vingut mai a cobrar el xec; n'hi ha molts que no han vingut. Què vol dir això? Vol dir una cosa, senyor Puigcercós: que n'hi havia alguns que s'aprofitaven del PIRMI, i ja està, i amb aquests, alguna cosa havíem de fer. Què vàrem fer? En lloc d'anullar els pagaments, el que vàrem fer és una cosa molt més racional, no?, que és dir: «Escolta'm, anem a veure, a través d'un sistema ràpid, qui és el que realment té una dependència òbvia del PIRMI i qui no.» I el tema del taló va ser això, el tema del xec va ser això, i amb això..., que vostè diu: «Home, és molt dur» –d'acord, és molt dur–, però al final amb això es va aconseguir una cosa, que és que, realment, d'entrada, amb molt pocs dies, amb molt poques setmanes, amb molt pocs dies, de fet, doncs, sabéssim que una part de la gent estava enganxada en el PIRMI

però que fins i tot vivia fora del país. Hi havia gent, senyor Puigcercós..., no li vull explicar l'anècdota, no?, però hi havia gent que tenia ordre donada al banc que el dia que rebés el cobrament del PIRMI es transferia a un compte d'un altre país, i era automàtic, el mateix dia. (*Veus de fons.*) Sí, home, era així –era així, era així. I com això, gent que està cobrant subsidi d'atur i que també cobrava el PIRMI, gent que estaven cobrant d'altres programes d'ajut i que també cobrava el PIRMI, i famílies senceres que s'havien acostumat a viure –i amb la suma de tots vivien bastant bé– amb tota una sèrie de PIRMI acumulats. I amb tot això, en benefici que ho cobri la gent que realment –que realment– n'ha de ser beneficiària, vàrem haver de fer alguna cosa, tenint en compte que a més a més el pressupost s'havia aprovat, hi insisteixo, el mes de juliol.

Què vull dir amb això? Que som conscients de la cara, diguem-ne, dramàtica de la pobresa en el país, en som plenament conscients, i sabem que això cal atendre-ho. Però també sabem una cosa, que en aquest moment els recursos que tenim per atendre això no són els que necessitem, no ho són, i per tant hem d'intentar concentrar aquests programes en aquella gent que realment n'han de ser creditors, i, a més a més, si vostè no ho considera compassió, hem d'apel·lar a la societat perquè, en un moment tan excepcional del país, tothom que pot, més enllà dels impostos, que ja hi són –i que potser hi seran més en alguns casos, com hem comentat en aquest debat–, més enllà d'això, hi hagi també una solidaritat que al final no està escrita en lleis, ni en decrets, ni en drets estipulats, etcètera, però que això també, a l'hora de la veritat, senyor Puigcercós, funciona, no?, i si la gent, en aquest moment, pot ajudar una mica a combatre aquesta pobresa, doncs, també, òbviament, nosaltres ho hem d'entendre com un aspecte positiu.

En el tema de les grans superfícies, no tenim cap intenció de fer marxa enrere en la línia que hem dit. L'única cosa que jo els poso a reflexió és la següent. Tinguin present que en aquest moment hi ha coses que estan canviant a nivell mundial. Ens passa el següent. Hi ha determinats equipaments que ja no es justifiquen com un equipament comercial, sinó que estan adreçats bàsicament al turisme estranger. I aquesta reflexió l'hem de fer, perquè Catalunya, com vostè deia, és un país de vocació turística, i un país de vocació turística, en alguns temes, quan es tracta de portar gent de fora per anar a comprar a determinats llocs del país, ho ha de tenir present. I això són codis de conducta internacionals. Hi som, en el mercat, o no hi som? I això no és un conflicte d'interessos, això és una complementarietat entre comerç i turisme. Hem de tenir-ho present, simplement, i analitzar cas per cas, a veure fins a quin punt, per no sortir de determinats circuits turístics internacionals, ens interessa declarar, per exemple, doncs, zones turístiques a Catalunya d'aquells equipaments que puguin, doncs, estar oberts en aquest món estranger, que vindrà amb paquets que ja vénen predeterminats per anar a visitar aquests centres comercials. Això passa i d'això n'hem de tenir consciència. Simplement, jo suposo que la reflexió que s'ha fet és, bàsicament, aquesta, no?

Del tema dels escorxadors, disculpi'm, però jo no en sóc conscient. N'he visitat alguns en aquests darrers mesos, no me n'han parlat. Però, bé, si vostè ho diu, doncs, i ens ho explica amb més concreció, evidentment, intentarem esmenar-ho, no?

El tema del metall i d'Alstom; concretament, vostè ha citat Alstom. Miri, jo els vaig dir ahir que jo intentava fer moltes coses, que són públiques, de suport al teixit productiu, no?; també en faig moltes de privades, i aquestes darreres setmanes jo m'he vist dues vegades amb el president mundial d'Alstom, dues, i amb el comitè d'empresa. I, des del Departament d'Empresa i Ocupació, hem «mediat» aquí, com en molts altres casos, per arribar a solucions raonables que salvin el màxim de llocs de treball i salvin a més a més el teixit productiu, les fàbriques i els centres d'investigació i la innovació. I, en aquest moment, la fàbrica d'Alstom, no l'èdica, no la dels molinets, perquè aquesta té molta feina i a més a més està creixent, no?, sinó la del material..., la dels trens, per entendre'ns, no?, aquesta, la dels tramvies, aquesta, doncs, efectivament, ha d'ajustar una mica la seva plantilla, és cert, o bastant, però està tenint comandes de països estrangers, alguns de Centreamèrica, per exemple, per fer tramvies i per fer metros.

Per tant, ens n'estem ocupant molt, de tot això, jo li ho asseguro, no deixem..., no donem res per perdut, ni l'Alstom, ni la Derbi, ni la Yamaha, ni Estampacions Sabadell, que va arribar a un acord amb una empresa d'origen basc per poder-se també salvar, no donem res per perdut; no cal dir la Sony, efectivament, tot això..., la Sharp, etcètera, no? A molts llocs d'aquests, hi ha hagut acords amb empreses catalanes que han salvat llocs de treball i que tenen projectes de futur, tot i les dificultats actuals. Per tant, estem tremendament enganxats sobre el terreny per intentar que no es perdi tot aquest teixit productiu del conjunt del país.

Em parlava també de l'escola, de l'ensenyament. I vostè em parlava, concretament, de l'escola concertada, no?, i de la sisena hora. Vostè sap que, en l'escola concertada, és tradició aquesta sisena hora, i va a càrrec de les famílies. I jo no hi vull entrar en detall, però vostès que han governat i nosaltres que també, i que poc o molt coneixem aquest món, ja sabem que aquesta sisena hora també té unes finalitats que no sempre són estrictament pedagògiques, també ho són –també ho són–, però no sempre són estrictament pedagògiques. Deixem-ho aquí –deixem-ho aquí–, perquè és una realitat del país que ens interessa que visqui; aquest país té tradició en aquest sentit, no?, i, bé, és una part del país i una part de l'ensenyament que fa un molt bon servei.

Aleshores, el problema és allò que va a càrrec dels pressupostos públics, si hem de reformar, com vostè deia... I pensí que aquí no hi ha una visió de cap manera esbiaixada des d'una òptica ideològica, que quedí clar, ni cap esperit de desmuntar res previ, no hi és això, en absolut; seríem bastant estúpids si actuéssim d'aquesta manera, amb els problemes que tenim a sobre la taula. Però el que sí que hi ha és dir: «Amb la situació objectiva que tenim, que no podem agafar mestres nous..., podem mantenir els que teníem, i això ho

hem fet, però no en podem agafar de nous, amb aquesta situació i amb 29.000 alumnes més a l'escola pública, com ens ho fem? Amb menys pressupost, amb els mateixos mestres i amb 29.000 alumnes més?» Doncs, escolti'm, hem hagut de fer dues coses. Hem hagut d'alliberar mestres que ja hi eren, des del punt de vista de la seva dedicació. I això com ho hem fet? Demanant als mestres de primària i secundària que estiguin una hora més a l'aula i concentrant aquesta sisena hora com una atenció individualitzada, suport escolar personalitzat a aquells alumnes que tenen més possibilitats de fracassar escolarment.

I això, bé, s'hi estarà d'acord o no s'hi estarà d'acord, però, escolti'm, ja assumim nosaltres la responsabilitat d'haver-ho fet, ja l'assumim nosaltres, però al final alguna cosa havíem de fer per poder començar aquest curs amb normalitat. Jo no demano cap mena d'aplaudiment ni de reconeixement, simplement el fet que, en circumstàncies extremadament complicades, aquest curs ha començat amb normalitat, gràcies a un esforç col·lectiu: un govern que ha pres decisions que no són fàcils, uns mestres i uns professors que han estat a l'alçada de les circumstàncies, i uns sindicats, també, i una actitud general positiva, que és l'única que ens pot treure de la situació complicada que té aquest país. Li demano que ho entengui d'aquesta manera, no d'una altra.

Tot el tema de polítiques de famílies. Vostè ho ha dit. A mi, com vostè comprendrà, m'agradaria poder fer molta més política familiar, molta més, però hem de pagar deutes, entre d'altres, de programes de família. Vostès saben una cosa, saben que la Llei de la dependència, tal com la va idear el Govern espanyol del moment –vostès hi varen donar suport, nosaltres vàrem dir que no, en aquell moment, fa bastants anys, ja en fa cinc, concretament–..., vostès saben que aquella llei estava mal dissenyada, perquè sempre és el mateix engany, és: «Jo hi poso un euro i tu n'hi poses un altre.» Mentida. A l'hora de la veritat, l'Estat hi segueix posant l'euro i nosaltres n'hi hem de posar tres. I d'on els traiem aquests tres? Doncs, miri, en èpoques de vaques grasses, surten o més o menys surten; en època de vaques magres, falten, però els tenim a sobre. Aquesta és la realitat. I, per tant, ja ens agradaria poder fer més política de família.

Com podem mantenir, per exemple, un programa que vàrem crear nosaltres l'any 2001, que era el suport genèric a les famílies amb criatures, si resulta que el primer que hem de fer és pagar 100 i escaig milions d'euros de deutes acumulats en aquest programa? Els pocs diners que tenim els hem de destinar a pagar aquests deutes, perquè la gent que s'hi van apuntar han de cobrar abans de començar a rellançar aquests programes de cara al futur.

Per tant, no hi vegi una voluntat de desfer aquestes polítiques; és simplement intentar concentrar prioritats en un moment en què «apreta» molt la sabata pertot arreu. Aquesta és la realitat, també, a nivell de país, no?

En el tema de salut. Vostè deia: «Hi ha molta gent que s'està passant a les mútues privades.» No s'ho cregui. No, no s'ho cregui –no s'ho cregui. Vaja, no conec ara

l'estadística puntual, eh? Però sap què passa? També passa una altra cosa, que molta gent que tenia..., vaja, molta, no ho sé, però gent que tenia mútua privada, com que se'ls ha deteriorat l'economia familiar, s'han de desaparitar de la mútua privada, i van a la sanitat pública; hi han les dues coses: hi ha gent que s'hi segueix apuntant, segur, però hi ha gent que se'n desapunta. Per què? Perquè simplement tallen despesa, tallen la subscripció d'aquí, allò que tenien i la mútua. També hi ha gent que està passant això, no? Vull dir que és un moviment, en aquest sentit, vaja, en totes les direccions, no?

I aleshores vostè diu: «S'ha de fer un pacte general» –escolti'm, totalment d'acord– «en el tema de salut.» Els primers interessats, nosaltres, que hi hagi un acord més general en els temes de salut. Però tinguin en compte una cosa: no és sostenible que aquest pressupost de l'any 2011 acabi com va acabar el del 2010, no és sostenible, no pot ser; vull dir, és impossible de mantenir això. I aleshores, en aquesta situació, doncs, miri, nosaltres, moltes vegades a contracor, hem de prendre mesures.

Què procurem? «Procurem», dic; potser no ho aconseguim sempre –potser no ho aconseguim sempre–, però què procurem? Amb les urgències del moment, procurem tocar allò que no toqui l'essència de les coses, procurem fer-ho així. I això necessita comprensió, no dic la seva, però necessita comprensió per part dels professionals, necessita complicitat, necessita entendre quines són les condicions del país i necessita entendre que al final els beneficiaris de tot això són els usuaris i per tant els ciutadans, i que en benefici d'aquests hem de fer el que calgui, si cal, treballant una mica més, si cal, cobrant una mica menys, si cal, fent el que calgui en aquest sentit, però, si els sacrificis no són grans, si no són grans, aleshores cal fer-los, en aquest moment, en benefici precisament de la salut de la gent del nostre país. I crec que això es pot demanar. Ara, és clar, si cada vegada que toques una cosa, hi ha un incendi, aleshores no es pot fer re. Nosaltres ho hem de fer igualment, perquè sabem que les conseqüències de no fer-ho són molt pitjors. I això és l'única cosa que jo els vull fer entendre, no?

Vostè em deia: «Home, a vegades, vostès passen» –ha dit– «per la pedra els ajuntaments, etcètera.» I jo no sé si hi ha hagut algun cas que a vostè, doncs, l'hagi ferit especialment, jo no en conec cap personalment, però en qualsevol cas, doncs, si hi és, ens ho comenten, i, si hi ha hagut algun error, nosaltres l'hem d'intentar corregir, perquè no hi ha aquesta intenció de fer-ho. Sí que és veritat una cosa, que moltes vegades els temes els comentem amb l'Associació de Municipis i la Federació de Municipis, i jo no sé, després, això com es trasllada al conjunt dels ajuntaments, no ho sé; segur que es trasllada, d'una forma o d'una altra, segur, no?

Tinguin en compte que la velocitat a la qual estem prenent decisions és molt alta i per tant això, doncs, suposa un esforç per part de tothom gran. No estem en aquella situació de dir: «Ja en parlarem l'any que ve.» No, és que no en podem parlar l'any que ve, n'hem de parlar ara, i no només n'hem de parlar, sinó que hem de fer les coses ara –hem de fer les coses ara–, i, si les fem

ara, l'any que ve serà millor i, sobretot, seran millors el 2013 i el 2014. Aquest és una mica el plantejament.

El tema dels aeroports. Ryanair. Deixi'm dir-li una cosa, perquè vostè aquest tema crec que el coneix bé, no? Deixi'm dir-li que, en aquest tema de Ryanair, nosaltres hem respectat els contractes signats, que crec que és el que ha de fer un govern. El que passa és que –crec, eh?, en la nostra posició– un govern no ha d'admetre el xantatge, i fet de mala manera, per part d'una companyia, la que sigui, i tampoc Ryanair; ho dic així de clar. I Ryanair pretenia modificar unilateralment els seus contractes abans que s'acabés la seva vigència, i això no és tolerable. I ho feien purament perquè van al benefici del dia. No ho critico, però ho constato. I nosaltres, a part del benefici del dia de Ryanair, molt respectable, hem de comptar també que al final, a càrrec dels impostos del conjunt dels catalans, nosaltres n'hem de ser bons administradors i no podem caure en determinats tipus de xantatge. I ho dic així de rotund i així de clar, no?

I a partir d'aquí, doncs, sap què ha passat, també? Ha passat que a més a més d'intentar canviar els contractes de manera unilateral i d'amenaçar amb treure vols i de treure'ls, saltant-se els contractes, a més a més d'això, resulta que tenim un gran aliat en tot això, que és AENA.

I, aleshores, AENA què fa? AENA obre les portes de l'aeroport del Prat a preus raonablement baixos en aquest tipus de companyies. I ens trobem en aquesta situació. I, aleshores, què hem de fer nosaltres? Començar a gastar diners de la Generalitat perquè AENA ens fa la guitza? Què li hem demanat a AENA? Que abaixi les tarifes de l'aeroport de Girona, les taxes. Això és el que li hem demanat a AENA i això ho pot fer perfectament: ho va fer a Canàries, ho pot fer a Girona, i de moment no ho ha fet. Però aquest no és un problema del..., deixi'm dir-li-ho, no és una responsabilitat del Govern català; l'assumim, la responsabilitat d'intentar-ho arreglar, com hem intentat arreglar l'aeroport de Lleida, que hem signat un munt de contractes en aquests darrers mesos per portar gent a l'aeroport de Lleida, a l'aeroport d'Alguaire, en aquesta propera temporada d'hivern, per exemple, no?

I el de Girona..., escolti'm, nosaltres encantats de la vida, que tingui el màxim de potència possible. Però, ens estem trobant amb aquesta combinació: Ryanair que no compleix els contractes i AENA que en aquest mateix temps li obre la porta a unes taxes relativament baixes a l'aeroport del Prat per omplir l'antiga terminal 2.

I, a part d'aquí, què? Doncs, miri, a part d'aquí, a dintre de les condicions que tenim, hem intentat ajudar Spanair, que és la que vostès, per cert, ja varen ajudar en el seu moment, i és la que pot obrir una certa porta, una certa finestra, junt amb algunes altres companyies, per donar-li, doncs..., per donar-li força a un aeroport que, per cert, en aquest cas, parlant del de Barcelona, un aeroport que va francament bé –francament bé–, i que està fent les coses francament bé, més enllà del tema de la terminal 2 i de Ryanair. Bé. Aquest comentari jo també el volia fer, no?

Un parell de coses per acabar. Vostè parlava del tema de l'impost de successions, l'impost de les grans fortunes, l'IRPF, etcètera. Jo torno a dir el mateix: vostès estaven en el Govern, van apujar substancialment la tarifa màxima de l'IRPF. Ara diuen que l'hem de tornar a apujar. Diuen això. Bé. Escolti'm, doncs, ens ho mirarem. Ara, jo només vull fer entendre una cosa, eh?, i és que si els diferencials..., si els diferencials de tipus fiscal entre Catalunya i alguna altra autonomia de l'Estat espanyol són molt alts, tindrem..., com passava amb l'impost de successions, tindrem pèrdues econòmiques a Catalunya de gent que, en el marc legal, aniran a domiciliar-se a altres autonomies. Això a l'IRPF ja està passant, perquè tenim quatre punts de diferència respecte a Madrid. Si en lloc de quatre en tenim set o vuit, aquest procés es pot accelerar. Jo només li demano que hi pensin, perquè és una variable del problema. No és insalvable? Potser no.

Jo, en canvi, penso que, si a tot l'Estat en aquest moment es fa com s'ha fet a França, o com s'està a punt de fer a Itàlia, per exemple, no?, si es dissenya un impost per a les grans fortunes, que tingui rendiment, com vostè deia, a nivell autonòmic, sí senyor, i que ens permeti una certa neutralitat fiscal en el conjunt de l'Estat espanyol durant el temps que duri aquest impost, crec que això no és un mal camí –crec que això no és un mal camí. Sabent que, tant en l'IRPF com en aquest impost, si s'arriba a crear, com, fins i tot, en l'impost de patrimoni que ara s'ha aprovat, sabent que això al final no arregla el problema de les finances públiques. Això ja ho sabem tots. No ens podem fer trampes al solitari. Això només serveix per fer una bona pedagogia i perquè quedi clar que en els moments difícils tothom ha de remar, i els que poden remar més han de remar més que els altres. Això ja és així, ja ho entenem d'aquesta manera, no? Jo els demano que, en les setmanes que tenim, d'aquí a final d'any, aquesta reflexió es faci sense apriorismes, sense esperit, diguem-ne, purament ideològic, que es faci tenint en compte tots els factors que s'han de tenir en compte quan es parla d'un tema d'aquests.

I, finalment, el tema del dèficit fiscal i del pacte fiscal, no?, o del concert econòmic. Vostè deia que ahir no vaig parlar del dèficit fiscal fins al minut vint-i-tres. Això demostra que vostè va estar molt atent, i jo també li ho agraeixo, no? Però, a part d'això, jo no sé quins costums té vostè, i no sé si vostè les parts..., el que li agrada més s'ho deixa per al final o s'ho menja al començament. (*Veus de fons.*) No ho sé, eh? Però, com que jo tinc costum de deixar-ho més per al final, doncs, per això no ho vaig esmentar, d'entrada. Jo, allò que pot ser millor, doncs, una mica per al final, no? Són costums de cadascú. I, a partir d'aquí, no se sorprengui si vaig acabar..., vaig acabar la meua intervenció precisament amb el tema del pacte fiscal i de l'estratègia catalana per arribar fins aquí, no?

Més enllà de les petites llicències humorístiques, deixi'm dir-li que jo li agraeixo que vostès, doncs, manifestin aquest suport obert en el tema del pacte fiscal en la línia del concert econòmic. Jo sempre ho he dit així, no vull enganyar ningú, jo també vull això. Ara, només he demanat sempre una cosa, que és que no

agafem, mimèticament i mil·limètricament, allò que té el País Basc, perquè aleshores ens podem simplement estavellar. I, a més a més, no tenim per què fer-ho exactament igual a com ho han fet els bascos. Dissenyem un model, el que està parlant el Parlament, la proposta que ha de sortir d'aquest mateix Parlament en les properes setmanes, que, d'acord amb l'especificitat catalana, ens porti a allò que vostè deia: que aquest país sigui un país adult des d'un punt de vista dels ingressos. I que, igual que ens fem responsables d'una part important de la despesa, ens puguem fer responsables d'una part, també, molt important, o gairebé tota, dels ingressos.

I nosaltres en això hi estem plenament d'acord, estem disposats a jugar fort, senyor Puigercós, i a jugar a fons. Sabem que s'han produït errors en el futur, ho sabem. Fóra molt bo..., jo li vull dir això, eh?, fóra molt bo, eh? (*Veus de fons.*) Perdó, en el passat –en el passat, en el passat. No, no..., m'ha traït el subconscient, eh? En el passat, en el passat... S'han produït errors en el passat, segur. Però, pensi una cosa: a vegades aquests errors es produeixen perquè hi ha una certa tendència en aquest Parlament i en aquest país, i ho dic sense esperit, diguem-ne, crític dur, eh?, però, hi ha una certa tendència a dir: «Farem pinya tots a Madrid» i «anirem junts a Madrid», i, després, a l'hora de la veritat, hi ha partits que a Madrid, doncs, no tenen la llibertat de moviments que caldria per poder fer fins al final una estratègia de defensa catalana unitària. I fóra molt bo que en aquestes properes setmanes, vostès i nosaltres i alguns altres, intentéssim convèncer a algun d'aquests partits que variïn aquesta estratègia.

Perquè és evident que Catalunya tindrà molta més força el dia que el conjunt dels partits catalans, com passa a Euskadi o passa a Navarra, que el conjunt del partit catalans, més enllà de les seves ideologies, més enllà de les seves famílies ideològiques, més enllà de les seves famílies polítiques naturals, més enllà dels seus acords federatius, més enllà de tot això entenguin que en els temes clau, de màxima envergadura, aquí ens cal fer pinya. Perquè si ens veuen així i amb llibertat de moviments i de condicionar la política estatal en aquests grans temes de país, aleshores, evidentment, nosaltres no ho tenim garantit, no ho tenim guanyat, però tenim molta més força. Això és evident.

Crec que això ens convindrà, a vostès i a nosaltres i a alguns altres; ens convindrà fer un esforç en aquestes properes setmanes per intentar que aquest acord a Catalunya sigui un acord d'àmplia base, i el compromís que a Madrid aquest acord es defensarà davant de qui calgui i fins a les últimes conseqüències.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Joan Puigercós.

Joan Puigercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Mas, membres del Govern..., vostè ha acabat parlant del seu camí, el trajecte cap a

un model de pacte fiscal, de concert econòmic. Però jo vull tornar-li a repetir, i vostè ho ha reconegut, ha tingut aquest lapsus quan ha dit «els errors del futur». Bé. Escolti, espero que siguin uns errors diferents, eh? Allò de «fem errors nous, eh?, no fem els vells».

Perquè, fixi-s'hi que..., ara, quan vostè estava parlant, a mi em venia... –i potser semblarà una cosa frívola, no?, però–, em venia aquell anunci d'una marca de brandi que deia: «Un poco es mucho.» I aquesta segurament ha estat la filosofia durant molts anys en aquesta casa: una mica ja és molt, conformar-nos amb una miqueta, dir «val més això que res». I crec que ja no estem en aquesta disposició. Ja no estem en aquest moment «més val això que res». Perquè fixi-s'hi vostè que aquesta serà l'actitud que té molta gent.

Quan es parla de frustració de tot el procés de negociació, d'un hipotètic nou acord perquè Catalunya tingui i pugui ser coresponsable, i pugui recaptar i pugui decidir sobre els ingressos, perquè la perversió d'aquest model actual és que decidim i discutim sobre la despesa però no sobre els ingressos, ens vénen tots condicionats, la por de molta gent, la temença de molta gent és que la frustració de tornar a veure un procés idèntic, que vostès tornin a anar a Madrid, hi tornin a anar sols, que tornin a negociar amb el Govern de torn, en aquest cas, el que hi hagi instal·lat després del 20 de novembre, i sí, hauréu aconseguit uns quants recursos més, però no hauréu solucionat cap dels problemes de fons.

I els problemes de fons els sap perfectament; els ha patit i els pateix i els patim tots: la deslleialtat permanent, el dèficit fiscal i una actitud de criminalització permanentment a allò que és català. Aquesta és l'actitud. Altres territoris es poden veure beneficiats, poden tenir ajudes europees del Fons de compensació interterritorial..., no hi ha cap problema. Però quan es tracta de Catalunya, sempre hi ha una dificultat afegida. Per tant, no es poden cometre els mateixos errors.

I aquesta vegada no estem dient que «tot o res», però estem dient canvi de paradigma, de fer una cosa diferent. Escolti, no..., és important la reducció del dèficit fiscal. Escolti, jo me n'he alegrat, ho torno a dir, quan el senyor Nadal avui ha dit, en nom del Grup Socialista, que «volien la reducció total del dèficit fiscal». Nosaltres no som exclusivistes en aquest debat, no ho hem estat mai, no som un independentisme que vol l'exclusivitat; al contrari, volem que més gent s'hi afegeixi. I quan el senyor Nadal diu això, aquí hi ha una evolució molt important. En aquesta mateixa cambra fa uns anys, un destacat membre del Partit Socialista considerava que el concepte de dèficit fiscal era un insult al concepte de solidaritat. Miri, ara ja ho estan defensant. Això és un pas. I si el senyor Nadal i la senyora Sánchez-Camacho acabessin fent costat, més bo encara. Perquè, de fet, no farien res que no facin els seus adlalters d'Euskal Herria, eh?, en aquest cas, tots els bascos, d'Euskadi i de Navarra. No farien res de diferent. Però aquí resulta que és diferent.

Per tant, escolti, tinguem molt clar quines són les línies vermelles. Sense maximalisme, però no tornem a fer el mateix. Perquè aquesta és la temença de molta gent en

aquest país. Sabem que serà molt difícil. Perquè aquesta filosofia de «una miqueta ja n'hi ha prou, ja està bé», eh?, una miqueta i després vendre-ho és el que ha acabat passant amb el tema del cinema. És el que ha acabat passant.

Escolti'm, jo li explicaré com anirà aquesta pel·lícula... –perquè estem parlant de pel·lícules–; per cert, parlant de pel·lícules, deixi'm que felicitï Isona Passola i el seu equip perquè han aconseguit estar a la graella de sortida per poder aconseguir ser nominats –possiblement, amb sort, amb una mica de sort– als Oscars. És un avenç per al cinema en català, i avala una feina que s'ha fet durant els darrers anys, només pel Govern de Catalunya, pel departament de Cultura, per les indústries culturals, i en aquest cas també per l'equip que capitaneja la Isona Passola amb la pel·lícula *Pa negre*.

Però, dit això, miri, el que ha passat amb la Llei del cinema és el següent: va costar molt teixir, però quina credibilitat podem tenir davant de les *majors*, dels exhibidors i de les empreses, quan és el mateix Govern i vostès, que també van votar a favor de la Llei del cinema, que ara resulta que la deixen de costat i fan un pacte pagant –pagant, com si estiguéssim per pagar!– perquè doblin al català? Perquè acabarem pagant –acabarem pagant. (*Veus de fons.*) Com que no? No acabarem pagant? Ho faran gratis? Escolti, miri, al Quebec –al Quebec–, que parlen francès, doblen no la llengua de França, doblen la llengua francesa del Quebec, gratis, les *majors* –gratis. I aquí resulta que hauréu de seguir pagant.

Vostès tenien una posició de força amb la llei. Es va intentar negociar. El que han aconseguit vostès, això sí, els ho repeteixo, vostès ho venen molt bé, en saben molt de vendre... (*veus de fons*), però sap quin és el problema? Que estem igual que fa tres anys –estem igual.

Vostès em diran, dintre d'un temps, si realment s'ha complert la quota que prevenia la llei, i la llei era arribar a l'equitat. I sap quin és el problema? Que deixarem zones importants de Catalunya sense cobertura, perquè ho decideixen els exhibidors. En tota la demarcació de Lleida, una sala. (*Veus de fons.*) Com que no? Els exhibidors decidiran en quines sales es fan, quan vostès saben perfectament que la Llei del cinema el que preveia era un pla territorial perquè arribés al màxim de territori concertant sales.

Crec sincerament que aquesta és una de les actituds que estan tenint vostès amb la llengua. Tenien un instrument com la llei, tenen un instrument amb el Decret que es va preparar des del Departament d'Universitats per a garantir que els professors que treballen en una universitat catalana puguin tenir el coneixement del català. No s'ha desenvolupat. Amb la llei omnibus estan modificant el Codi de consum, perquè els catalans no tinguem dret o no se'ns rescabali el dret de poder ser atesos en la nostra llengua.

Jo crec, senyor president, que el tema del català..., escolti'm, sembla que els fa nosa, a vegades –els fa nosa. Escolti, tenien un instrument amb la Llei del cinema per a poder posar el català al mateix nivell que el castellà a les sales d'exhibició. Tenen un instrument

en l'àmbit de la universitat, tampoc l'estan utilitzant. Han renunciat als avenços que s'havia fet en el Codi de consum. Això va costar molt, eh? El nostre grup i la feina dins del Govern va ser una feina constant de convèncer el Govern, de convèncer sectors, de parlar per intentar avançar. Crec que vostès, ho repeteixo, si aquest és el tic, és el resort que apareix, no anirem bé en un camí tan difícil –tan difícil–, i vostè ho sap perfectament, tan difícil com és el d'aconseguir una cosa tan complicada, però alhora tan fàcil d'explicar, que és que tots els impostos –tots els impostos– recaptats a Catalunya, generats per l'esforç de les famílies i les empreses catalanes, romanguin a Catalunya i que puguem negociar.

I deixi'm que matisi una de les coses que vostè ha respost. Escolti, jo no parlava de la concertada, en concret, quan parlava de la sisena hora. El que estic dient és que estic posant a la balança, eh?, i estic dient: «Escolti, si tant sobrerera és la sisena hora a l'escola pública, m'està dient, senyor president, senyor Mas, que els pares de la concertada llencen els diners perquè paguen per una hora més?» M'està dient això?, eh que no? Doncs, per tant, alguna cosa bona deu tenir la sisena hora!

Per tant, parlem del contingut de la sisena hora. Jo del que vull parlar és del contingut. Escolti, diu: «És que hi ha escoles que no l'apliquen a coneixements.» Bé. Escolti, a mi el que em preocupa és això, és que el que hem de donar és el màxim d'hores amb el màxim de rendiment per a millorar la qualitat i evitar el fracàs escolar i el reforç. Escolti, potser no es pot pagar, però nosaltres els vam fer una proposta progressiva de sis anys amb el tema de la sisena hora, que coincidia amb la disposició addicional segona de la Llei d'educació de Catalunya que deixava clar que en el termini de sis anys haviem d'arribar al 8 per cent del PIB. Difícil –difícil–, però els vam fer una proposta de progressivitat per l'adaptació de la sisena hora. No ens van escoltar –no ens van escoltar–, però aquí queda. Crec que n'hem de seguir parlant.

Escolti'm, no en tingui cap dubte, senyor Mas, i miri les estadístiques: les consultes privades en l'àmbit de la sanitat en aquests moments s'estan engruixint. No en tingui cap dubte, perquè qui s'ho pot pagar fa un esforç, i si en té necessitat i una urgència se la paga. No en tingui cap dubte. I estem fent un cercle pervers –estem fent un cercle pervers–, perquè fixi's quin és el problema. És a dir, en aquests moments una part important de la població de classe mitjana s'està desplaçant al sector privat, engruixint el que és el sector privat, i, en canvi, deixen el sector públic. Això és un cercle pervers, eh?, perquè, en definitiva, vostè sap perfectament que en les consultes privades, en moltes, no totes, perquè hi ha de tot, però, en moltes consultes privades d'aquest país del sector mèdic no es tributa a Hisenda. Vostè ho sap perfectament quin és el problema. I això augmenta el cercle pervers. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., escolti, és clar, el diner negre circula en aquest país. (*Veus de fons.*) Eh?, això és així. No tothom, eh?, hi han excepcions, evidentment, però aquest és un problema. Aquest és un problema reconegut pels companys de professió i, per tant, no ajuda a tota aquesta perversió del sistema.

PIRMI. Escolti, vostè em diu ara aquí una cosa; el senyor Turull a la comissió en deia una altra, parlava de frau; el conseller parlava d'actualització de dades... Miri, aquí el problema és un altre i el problema de fons és: classe mitjana treballadora d'aquest país que se li està acabant l'atur. I vostè em diu: «Això és un problema de Madrid.» Ho ha dit aquest matí. Molt bé. Què han fet vostès per a negociar-lo amb Madrid? Què estan fent? Què estan fent per a aquelles persones que se'ls està acabant l'atur? Escolti, combatin el frau! Tampoc n'ha de fer una ostentació que hi ha tant frau. Veurem les xifres. Escolti, el frau s'ha de combatre, evidentment, però no es pot escarnir les persones, no se les pot escarnir.

Escolti, finalment, aeroport. Miri, no ho han arreglat, no ho han pogut solucionar. Que Ryanair té una posició, doncs, que coneixem les seves tècniques habituals? Són conegudes. No ha descobert res vostè aquí. Vostè ha utilitzat la paraula «xantatge». Jo no m'hauria atrevit tant amb una companyia que en aquests moments encara està operant a Girona i a Reus. Jo crec que no és prou responsable, i vostè ho sap precisament que això és un tema sensible; però..., no s'ha gestionat bé, senyor Mas –no s'ha gestionat bé.

Escolti, en aquests moments el problema que tenim..., sí, hi ha una pinça, i AENA és qui està absorbint una part d'aquests vols, i està centralitzant a Barcelona i ens està convertint Barcelona en un *low cost*, quan tots volem que Barcelona sigui una altra cosa, i especialitzar Lleida, Alguair, Reus-Tarragona i Girona en aeroports de *low cost*, més competitiu, més flexibles. Però vostès no ho han gestionat bé. Ho ha d'admetre. És a dir, havien d'haver aconseguit, doncs, que romanguessin tant a Girona i, en aquests cas, a Reus els vols, perquè això arrela i té un efecte important econòmic sobre el territori. I això, senyor Mas, no ho han aconseguit.

M'agradaria, m'estava imaginant quan vostè parlava, amb un canvi de torres, què hauria passat si aquesta situació s'hagués reproduït fa simplement dos anys. Vostès haguessin sigut els primers a clamar i a dir que s'estava gestionant molt malament des del Govern.

I una reflexió final sobre aquest tema: l'Estatut deixa clar que es poden desclassificar de l'interès general els aeroports. A veure si al final el Govern de l'Estat ens traspasarà Reus i Girona, i en aquest cas Sabadell, quan ja no hi quedi ningú... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Perquè funcionen així, quan no hi quedi ningú. No sé si..., faci's el plantejament, eh?, perquè després es vendrà també com un èxit, com un gran èxit; però, pel camí hauré desmantellat el que era una oportunitat d'equilibri territorial i de construir una Catalunya multipolar.

Miri, vaig acabant. Senyor Mas, nosaltres, ja li ho he dit, hi som, si em permet l'expressió futbolística... –ja que aquest Parlament, doncs, regala medalla d'or al senyor Josep Guardiola i ja entra de ple en aquest argot futbolístic–, nosaltres hi serem si l'objectiu és clar, si és comprensible per a la majoria, perquè estem par-

l'acabar amb el dèficit fiscal via la recaptació de tots els impostos. Nosaltres compartim camí i estem disposats, conjuntament amb molta més gent d'aquest país, a assumir els sacrificis i a assumir el desgast que això pugui comportar, però l'objectiu ha de ser clar. I, com li deia abans, no podem tornar a cometre errors, en aquest cas del passat. Perquè jo crec que hi ha una part important de la ciutadania molt escaldada, que va desgastat molt tot el procés estatutari, que va desgastat molt determinades maniobres, si se'm permet, algunes a la foscor. I no ens ho podem tornar a permetre, no només per a la credibilitat de la institució, que ja seria molt, no ens ho podem permetre per a la credibilitat del propi país, perquè hi ha molta gent en aquest país esperant que l'atzucac de la crisi, però l'atzucac també que ens ha portat Espanya, que ens està portant contínuament, tingui una sortida.

Vostè és qui té la majoria, vostè és qui ha de fer el pas endavant, però, com li ho torno a dir i li ho diem des del Grup d'Esquerra Republicana, si vostè marca clar els objectius, si es deixa recolzar i recolzar per la població de Catalunya, ratificant aquest procés amb una consulta, nosaltres treballarem en aquest sentit. No en tingui cap dubte.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyora presidenta. De fet, és per un parell de..., un parell o tres de comentaris que se m'han quedat en la meua primera intervenció, i una cosa que també ha dit ara vostè al final, no?, això del cara a baraca, els símils futbolístics, etcètera, no?

El tema de l'aeroport, vostè diu que ens hem equivocat. Bé. És la seva opinió. Jo només li vull dir una cosa i és que només hi havia una manera de no equivocar-se, que era... (*l'orador pica amb el puny a la tribuna*) «pagant Sant Pere canta», només hi havia aquesta manera. I aleshores vostès m'han de dir si hem d'acceptar el xantatge o no. Si l'acceptem, paguem, i hi haurà vols a Girona mentre no se'ls acudeixi tornar a fer un altre xantatge que serà al cap de sis mesos o d'un any, perquè una vegada coneguda la via ja no té fi –ja no té fi. No hi havia cap altra solució.

Aleshores, miri, aquest Govern, no sé si equivocadament o no –jo crec que no, però és la nostra opinió–, ha preferit dir: «Escolta'm, l'aeroport de Girona tindrà altres oportunitats, segur; l'aeroport de Reus, també; no depenem d'una sola companyia, malament aniríem en aquest país que depenguéssim d'una sola companyia; tenim potencialitats suficients per obrir aquests aeroports a noves companyies, requereix més temps, és veritat, requereix més feina, també és veritat, però potser tindrem gent més seriosa al costat d'aquests aeroports.» I aquest és el camí.

El tema de la sisena hora. Vostè ens reclama, i jo ho entenc, no?, perquè vostès en el seu moment, doncs, varen defensar molt aquest projecte i segur que no és un projecte que no és..., jo no intento presentar això de la sisena hora com si fos una... –una–, vaja, com si fos un error total. Crec que no ho era, no? El problema és que, en les condicions que tenim, això és pràcticament impossible de generalitzar com estava previst inicialment. I aleshores hi ha un altre concepte de sisena hora, que jo també intento..., vaja, intento, m'agradaria que vostès, com a mínim, ho pensessin, no?, que és: posem la sisena hora amb tota la potència concentrada en aquells nanos, en aquelles criatures que sabem que tenen un problema objectiu d'aprenentatge i que se'n van directament de pet cap al fracàs escolar, que això ho saben els mestres i els tutors –ho saben.

Per tant, en una època, ho torno a dir, de recursos grans..., doncs, miri, la casa és gran i tira de veta. Però, en un moment en què la sabata estreny com estreny també és un concepte de sisena hora dir «la posarem»; no és que la traguem, la posem, la sisena hora; però la posem allà on és més necessari, on és més prioritari. I a on ho és? Allà on aquella criatura, aquell nen, aquella nena, tenen més possibilitats de fracassar escolarment. Concentrem els recursos disponibles de cop en aquella població més necessitada. També és una altra manera de plantejar la sisena hora, que no és anul·lar-la, és simplement prioritzar-la en una altra direcció.

El tema del cinema. Jo li vull deixar clar, senyor Puigcercós, que no hi ha marxa enrere en aquest tema respecte a la llei. No hi és... –no hi és, no hi és– (*veus de fons*), de veritat, no hi és. És més, aquesta llei nosaltres no la cancel·larem, la llei hi és i la llei queda en vigor, i la llei està aprovada. Ara, la mateixa llei, si no ho recordo malament, també en algun lloc mandatava arribar a acords. Això ho diu la llei també. I la llei deia que en el cas que hi haguessin acords, si no ho recordo malament, hi havia set anys per acabar de desplegar tot el procés fins a l'objectiu final. Això que s'ha pactat per als propers quatre anys va absolutament en aquesta línia.

Ara, només imagini's una cosa, imagini's que, d'aquí a tres, quatre anys, en aquest país, en lloc d'un 3 per cent de pel·lícules en català, n'hi ha un 20 per cent. Doncs, escolti'm, estarem clarament en el camí. Això és multiplicar per sis o per set. No sé si passarà, jo no li puc garantir que passi això. Però, sap per què no li ho puc garantir? Perquè, més enllà de lleis o d'acords, això depèn de l'actitud que tinguem, nosaltres, com a país, igual com l'hem tinguda en el tema de la televisió, l'hem tinguda en el tema de la ràdio, l'hem tinguda en el tema dels diaris i l'hem tinguda en el tema de les revistes, també el país necessita aquesta actitud en el tema del cinema, que ve d'unes inèrcies del passat que són les que són i que, a vegades, costen de trencar, fins i tot, per part de gent que se sent molt catalanista.

Però el problema que tenim en aquest país, senyor Puigcercós, és com entre tots ajudem a crear mercat, com ajudem a crear mercat de cinema en català. Perquè, sap què passa? Que més enllà de les lleis, dels decrets, dels acords, etcètera, si hi ha mercat, tindran èxit, i, si no hi ha mercat, amb lleis, acords i tot el que

vostè vulgui, anirem al fracàs. Si el Quebec té això és perquè en el Quebec hi ha mercat de pel·lícules en francès. I aquí de mercat de pel·lícules en català no hi ha el que hi hauria d'haver. Ara tenim una oportunitat, com a mínim mirem-ho així, dintre del marc de la llei, i l'oportunitat és: ajudem-nos entre tots, i ajudem també els exhibidors, entre tots, a crear aquest mercat. Perquè nosaltres el que tenim detectat perfectament és això: si el mercat puja, augmentarem les quotes claríssimament –claríssimament.

I pensi una cosa..., no vull amb això avançar esdeveniments abans d'hora, no?, però pensi que, tal com està feta aquesta llei, podem tenir un disgust en la Unió Europea. Pensi-ho. No sé què passarà, però podem tenir un disgust sobre la viabilitat jurídica d'aquesta llei. Nosaltres la mantenim, però la nostra obligació, d'acord amb el mandat de la llei, és avançar, fixar uns objectius i uns compromisos de gent que se'ns diu que els volen complir, però que també clarament ens porta a la necessitat aquesta d'augmentar aquest mercat. I això és una mica la responsabilitat de tots nosaltres.

Finalment, de cara al tema del pacte fiscal, etcètera, no? Vostè feia un símil: primer, demana que no hi hagin errors del passat. Molt bé. Ens ho apliquem tots això, eh?, els errors del passat, etcètera, no? Però ja que vostè diu d'anar de cara a barraca, que vostès hi seran, de cara a barraca, però cap a la porteria contrària, no fos cas que anéssim de cara a barraca cap a la nostra, i d'això se'n diu no «gol», sinó «autogol». I aleshores si vostès entenen que el que hem de fer és mantenir una posició, ei!, a canvi d'una cosa, que si no surt bé, no hi anem a guanyar re; que hi anem a defensar una proposta i una dignitat pròpia del país, i ens quedem com estàvem i assumim les conseqüències de quedar-nos com estàvem, que vol dir que podrem fer menys coses, i podrem amortitzar els deutes més tard, i podrem destinar diners a la salut més tard, i podrem destinar diners a l'ensenyament més tard.

Si assumim això, si assumim això, amb una majoria suficientment àmplia d'aquest Parlament, jo crec que ja estem en el punt –ja estem en el punt– d'haver d'aguantar aquest tipus de posicions. Ara, ho plantejarem per tenir èxit –ho plantejarem per tenir èxit–, o per intentar-ho, i en aquest sentit, òbviament, si tenim el seu suport i en convencem alguns altres, doncs, segur que ens anirà millor.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies. I molt breument. Senyor president, senyores i senyors diputats..., miri, els set anys són per a la digitalització i els acords industrials, i l'entrada en vigor per la paritat, doncs, sí, era veritat, no era per a immediatament. Però la reflexió que s'han de fer vostès és la següent. L'èxit del cinema en català depèn d'un mercat, però hi ha moltes maneres d'impeidir que un mercat funcioni. En aquesta mateixa tri-

buna, un servidor ha parlat moltes vegades –perquè m'hi he trobat; no estic parlant d'oïdes ni que m'han dit que diuen que...–, parla un servidor, que gairebé s'ha d'utilitzar el GPS per buscar la sala de cinema on s'exhibeix la pel·lícula en català. Bé, ara no passarà; ja ho veurem, perquè si això es deixa en mans dels exhibidors li asseguro que seguirem amb el mateix problema. I després, amb tot el cinisme, hi ha qui apareix aquí dient: «No, no, és que el català, perdoni, no té mercat, no hi va ningú.» Però jo li asseguro que si es posen les sales en condicions hi ha mercat. I després el que no es pot fer és buscar la pitjor sala per a la sessió en català i les millors condicions per a la sessió en castellà, que això és el que ha passat. Veurem si vostès, això, ho poden solucionar. Permeti'm que nosaltres tinguem un marge d'escepticisme.

Segona cosa. Si diu: «La Unió Europea ens pot barrar el pas.» És veritat, pot passar –pot passar–; la Unió Europea ha tingut en compte sempre l'especificitat cultural, és un criteri. Però el primer que hauran de fer vostès és que el delegat seu a la Unió Europea, el senyor Juan Prat, es posi les piles i entengui que el català és una prioritat, perquè tots tenim a la memòria com el seu representant a Brussel·les en el seu moment va dir que el català no era una prioritat a la Unió Europea. Posi-li les piles, perquè aquí tenim un problema.

Escolti, ràpidament. Vostè deia: «Escolti, això de Ryanair, pagant sant Pere canta.» No, home! Vostè ho ha definit; hi ha una pinça, hi ha dues parts, hi ha AENA. Escolti, AENA és Ministerio de Fomento, encara, i Ministerio de Fomento és el Govern de Madrid. Vostès a Madrid han pres decisions i han fet votacions molt transcendents. Hi han donat cobertura, a aquest Govern agònic que hi havia fins fa quatre dies, que encara hi és, de fet, en funcions. Fa sis anys que no donem suport a les decisions més estratègiques, i vostès sí que n'han donat. No han set capaços durant aquest temps de buscar una solució per frenar els peus a la desertització de Reus i Girona en benefici de Barcelona? Vostè sap perfectament que aquí hi ha un discurs i una filosofia de fons, que és aquest intent de residualitzar l'aeroport de Barcelona.

I, finalment, escolti, la sisena hora. Ja sé que és un tema que al final ens en cansarem, però aquí hi ha un problema. Vostè acaba de reconèixer que la sisena hora és útil, en l'última intervenció, és útil. Nosaltres només els fem un prec, escolti'm: no facin la sisena hora per centres, facin-la individualitzadament. Perquè sap quin perill hi ha? Que vostès, quan vostès diuen: «Aquest centre té sisena hora i aquest centre no la té», sap què estan fent? Estan fent una cartografia del fracàs escolar. (*Veus de fons.*) Com que no? I tant que sí! Quan els pares han de decidir, els pares i mares han de decidir a quin centre va, què es pensen que miraran? Vostès han de fer atenció. I vostès reconeixen que la sisena hora ben utilitzada és molt útil per lluitar contra el fracàs escolar en aquest país, molt útil. Però vostès el que estan fent –i acabo– és una descompensació entre el que és l'escola pública i l'escola privada. I ara sí.

Nosaltres no marquem en pròpia porta. Vaja, crec que hem pogut demostrar una fulla de serveis..., i algunes

coses malauradament eren premonitòries, quan vam dir que el pacte que s'havia fet finalment amb l'Estatut era un mal acord, perquè aquí estem, sis anys després –sis anys després–, tots plegats, tornant a posar damunt la taula el mateix debat.

I per això li he dit: «Alerta amb la frustració!», perquè hi ha molta gent fatigada en aquest país que potser ja no seguiran. I més que es desenganxaran. Per això jo l'avisava, i ho deia tota la voluntat constructiva. I nosaltres no volem que això surti malament, no estem instal·lats en el maximalisme, que és residual, no, no; nosaltres el que li diem és: «Tant de bo, això sortís bé!» Però vostè en sap la dificultat. I s'haurà de tenir la capacitat per aguantar l'envestida que vindrà, perquè sap perfectament que aquí hi ha una aliança de ferro forjada entre la capital de l'Estat i algunes comunitats autònomes, entre el Partit Popular, entre el Partit Socialista Obrer Espanyol, perquè Catalunya continuï com està, si no a pitjor. Aquí hi ha un pacte de ferro. I poden haver-hi bones paraules avui en aquesta sala per part d'aquests grups, però a l'hora de la veritat tots sabem quin serà el problema.

Per tant, l'únic que li demanem és que, escolti, és possible que no surti bé. Nosaltres volem que com millor, millor. No estem perquè com pitjor, millor, perquè no funcionen les coses, i menys en un país com el nostre. Però el que sí que és veritat és que hi ha molta gent que té la sensació que fa sis anys estàvem debatent coses similars a les d'aquest moment. I això no els beneficia, ni a vostès, ni a aquesta cambra, ni al país en general.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Mixt, té la paraula en primer lloc l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, honorables consellers, diputats i diputades, des de Ciutadans volem constatar en aquest debat de política general que, si bé ja a l'últim debat vam posar sobre la taula que hi havia greus dificultats de crisi econòmica i financera, de crisi política institucional i també de qualitat democràtica, lluny d'haver millorat, nou mesos després d'un nou govern, un any després d'aquell debat, avui podem dir que la igualtat d'oportunitats està encara amb més perill que llavors, que la garantia de llibertats, de respecte i de tolerància està encara amb més perill que llavors, i que la regeneració democràtica i la qualitat democràtica de Catalunya no han millorat gens, en tot cas han quedat estancades i sense avenços com esperava la ciutadania.

El primer que volem dir és que, evidentment, davant de la situació econòmica, nosaltres, lluny d'altres partits que no volen reconèixer el forat, el cràter, com deia el president aquest dematí, que té tota la informació..., doncs, si el president diu que hi ha un cràter, deu haver-hi un cràter a la Generalitat i a les finances. Si

tenim un cràter, evidentment s'han de prendre mesures extraordinàries; davant de situacions extraordinàries, mesures extraordinàries.

Però governar és prioritzar. I un govern es mostra en allò que prioritza. Un govern demostra quines són les seves capacitats, la seva voluntat política, la seva ideologia, quan prioritza, quan prioritza on inverteix, on retalla. I això és el que està fent i li toca fer a aquest Govern. I ja ha fet coses. Déu n'hi do la de coses que ha fet en nou mesos!

Nosaltres creiem que la solució, a diferència d'altres, no és apujar impostos ni renunciar, senyor president, a impostos; la solució és mantenir impostos en un moment de crisi econòmica, mantenir aquells impostos especialment en el camp d'aquelles rendes més altes, d'aquells espais que vostè mateix qualifica de grans fortunes o que s'han qualificat en altres ocasions dels més rics. Miri, jo no sé si seran més rics o no, i si ho seran sempre, però el que és evident és que en moments de crisi econòmica el que no té cap sentit ni cap lògica política és que aquells que poden passar millor la crisi deixin de contribuir a passar aquesta crisi a aquells que tenen menys. Jo crec que és de sentit comú i crec sincerament que molts ciutadans ho veuen així.

Per tant, des de Ciutadans creiem que la solució no és renunciar a impostos que podem cobrar, com es va fer amb l'impost de successions. Com ha dit el Govern..., avui el president ja ens ho aclarirà, doncs, si es manifesta com aquests dies enrere o canvia avui d'opinió respecte a l'impost de patrimoni; si el Govern aplicarà l'impost de patrimoni que acaba de posar en marxa el senyor Rubalcaba per un temps o no ho farà; si aquest impost, que no depèn de Catalunya, que vostè ha llançat, com a nova pilota al pati, està molt bé, però vostè sap que no tenim competències i per tant hauria de ser les Corts qui legislés aquest nou impost que vostè proposa. És a dir, nosaltres no creiem en la via de reduir els impostos, però tampoc creiem en la via de criminalitzar la gent que aixeca la persiana, d'anar darrere d'aquell que contracta gent, anar darrera d'aquell que té una renda del treball i el que pot fer es reinvertir i consumir. Volem mantenir això.

Què volem fer? Simplement, prioritzar. Quina és la prioritat per Ciutadans? El nucli dur de l'estat del benestar, el nucli dur del que uneix segurament a tots els ciutadans de Catalunya, al marge d'ideologia, al marge de classe social i al marge de partit, o no, que votin: sanitat, educació, serveis socials, justícia i seguretat; cinc camps que afecten la igualtat d'oportunitats i les llibertats i el lliure desenvolupament de les persones. Aquest és el nucli dur que des de Ciutadans creiem..., no vull fer servir la paraula «intocable», però que és aquest nucli dur, que, si bé es pot analitzar la seva eficàcia, no es pot tocar la qualitat en educació, en sanitat, en justícia, en serveis socials. Per nosaltres és prioritat.

Què no és prioritari? Tot allò que sigui un embolcall polític, un embolcall ideològic, tot allò que sigui per construir nacions o pàtries, tot allò que sigui d'una part de la ciutadania o d'un projecte polític de transi-

ció nacional, però no ajudi a passar aquesta crisi a la majoria de ciutadans de Catalunya. I, per tant, parlem de polítiques concretes, de què s'està fent i què podem fer.

Sanitat, un dels temes més discutits. Segurament, dins d'aquest nucli, el rovell de l'ou, com es diu, el nucli més dur, almenys des de Ciutadans, creiem que és la sanitat; fins i tot per sobre de polítiques determinades, conjunturals, en altres àmbits, com és la justícia o com és fins i tot l'educació, la sanitat, allà on es juguen la vida les persones, allà on està la salut de les persones. Doncs, bé, jo, com que no vull fer d'alarmista, com vostè qualificava avui un altre líder polític, jo li llegiré què diuen alguns professionals o el que diuen els titulars de diari; alguns, gens sospitosos.

Avui, *La Vanguardia*: «Residencias y geriátricos temen no poder garantizar el pago de nóminas por los recortes en los asilos»; «la Generalitat lleva ahora los recortes drásticos a ancianos y discapacitados» –això és avui–; «médicos y jefes de servicio alertan a Artur Mas sobre las secuelas de los recortes»; «los viernes no hay consulta» –Hospital de Sant Pau–; «Catalunya planea quitar la mitad de la paga a cuarenta mil médicos y enfermeros.»

Això són dades, senyor Mas, això no és alarmisme, això és la realitat, això és el que està passant a la sanitat i als serveis socials. Això ho diuen professionals, no ho està dient Ciutadans. Per tant, el que estic dient ho estic llegint. Ho dic, perquè després no es cridi a l'alarmisme. Diguin vostès als metges, als propietaris d'aquestes residències d'avis, als familiars de les residències d'avis..., vostès els poden dir a la cara «alarmistes»? Els ho volen dir? Jo els convido que ho intentin. Alguns coneixem –i vostè, segur, president, també ho coneix, i alguns fins i tot personalment– la realitat d'aquestes residències d'avis concertades. Vostè sap el que suposa deixar de pagar dos o tres mesos a aquestes residències el concert? Vostè ho sap? Vostè pot mirar, com li deia el senyor Nadal, a la cara aquests familiars d'avis i dir-los que durant tres mesos retallarem i que no podrem pagar a aquelles persones que l'ajuden cada dia a aixecar-se? És una realitat molt dura. Jo entenc que les finances estiguin com estan, però parlem de prioritats. Això és el que està passant a la sanitat; dades, no opinions.

Per altra banda, en l'àmbit, com li deia, dels serveis socials –ho hem dit en les residències–, retallades... Indiscriminades? Home!, doncs, indiscriminades perquè afecten aquells que menys tenen, aquells desfavorits, aquells que són discapacitats o persones grans, cosa que fins ara no havia passat.

Un altre camp on vostès també estan fent retallades, en l'àmbit de la sanitat pública, però especialment en aquell àmbit que afecta ambulàncies, un 25 per cent menys d'ambulàncies –no m'ho invento jo, són dades també d'aquells conductors d'ambulàncies–; centres que tanquen... (*Veus de fons.*) Sí, senyor Mas; és que, miri, m'agradaria dir-li el contrari. Vostè diu: «Vostè creu que a nosaltres ens agrada fer retallades?» Jo li ho dic sincerament: vostè creu que a mi m'agrada dir-li..., no debat de d'altres temes, de macroeconomia o

del que vostè vulgui, i parlar d'un 25 per cent menys d'ambulàncies a Catalunya?, que incrementa fins a quaranta minuts l'espera? Però és que..., no ho dic jo, ho diuen aquests sindicats. I vostès, hi insisteixo, critiquin aquests professionals, però no digui que ens ho inventem. Aquesta és la realitat.

Renunciem a una part dels impostos; a impostos, recordem, d'aquells que més tenen. Perquè l'impost de successions ja el vam treure per a aquelles classes mitjanes. Ho vam traure un grapat de grups parlamentaris, entre ells Ciutadans, fa dos anys. El que ara s'ha tret afecta famílies determinades: 300 milions d'euros. Dos-cents setanta milions d'euros a què es vol renunciar de l'impost de patrimoni, perquè som la segona comunitat autònoma que més podria recaptar amb l'impost de patrimoni. Aquesta és la realitat: renúncia a impostos, renúncia en aquest cas a qualitat assistencial, a l'educació i a la sanitat.

Sisena hora; s'ha debatut molt. Jo estic d'acord amb vostès i amb la consellera quan diuen que la sisena hora no és la solució al fracàs escolar; no cal ser Sherlock Holmes per veure que el fracàs escolar no només no ha millorat, sinó que ha empitjorat fins i tot tenint una hora més. Per tant, tenir un 31 per cent de fracàs escolar, lògicament, no es pot qualificar d'èxit. Ara, també li dic una cosa; estic convençut –convençut– que tenir una hora menys no és millor que tenir-ne una de més, n'estic convençut, senyor Mas. I estic convençut que les escoles concertades, si ho fan, deu ser perquè pensen que és millor; però vostè ens pot vendre que és millor donar atenció especialitzada a uns quants que no pas aplicar sis hores d'hores lectives i un curs quan acaba. Retallades, per tant, aquí. Després li proposaré també en l'àmbit de l'educació que arribem a acords.

Tema de barracons, que vostè avui qualificava, com es fa normalment des del Govern i no des de l'oposició, de mòduls prefabricats, eh? Bé. Jo crec que mòduls prefabricats, barracons, tant és oposició o govern..., més de mil barracons a Catalunya. Fem un pla de xoc perquè d'aquí a quatre anys, no avui... –jo li ho reconec que és difícil–, d'aquí a quatre anys trobem una fórmula per dignificar les aules a Catalunya –una fórmula. Jo no li dic que sigui demà, ni demà passat, però un pla, que la gent sàpiga..., que molts pares esperen i vénen aquí al Parlament molts d'ells, vénen periòdicament i saben que no tenen..., i que porten dos, tres i quatre anys amb barracons. No és el seu Govern, és el Govern anterior, certament; però, fem un pla. Fem un pla per dignificar les aules a Catalunya. Jo li ho proposaré i a les propostes de resolució intentarem, també, pactar-ho.

Qualitat i excel·lència. Miri, senyor Mas, qualitat i excel·lència és –a Catalunya vostè parlava de model lingüístic– trilingüisme. Señor Mas, trilingüismo, trilingüismo son tres lenguas vehiculares. Le voy a leer lo que decía un ilustre diputado: «Creo que es justo decir también que el derecho a la lengua materna es un derecho del hombre» –del hombre–, «un requisito pedagógico de la máxima importancia. Cambiar de lengua en la niñez dificulta extraordinariamente la capacidad del niño. Nosotros nunca vamos a obligar a ningún niño de ambiente familiar castellanoparlante

a estudiar en catalán.» Sap qui és, no? «Ramon Trias Fargas, Convergència i Unió, Comisión Constitucional, debate sobre el artículo 3 de la Constitución, las Cortes.» Ramon Trias Fargas, qui portava, qui porta el nom del catalanisme i de Convergència i Unió, deia la importància d'estudiar en la llengua materna. Això està escrit a les Corts, prova número 1, eh?; no és de Ciutadans, Ramon Trias Fargas.

Segunda propuesta de trilingüismo. Me voy a internet, busco una escuela que dice: «En primaria se cursarán materias en catalán y en castellano; en secundaria se incluirá también el francés o el inglés. El objetivo no es solo que hablen y se expresen oralmente y por escrito en estas cuatro lenguas, sino que dominen su uso en ambiente académico e intelectual.» ¿Sabe qué escuela es, señor Mas? Escuela Aula. Usted la conoce perfectamente porque estudió allí, si no me equivoco, y con buen criterio llevó allí a sus hijos. Es muy fácil: la solución Convergència i Unió la tiene en casa. La solución está en casa, en el señor Trias Fargas y en la escuela Aula. No es Ciutadans, es el señor Trias Fargas y es la escuela a la que fue el señor presidente Artur Mas y a la que con buen criterio –insisto– lleva a sus hijos, o llevó.

Esto es lo que le pide la Sentencia del Tribunal Supremo y lo que le pedimos desde Ciutadans, señor Mas. No quieran confundir a la opinión pública. Esto que ustedes en esta escuela –insisto– con buen criterio y buenos resultados hacen, aplican, que es dos lenguas vehiculares, las dos lenguas oficiales, junto al inglés incluso también el francés, es lo que queremos desde Ciutadans para todos los niños de Cataluña. Y no porque es un capricho, porque lo dicen las sentencias y lo dice la justicia. Y la justicia concretamente dice que hay que reintroducir como lengua vehicular de forma proporcional, *senyora consellera*, proporcional y equitativa en relación al catalán en todos los cursos de ciclo de enseñanza obligatoria. ¿Equitativa, sabe usted lo que quiere decir? Creo que sí. Proporcional, creo que usted también lo sabe, que es profesora. Por tanto, proporcional y equitativa, escuela Aula, señor Trias Fargas. *That's all*. No hay más, señor Mas, esto es lo que queremos. ¿Tan difícil es? ¿Me puede usted decir una razón por la que no podemos aplicar un sistema de excelencia, que lo es, y lo sé y usted lo sabe? ¿Por qué no podemos aplicar lo que para ustedes era bueno hace treinta años, que era respetar una convivencia entre las dos lenguas oficiales en Cataluña? ¿Por qué vamos a cambiar ese sistema que sí que funciona? ¿Y por qué se pone la alarma y el *crit al cel* que no funciona? Sí que funciona, funciona a las mil maravillas, el problema es que vale 1.000 euros. El sistema funciona pero vale mucho dinero, y esto se tiene que aplicar por ley, por sentencia en ámbito...

No se enroquen, señor Mas, no se enroquen, señora *consellera*, cumplan con un sistema de excelencia para todos. Esto es igualdad de oportunidades, esto es convivencia lingüística, esto es un sistema de conciliación entre lo que han sido demasiados años, primero, de negativa a estudiar en catalán en Cataluña y, segundo, de creer que el fin justifica los medios y que hay que dejar de estudiar castellano para saber más

catalán; ambos criterios falsos, ambos criterios equivocados. Hoy Cataluña necesita convivencia lingüística, excelencia, incorporación del inglés en las aulas. Esta es la realidad que propone Ciutadans y no la que otros quieren decir que proponemos. Por tanto, este es el modelo de calidad en la educación.

Otro punto también en el que estamos sufriendo recortes o por lo menos no aplicación de todo lo que queríamos: seguridad. Hacen falta más *mossos*, hacen falta más *mossos*, hacen falta armillas para los *mossos*, hace falta mejorar para garantizar las libertades y la convivencia en muchos barrios de Cataluña. Por tanto, también propondremos en estas propuestas medidas para mejorar la convivencia y la seguridad en nuestras calles.

Pero, señor Mas, sobre todo lo que hace falta es valentía para recortar en aquello que es prescindible. Usted dice que no se puede recortar nada más y que, por tanto, hay que ir –luego hablaremos de ello si nos da tiempo– hacia el concierto económico a la vasca, podemos decir, ¿no? Pues bien, nosotros les decimos: ¿señor Mas, usted cree que podemos renunciar, en este caso, a pagar a los ancianos o a los discapacitados, a aquellas personas que los atienden, podemos renunciar a una hora en la escuela, podemos renunciar a ambulancias, podemos renunciar a todo eso mirando a los ojos y diciéndoles a nuestros ciudadanos que tenemos 350 millones de euros dedicados cada año a televisión y a radio pública? ¿Podemos?

Senyora Rigau, podem? Ho dic perquè ja sé que no li agrada. Podem o no? Vostè pot mirar als ulls de la gent i als pares i dir-los que renunciïn a una hora, però que cal tenir sis canals de televisió? Vostè pot? Jo no podria. Vostè potser té més estómac. Jo no podria. Vostè pot? Jo no podria. No podria dir a la gent que estem pagant 90 milions d'euros de subvencions a mitjans privats i, en canvi, renunciem, en aquest cas, a sisena hora o a gent que necessita ajuda. No podem, i no és un caprici, és una realitat..., «les matemàtiques» que deia algú abans, són matemàtiques. És qüestió de prescindir.

Podem seguir mantenint..., tant que parlen vostès de treure burocràcia, de treure estructures, de reduir..., que han fet coses? Sí, jo li ho reconec, senyor Mas, han fet algunes coses. Però, podem seguir tenint un nou nivell administratiu o un nivell administratiu, des de fa trenta anys, que es diuen «consells comarcals», que tenen 565 milions d'euros anuals de pressupostos, quan la mateixa consellera ha reconegut públicament que haurien de millorar-ho i canviar-ho, quan vostès fan una llei omnibus i no inclouen aquest sistema administratiu? Podem? Podem pagar 560 milions d'euros a consells o potser cal reformar?

Abans deia el senyor Puigcercós de fer reformes. Reformem. Però quan parlem de simplificar Administració, fem-ho de veritat, on es puguin treure calés i treure 560 milions d'euros... Que podem discutir qui podria fer-ho: si l'àrea metropolitana, si una àrea funcional... No estem parlant de no donar serveis, sinó de les estructures polítiques i burocràtiques. Podem o no podem? Nosaltres creiem que sí.

Estem parlant de partides que no és allò que es diu, col·loquialment, *el chocolate del loro*. Estem parlant de partides quantioses, de partides que, a més a més, no afecten els drets socials, ni les llibertats de les persones. Agradables? No. Jo li ho reconec, senyor Mas! Vostè deia: «És agradable?» No. Segurament no caldria en un altre moment o les reformes no es plantejarien quan no hi ha crisi, però, quan hi ha crisi, s'han de plantejar.

Per tant, hi han despeses que s'han de reduir? Sí. Hem de renunciar a aquests impostos? No. Hem d'apujar-los? Tampoc. El que hem de fer és ser valents amb allò... –vaig acabant, senyor presidenta, que tenim menys temps nosaltres, certament–, el que hem de fer és retallar, renunciar a aquelles coses que per vostès potser són importants. Vostès parlaven de transició nacional. Potser és molt important per a una transició cap a la independència, però, per viure i menjar cada dia, aquestes partides no només no són necessàries, sinó que són perfectament prescindibles.

Per tant, li demanem valentia, senyor Mas; però no amb els que tenen menys, sinó amb aquestes estructures, amb allò que vostès fan servir com a eines de construcció nacional.

No em dona temps..., si em dona temps, a la rèplica, m'agradaria parlar també del model d'autogovern, del model de finançament autonòmic i d'altres qüestions que han quedat.

Però sí que m'agradaria concloure, senyor Mas, dient-li en aquesta intervenció que no només es pot ser valent a l'hora de retallar als que menys tenen, que s'ha de ser valent per retallar, primer, aquells que més tenen, i, en última instància, allò que és essencial. I la sanitat, l'educació, els serveis socials o la justícia són, per sentit comú, l'últim on s'ha de retallar. I vostès han començat per aquí, han començat la casa per la teulada, i no és estrany que part de la ciutadania estigui empenyada amb aquestes retallades.

Responsabilitat, sí, però allà on toca, i primer allà on toca, i vostès han començat, hi insisteixo, la casa per la teulada.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, té la paraula, ara, l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable presidenta, il·lustres diputades i diputats, molt honorable i honorables membres del Govern i el seu president..., es va referir vostè, senyor Mas, senyor president, en la seva intervenció inicial i en les respostes, reiteradament, a una sèrie de models positius o negatius, com ara Noruega, com ara Alemanya, com ara Suècia, com ara Grècia.

Però, és clar..., aquí vostè va triar en el seu moment: va triar en la campanya electoral, va triar en el seu pro-

grama, va triar en la seva investidura i tria en la seva obra de govern. I ha triat perquè Catalunya sigui una comunitat autònoma, no perquè sigui allò que són Grècia, Alemanya o que és Noruega, que són un estat, i que, per tant, poden fer polítiques pròpies, poden fer polítiques fiscals, poden fer polítiques industrials, poden fer polítiques en infraestructures, en obres públiques, poden fer polítiques laborals, sinó una comunitat autònoma. I una comunitat autònoma, com sap, i com va manifestar també en el debat, no pot fer res d'aquestes coses.

Per tant, el judici del seu Govern en els nou mesos que porta no el podem fer comparat amb Alemanya o amb Noruega o amb Grècia, sinó amb una comunitat autònoma. Què ens trobem en aquests nou mesos? La que més ocupació destrueix, la que més empreses destrueix, la que ha generat un nou nínxol d'ocupació, d'exportació. Sap quin és el producte que ara exporta Catalunya i que a més creix més en l'exportació de Catalunya? Les persones humanes: 45.000 joves que han marxat de Catalunya per buscar feina perquè aquí no la troben; 180.000 catalans que han marxat des que vostè és president, no perquè vostè sigui president, sinó perquè Catalunya ja no els dona oportunitats, i perquè, per primera vegada des de l'any 39-40, per primera vegada en l'època contemporània, estem en un país que perd població.

I estem en un país en el qual, a més..., vostè es va deixar una cosa quan deia..., evidentment, que està fent la tasca que calia fer de simplificació, d'aclariment, d'esporgar una administració de fa dies..., després de trenta-un anys, d'acumulació. Però, es deixa una cosa: sí que l'any 2011 va ser l'any en què va haver-hi més dèficit públic en els últims trenta-un anys, l'any 2010, l'últim any del tripartit, però és que l'any 2011 és el segon any en què el dèficit és més alt. Això és el que ha fet que els interessos pugin un 50 per cent. Els interessos que es generen pel deute que es genera durant el seu mandat, durant els nou mesos del seu mandat. Això és el que fa que ara, de 5 milions d'euros al dia d'interessos que es pagaven, ara se'n paguin 6 milions d'euros. Que si vostè no hagués fet aquesta tasca encara seria pitjor? Sí, evidentment que sí; però que aquesta tasca no és suficient?, també.

I no és suficient per una raó: perquè no acudeix a l'arrel del problema. I l'arrel del problema no és que no hi hagin diners. L'arrel del problema no és que els catalans, que les empreses, que els ciutadans no paguin prou impostos, siguin impostos de la mena que siguin, dels rics, dels pobres o dels mitjans. El problema és que els impostos se'n van a Espanya, el problema és que els impostos se'n van fora i no tornen. Aquest és el problema. El problema és que cada any Espanya roba a cada català 3.000 euros. El problema és que cada dia Espanya roba 60 milions d'euros a Catalunya, que és deu vegades més que els interessos que es paguen. Aquest és el problema.

I, dins del marc d'aquest problema i sense resoldre aquest problema, no hi ha solució –no hi ha solució. Podrà fer aquesta tasca, podrà continuar fent aquesta tasca, però no hi ha solució. I aquesta manca de solució es manifesta en moltes coses. Vostè també ho ha

manifestat aquí, i té raó, quan s'ha queixat de l'incompliment de l'Estat espanyol, d'AENA, d'Adif, de Red Eléctrica Española, de totes les instàncies espanyoles hagudes i per haver. Sí, efectivament, té raó, però és que això ja ho sabem. Vostè no ha estat elegit per dir quins són els problemes, està per solucionar-los.

Què pensa fer per evitar això? Què pensa fer perquè el compromís d'inversió de 4.000 euros per part d'Adif en rodalies sigui el 100 per cent complert i no el 10 per cent? Què pensa fer perquè paguin el Fons de competitivitat? Què pensa fer perquè aquelles caixes catalanes que existien... –deu quan vostè va començar el seu mandat i ara no en queda cap–, no es perdi la seva direcció a Catalunya? Perquè ara només n'hi ha una amb la direcció assegurada a Catalunya, que és «la Caixa»; les altres?, ja han estat estatilitzades, ja estan en mans dels espanyols. En el seu mandat, Espanya ha arrasat amb les caixes catalanes, ha arrasat amb el sistema de proximitat, de crèdit a la petita i mitjana empresa, d'obra social. Què pensa fer per evitar-ho? Perquè, hi insisteixo, és aquí per donar solucions o vies de solució, no per simplement fer la queixa i el plany.

Amb els diners que ens roben, vostè sap de sobra que no caldria fer cap mena de retallada, el pressupost de la Generalitat augmentaria un 60 per cent: si es dediqués només a sanitat, es multiplicaria per dos; si es dediqués només a ensenyament, des de l'escola bressol fins al postgrau, es multiplicaria per quatre; si es dediqués a obres públiques, a aquelles paralitzades –la línia 9, l'accés a l'aeroport–, es multiplicaria per setze, i si es dediqués als avals a les empreses, es multiplicaria per 32 el nivell d'aval a les empreses i de crèdits a les empreses que es fan a l'actualitat. Per tant, el problema no és que la Catalunya que matina, la Catalunya que treballa, la Catalunya que treballa dur, la Catalunya que pateix no pagui impostos o pagui pocs impostos. El problema és que els impostos es fan i se'ls emporten a Espanya. I vostè fa com el botiguer que al final del dia diu: «Bé, és que no tenim prou diners ni per pagar proveïdors, ni per pagar la botiga, ni per pagar els subministraments, ni per portar el plat a taula, ni per pagar els empleats», sense dir res que cada dia passa la banda mafiosa anomenada Espanya que s'emporta el 10 per cent de la facturació. I amb una banda mafiosa que s'emporta el 10 per cent de la facturació és impossible que un país vagi endavant. I això és l'acumulació que una, dos, tres, quatre, cinc..., i vint anys –s'ha citat abans Trias Fargas–, ja ho anunciava el Ramon Trias Fargas en el llibre que acaba de reeditar-se per part de la fundació que porta encara el seu nom, *Crònica d'una asfíxia premeditada*. Això estava premeditat, l'asfíxia ha anat collant, i arriba un moment en què l'asfíxia colla, escanya, no ja la Generalitat sinó la mateixa Catalunya.

Resultat? Vostè ofereix un resultat possible, que és el concert econòmic, el pacte fiscal en la línia del concert econòmic. Ho ha dit des del primer dia, i en aquest sentit sí que efectivament és una solució; no una solució total, perquè després ve la segona part, que també pateixen els bascos i els navarresos, que és la manca d'inversió directa per l'Estat, que ni fa ni deixa fer, és

a dir, el fet que l'Estat després no construeix ni els ferrocarrils, ni els ports, ni els aeroports, ni totes aquelles coses que són de la seva competència. Però sí que és una part substancial de la solució –sí que és una part substancial de la solució. I aquí ens tindrà al seu costat, ja li ho vam des del primer dia i li ho tornem a dir, però ens tindrà per solucionar, perquè hi ha hagut molt passat, i segurament al passat s'ha hagut de fer allò que s'havia de fer perquè ara estiguem en aquesta situació.

Per tant, ja no val allò que aquest pacte fiscal és el millor de la història, que ho hem sentit moltes vegades; ja no val allò que l'any passat..., perquè a més ja la barra està molt alta, allò que el senyor Iceta va dir l'any passat, que era estratosfèric. Perquè ara què direm del següent? Que és «megagalàctic»? Que és «supercalifragilisticoespialidós»? Ja no ens val això. L'únic que ens val és que efectivament faci allò que el president Pujol li va encomanar a vostè, com a conseller, l'any 99 en la investidura: que la Generalitat recapti, gestioni, liquidi, inspeccioni i tingui capacitat normativa sobre la totalitat dels impostos, les taxes i les cotitzacions socials que es paguen a Catalunya, per a empreses i per a particulars, per a persones físiques i per a persones jurídiques. Siguem precisos. Quan parlem d'impostos parlem d'impostos, taxes i cotitzacions socials, de les tres coses, i que això signifiqui que, sigui la Generalitat, siguin els ajuntaments, en els seus casos corresponents, els que en recaptin la totalitat.

Per fer això ja sap que en la comissió que està en aquest Parlament tractant d'aquest tema els experts posen grans dificultats a la viabilitat d'aquest sistema. No serem nosaltres els que posarem les dificultats, però sí que el que no farem serà mirar cap a una altra banda. Aquestes dificultats, sobretot marcades pels criteris establerts pel Tribunal Constitucional, és a dir, parlant d'una manera clara, per part del Partit Socialista i el Partit Popular, a través de la seva terminal en el Tribunal Constitucional en la sentència contra l'Estatut. Llavors, és més difícil encara, després d'aquesta sentència, és més difícil encara que Catalunya tingui un sistema com el que tenen les quatre províncies forals, que no el País Basc i Navarra, sinó cadascuna de les quatre províncies forals, cadascuna de les quatre diputacions forals. És més difícil.

Vostè diu: «Sí, me veig amb cor, si hi ha suport, si hi ha suport polític, si hi ha suport de país, d'aconseguir aquesta fita.» Doncs, no serà per nosaltres, que ho farem fracassar, en absolut, perquè el seu fracàs seria un fracàs de país. I, per tant, som molt escèptics que això sigui possible, però desitgem de tot cor estar equivocats i que, per tant, sigui possible aconseguir del Govern espanyol, sigui del color que sigui, allò que no s'ha aconseguit en els últims trenta anys, i és que ens deixin de robar i és que Catalunya tingui la gestió, liquidació, capacitat normativa, inspecció de tots els impostos, taxes i cotitzacions socials que es paguen per part d'empreses, per part de treballadors, per part de tots els ciutadans a Catalunya.

En aquest sentit, què creiem que s'ha de fer en aquesta matèria? Per una banda que quedi clar quin és el sistema, que no és un sistema de pujar una mica més, que

no és un sistema d'un pacte fiscal en el qual ara tindrem una mica més d'aquí i una mica més d'allà, és un altre paradigma.

La segona, que això ha de ser amb tota la força del poble al darrere, i tota la força del poble al darrere significa fer un referèndum previ a portar-ho a les instàncies espanyoles, un referèndum previ, perquè la força d'aquest Parlament ja s'ha vist el que importa a Espanya. Anem amb tota la força, i de força no hi ha més força que la força del poble; no hi ha una força superior a la força del poble. Per tant, que aquest sistema sigui referendat i que anem el país, el Parlament, la Generalitat, les entitats socials, econòmiques, empresarials, sindicals, anem amb el poble a reclamar el que és nostre.

I la tercera, que es pot ser dos menes de comunitats autònomes. Tot i així, malgrat que s'aplica allò d'«estamos en España», doncs, hi ha moltes maneres. No fem com Múrcia, fem com Navarra –fem com Navarra. És a dir, que Espanya pugui dir sí o no, que pugui acceptar o refusar, com Navarra planteja les seves lleis estructurals al Congrés dels Diputats i al Senat, l'Ameyoramiento del fuero i el propi concert. No ho planteja en termes d'ara comencen les esmenes, les negociacions i les correccions, sinó: «Espanya, aquesta és l'oferta de Navarra, sí o no?»; no: «Amb això venim i ara comencem a negociar», perquè llavors ja sabem quin és el resultat. Ja ho sabem. I vostè ha estat protagonista en primera fila en algunes ocasions anteriors, i ja sabem quin és el resultat.

I el país ja no pot més, ja no pot esperar més, en una situació d'asfíxia que fa que siguem els que perdem més ocupació, els que perdem més empreses, els que perdem més ocupació industrial, no per la gent que està apuntada a l'Inem sinó per l'ocupació industrial que ha estat destruïda en aquests anys, i perquè, a més, trobem que la majoria dels estudiants universitaris ja es plantegen en les enquestes que el seu objectiu i que el seu pla de carrera és anar a buscar feina fora, no per formar-se, no per tenir..., no per allò que podríem dir «en positiu», sinó anar a buscar feina fora com se'n van dels països africans, que és la dinàmica en què hem entrat: cada vegada més interessos, uns interessos que ja estan menjant-se el pressupost de la Generalitat per convertir-se en la tercera conselleria; és a dir, un país africà, i una exportació de cervells, una exportació de la gent formada.

No podem tenir un país en el qual els metges són els pitjor pagats de tot Europa i els pitjor pagats de tot l'Estat espanyol, perquè llavors se'n van. (*Veus de fons.*) No, no, no dic que sigui la situació actual, senyor Mas; el que dic és que no podem tenir un país que vagi cap aquí, perquè, si va cap aquí, el que passarà és que els professionals millor formats se'n van fora, se'n van fora perquè aquí no troben oportunitats, i no troben oportunitats perquè l'asfíxia premeditada arriba un moment en què passa a ser asfixiant, no ja per als comptes públics sinó per als mateixos ciutadans, empreses i professionals.

Per tant, assumeixi vostè la seva responsabilitat estructural. Fins ara en aquests nou mesos, en els tres

mesos que falten per acabar l'any, és una responsabilitat de posar ordre, d'endregar la casa, d'intentar que les coses no funcionin tan malament com anaven funcionant, i això, amb llums i amb ombres, és el que ha estat fent durant tots aquests mesos. A partir d'ara es veurà si vostè és un gestor o és un estadista; si vostè està a l'alçada del repte que té Catalunya, que és acabar amb l'asfíxia.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor president.

La presidenta

A continuació té la paraula el diputat il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Molt honorable presidenta, molt honorable president de la Generalitat, conselleres, consellers, il·lustres diputats, il·lustres diputades, bé, en el debat de política general, entenc que el que hem de fixar és l'estat actual de la nació, com s'ha fet aquí, i en aquest cas, doncs, també fixar els reptes que té Catalunya i marcar o proposar les línies d'actuació a seguir, no?

Per tant, jo voldria dir que, en el meu cas, en el meu humil, modest, però digne escó, jo he votat els pressupostos. I he votat els pressupostos fent un exercici al meu entendre de voluntat que el Govern governi com cregui que ha de governar, perquè tenen vostès aquesta responsabilitat i també perquè penso que convé a Catalunya i als catalans que... –l'altre motiu, diríem–, que convé a Catalunya i als catalans que les decisions polítiques siguin preses pels partits polítics catalans –catalanistes, diria jo.

Aleshores, home, també en les meves intervencions he donat suport a l'acció de govern. Hi ha hagut unes retallades en infraestructures que han estat les més importants i després hi han hagut unes retallades en tot el que fa referència als pilars de l'estat del benestar, diguem-ne, no? I aleshores, doncs, aquest suport a aquestes polítiques, home, és força impopular, però, sincerament, crec que vostès han heretat un país en el qual tenim una situació econòmica i financera molt greu, i a més a més, com a conseqüència de la crisi econòmica global i també d'altres motius que no vull ara aquí exposar-los, perquè tampoc vull ferir la sensibilitat d'altres grups parlamentaris que han tingut responsabilitats de govern, i no és el cas, perquè estem amb voluntat de construir. Pel que fa referència a les retallades diguem-ne socials –a sanitat, a ensenyament, a educació i als serveis socials–, bé, jo estic convençut que vostès estan fent aquestes retallades i hi apliquen la sensibilitat necessària que cal en aquestes decisions, i per això hi he donat suport, malgrat que tots confiem que la situació millori amb l'acció de govern i de tots plegats i aleshores puguem evitar aquesta dinàmica de les retallades, no?

Bé, dues propostes en el que deia de les línies d'actuació. La proposta que tenim la bona notícia que abans del 31 d'octubre s'elaborarà definitivament la proposta del pacte fiscal en la línia del concert econòmic. I jo demanaria que es fes un referèndum, que es sotmetés

a referèndum per anar ben legitimats a l'hora de reclamar el que és nostre al Govern de l'Estat espanyol.

I després també penso que han d'incorporar vostès en la seva agenda política treballar per aconseguir que Catalunya esdevingui un estat. I crec que ho han d'incorporar des de ja, president, perquè som conscients, tots plegats, que es pot donar l'escenari –entra perfectament dins de les possibilitats que es poden donar– que el pacte fiscal en la línia del concert econòmic, doncs, no l'aconseguim i que aquest ample consens de les forces polítiques catalanes per defensar qüestions de país a Madrid no s'aconsegueixi. Jo veig més factible una entesa, que és la que he promogut també a l'hora de votar els pressupostos, entre Convergència i Esquerra Republicana, que no pas un ampli consens com vostè deia durant el discurs i les seves intervencions en el debat de política general. Home, tant de bo s'incorporessin a aquest ampli consens el Partit Socialista de Catalunya, Iniciativa, i ja és una utopia, crec jo, que s'hi incorporés el Partit Popular.

Ara bé, crec fonamental que a l'agenda política s'hi incorpori el treball per aconseguir que siguem un estat, que tinguem poder d'estat. I això, doncs, es fa incorporant a l'agenda política la celebració d'un referèndum per a l'autodeterminació, a celebrar dins d'aquesta legislatura, i quan s'hagi fet la feina de camp que s'ha de fer per explicar a la ciutadania els avantatges que té per als catalans i les catalanes que Catalunya sigui un estat, que tinguem poder d'estat.

Per tant, amb aquestes dues propostes jo crec, sincerament, president, que tenen vostès una oportunitat, una gran oportunitat, per aconseguir la dignitat d'aquest país, per aconseguir que, en un exercici de responsabilitat política, que crec que seria aquest, aconseguim el benestar polític, econòmic i social dels catalans i les catalanes.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, entendran que la meua intervenció en aquest bloc és una mica la més..., podríem dir que és la més..., la que sortirà potser un pèl més desordenada, perquè són tres intervinents i val a dir que a més a més amb òptiques molt diferents, no?, i per tant és evident que jo he d'intentar, diguem-ne, dividir la intervenció en tres parts, perquè, si no, si la fes conjuntament, doncs, no s'entendria bé la resposta, no?

El senyor Rivera ens diu que l'estratègia hauria de ser mantenir els impostos –ha dit vostè, si no recordo malament–, mantenir els impostos. Bàsicament és el que estem fent –bàsicament és el que estem fent. Només hi ha hagut una excepció, una, que és el tema de l'impost de successions. Ho puc explicar una altra vegada, però em sembla que és tan conegut que ja no val la pena.

Però en tota la resta –en tota la resta– nosaltres hem fet aquesta política de mantenir els impostos, tot i que hem entès que en alguns casos alguns d'aquests increments potser no anaven en la línia d'estimular millor el creixement econòmic, però conscients de la situació en què estem diem: «D'acord, doncs, escolteu, el que es va fer per part de l'anterior Govern de moment nosaltres ho deixem tal com ho hem trobat, de moment, no?» I, per tant, estem en aquesta línia.

Ara, dintre d'aquesta línia, doncs, vostè entendrà que també les coses són dinàmiques i de la mateixa manera que altres països estan incorporant en la seva pràctica poder posar un impost associat a aquest concepte de les grans fortunes, això a nivell de Catalunya i a nivell de l'Estat espanyol també ens ho podem plantejar.

Vostè em demanava què passarà amb l'impost de patrimoni. Doncs, miri, és molt senzill. Ja ho hem explicat, ara ho tornarem a explicar, no? Aquest és un impost de patrimoni que nosaltres hem de veure si s'aplica o no s'aplica, per una raó: perquè de moment s'ha creat, però hi ha un partit que pot guanyar les eleccions que no és segur que el mantingui. Ara vostè imagini's l'escenari següent: comptem amb aquest impost de patrimoni, que vostè diu que ens pot donar 270 milions d'euros, és el que diu el Govern central. Molt bé. I comptem i el posem en el projecte de pressupostos de la Generalitat. I, per tant, si està en el projecte de pressupostos, són diners per gastar. Oi que és així? Molt bé. I aleshores resulta que arriba el Govern espanyol d'un altre color a l'actual i el treu amb caràcter retroactiu i no el compensa. I ens hem gastat els diners i hem fet un altre forat. Mal negoci. Suposo que no s'hi apunta, vostè, als mals negocis? No.

Pot passar, també, una altra cosa, no? I és que el Govern espanyol que arribi digui: «Sí, sí..., el mantinc, aquest impost; però de cap manera li donaré el rendiment aquest a les autonomies, i, per tant, faré una llei i me'l quedaré jo.» I, aleshores: «Escolti, si és així, suposo que no ens demanarà que l'apliquem nosaltres.» Perquè, si fan una llei per quedar-se-la ells, doncs, ells seran els responsables, oi? Fixi's vostè si està embolicat tot això!

Aleshores, deixem passar unes setmanes, aclarim el panorama, vegem qui guanya les eleccions a Espanya, segons qui guanyi, què pensa fer, i quan en el mes de desembre sapiguem exactament quines solucions es posen sobre la taula, doncs, nosaltres decidirem. En el cas que finalment es mantingui aquest impost i sigui autonòmic –i sigui autonòmic–, nosaltres, òbviament, el mantindrem. Ja ho hem dit moltes vegades. No perquè hi creguem, però estem en les mateixes solucions: en les condicions actuals no podem fer segons quines coses. Dit això, procurarem que, si s'hagués d'aplicar, s'apliqui d'una manera que no afecti les classes mitjanes del país. Aquest és el plantejament, i em sembla que és prou clar. Es pot demanar que ho tornem a repetir, però em sembla que tot plegat és prou clar, no?

Segona cosa que vostè deia: el tema de la salut, de les ambulàncies, etcètera. Vostè ha fet aquí..., home, jo els demano a tots, i a vostè també, una mica de rigor i de seriositat. No s'han reduït les ambulàncies un 25 per

cent, senyor Rivera. No és veritat. Ho dirà un sindicat. Però pensi una cosa, vostè ja es prou grandet com per entendre una cosa... –vaja, per entendre'n moltes, però també aquesta–: que aquí hi ha un conflicte d'interessos, senyor Rivera. Hi ha un conflicte d'interessos laborals –un conflicte d'interessos laborals–, i, com en tot conflicte d'interessos laborals, hi ha gent que legítimament defensa les seves posicions. I, aleshores, de tant en tant s'expliquen coses que no tenen res a veure amb la realitat per crear una determinada alarma per tenir una millor posició de negociació. Però no en faci tant cas.

Miri, mentre vostè parlava de les ambulàncies, el conseller Boi Ruiz ha rebut un missatge, en rep contínuament, sobre serveis d'ambulàncies. Avui, desgraciadament, em sembla que ha estat a Cornellà, si no ho recordo malament, un accident amb violència domèstica, una dona ferida amb arma blanca. L'avís, a les 16.29, l'ambulància ha arribat a les 16.37, vuit minuts més tard; no quaranta, com vostè ha dit: set o vuit.

Ara, escolti'm, això..., doncs, miri, és el que ha passat aquesta tarda. Ara, és clar que vostè un dia trobarà una incidència d'una ambulància que en lloc de vuit minuts en trigarà disset o divuit. Sí, és clar, la trobarà un dia aquesta incidència, però no diguin que s'ha reduït un 25 per cent el servei d'ambulàncies, simplement perquè no és veritat. I, aleshores, dient això, encara que ho digui un sindicat com vostè diu, segurament per posicionar-se en una negociació de caràcter laboral, que és legítim, hi insisteixo, llavors vostè està ajudant a crear una alarma, i la gent diu: «Ostres tu, s'han acabat les ambulàncies en aquest país. Hi ha una reducció tremenda.» I no és veritat –no és veritat. Sí que estem tocant coses del tema de salut, sí senyor, les estem tocant, i les hem de tocar, perquè l'any passat hi va haver una desviació de 850 milions d'euros sobre el pressupost aprovat per aquest Parlament. Quin futur té anar gastant més del que s'aprova en els pressupostos? El futur ja el coneixem: és el precipici. Per tant, és evident que hem de fer coses, però no estem tocant les coses que són estrictament essencials. I si les ambulàncies, el servei d'urgències, especialment, són temes essencials, doncs, escolti'm, això està en ordre a dintre del país.

Bé. Vostè ha posat altres exemples. El tema dels mossos, escolti'm, només hem contractat gent nova en mossos, només, i en mestres. (*Veus de fons.*) En mestres hem fet una oposicions perquè gent que ja hi treballava, la majoria com a interins, passessin a ser funcionaris. Són unes oposicions que en aquest moment, doncs, estan en marxa, i alguna persona del carrer que també s'hi incorporarà, que no era interina, si guanya les oposicions. I l'única excepció que hem fet, a més a més, d'això, l'única, són els mossos, que n'hem fet una promoció de sis-cents mossos d'esquadra més. Per tant, escolti'm, fixi's, si només ho fem amb això vol dir que ja li donem una gran prioritat. Llavors, vostè ho fa d'una manera que sembla que hàgim passat d'aquesta prioritat. Home, si és precisament l'única –l'única– que hem pogut atendre de la manera que hem atès.

Aleshores, tot el tema de la llengua, que vostè, òbviamment, s'hi ha tornat a referir extensament... Per a

vostè això és una autèntica dèria. Si no tingués això no sé què faria. (*L'orador riu.*) Vostè s'acabaria avorrint, no? Però, bé, té aquest tema de la llengua –aquest tema de la llengua– que, per a vostè, és un tema molt important, i jo ho entenc, no? Intenta fer allò que fan molts altres, de fora de Catalunya sobretot, que és intentar burxar amb un problema que socialment no existeix. I això es demostra a les eleccions.

Fixi's, a les eleccions, que és la prova del nou, el termòmetre, les opcions que defensen això que vostè diu són al final opcions molt minoritàries. (*Veus de fons.*) No, a vostès potser no els agrada això, però és la realitat. I, per què? Perquè vostès viuen en un país que és el seu també, que té unes determinades característiques, també des d'un punt de vista social i sociològic, que són les que són, encara que a vostès no els agradi, però, senyores i senyors diputats, les han d'acceptar; les han d'intentar combatre, vostès ja ho fan, però les han d'acceptar. I acceptar-les vol dir..., i vostè ha posat algun exemple, no? Vostè em treia un discurs d'en Ramon Trias Fargas... Per cert, quan parli d'en Ramon Trias Fargas, agafi tot l'ideari –tot l'ideari, tot l'ideari–, perquè, és clar, només espigolar una cosa i oblidar-se de la resta, no val. En Trias Fargas era nacionalista, català i parlava del concert econòmic. Compri-ho tot, eh? –compri-ho tot. I defensava el català a tort i a dret, per tot arreu. També la immersió lingüística en català, sí senyor –també la immersió lingüística en català–, entre altres coses perquè va ser president d'un partit que sempre ha defensat això, sempre.

I, dit això, i vostè després ha posat un exemple que ja és més personal, tema d'una escola concreta, no?, que és on jo he anat, etcètera. Miri, jo, efectivament, vaig anar a aquesta escola, no per decisió pròpia, perquè normalment les criatures no trien l'escola a on van, ho trien els pares. Segon, sí que vaig decidir de portar-hi els meus fills perquè hi havia anat jo, simplement per aquest raó. Tercer, els vaig portar també a altres escoles, i li diré quina; ja que vostè en cita una, li'n diré una altra: l'Infant Jesús. Escola concertada, immersió lingüística –i em vaig quedar tan tranquil, content de la vida–, molt bon rendiment acadèmic, per cert; molt bona escola. Ja que vostè parla d'escoles concretes, ara li parlo d'aquesta. Bona escola –bona escola. Immersió lingüística en català.

I sap què passa en aquest país? Li ho hem explicat moltes vegades, però vostè, erra-que-erra, doncs, no ho vol acceptar, no? Que resulta que en immersió lingüística en català, que és l'única oportunitat que tindran nens i nenes d'aquest país per aprendre el català, l'única, no en tindran cap més que no sigui aquesta –l'única, i suposo que vostè no els vol marginar de l'aprenentatge en català: l'única serà aquesta–, resulta que quan tots aquests nens i nenes que han fet la immersió lingüística en català s'examinen de castellà, a la revàlida..., perdó, a les proves de selectivitat, etcètera... –la revàlida és d'una altra època (*rialles*)–, a les proves de selectivitat, a les PAU, doncs, s'examinen d'això. I, quan se'ls fan proves –se'ls fan proves– de nivell lingüístic, a quart d'ESO, a sisè de primària, etcètera, quan es fan totes aquestes proves –les PAU, sisè de primària, quart d'ESO, etcètera– resulta

que..., mira per on! –mira per on!–, aquests nenes i nenes, aquests noies i noies, «sacrificats sota la duríssima destrada de la immersió lingüística en català» treuen les mateixes notes de castellà que els nens i nenes de Salamanca, de Valladolid, de Burgos i de Sòria. I no li parlo ja de Sevilla, de Màlaga, d'A Corunha, etcètera, perquè allà parlen el castellà, efectivament, però a vegades a alguns no se'ls entén. (*Remor de veus.*) A vegades no se'ls acaba d'entendre del tot, però parlen castellà efectivament.

I, aleshores, un es pregunta, on és el problema, senyor Rivera? Jo estic d'acord amb vostè, potser, en una cosa, i és que el problema que hi ha és de nivell lingüístic, en general: en català, en castellà, en anglès i en altres llengües. Aquí sí que tenim un problema, i el tenim en català, i en castellà i en altres idiomes. Aquí tenim un problema, de nivell lingüístic general, però el tenim a Catalunya i el tenim a la resta de l'Estat espanyol, i ens ho hem de prendre seriosament.

Senyor López Tena, vostè diu: «Vies de solució, pacte fiscal, concert econòmic, etcètera,» que jo hi sóc «per resoldre problemes», estem totalment d'acord, no només per plantejar, doncs, qüestions o interrogants, no? Vostè entendre, de tota manera, que jo en un debat de política general el que he de fer és una anàlisi del conjunt de les coses tal com estan, de les dificultats que ens trobem, de què està fent el Govern. Aquest és un debat per examinar la tasca i l'acció del Govern, i per plantejar vies de futur.

En aquesta línia, vostè esmentava que aquest és un país, doncs, que està vivint unes condicions molt dures. Ha posat l'accent en la gent que marxa. Efectivament, hi ha gent que va a buscar feina a fora, sobretot en algunes professions, que s'han quedat sense feina a dintre del país o pràcticament sense feina. Això és cert.

Quan digui això, de tota manera, tingui en compte que hi ha molta gent de fora que també ve aquí a treballar i no precisament en feines de baixa qualificació. Jo li puc posar molts exemples de gent de la Unió Europea que tria Catalunya per venir a treballar. I en aquests països d'on surten aquesta gent no diuen que aquesta gent se'ls en va perquè el país ja no dóna oportunitats. Ho plantegen d'una altra manera, que jo el convido a reflexionar-hi, perquè tota persona que se'n va a fora a treballar durant un temps és una persona que està obrint perspectiva, que està formant-se millor, que està coneixent altres estils de vida i que després això el pot ajudar no només a recuperar una feina, sinó a tenir-la millor en el seu propi país, si així ho desitja.

Agafi programes concrets. És que només s'ha de conèixer una mica la realitat, no? Què és el programa ICREA? Quants investigadors han tornat o han vingut a Catalunya de tot el món, de primeríssim nivell, gent de primera fila, a treballar en els centres de recerca de Catalunya, en aquests darrers anys, també en aquests darrers dos o tres? Doncs, escolti'm, es compten per desenes, fins i tot per alguns centenars. Què vol dir això? Que aquest país, Catalunya, és capaç d'atraure talent del màxim nivell. I quanta gent ve aquí a instal·lar-se per actuar en el camp de la cultura i en el camp

de la creativitat i en el camp del disseny?, i en el camp d'empreses noves i joves que estan naixent? Molta gent, senyor López Tena.

Per tant, d'acord, hi ha professions concretes que tenen problemes de feina concrets i gent que en aquest moment ha de sortir, és cert. I quan es normalitzi la situació econòmica de Catalunya això no serà tan així, tot i que en algunes professions potser hi ha excedents de professionals. I arribarà un moment en què per a tothom, si van sortint professionals d'aquestes professions a tota màquina, no hi haurà feina sempre per a tothom, no?

Però, bé, en qualsevol cas, això se cenneix a algunes professions, de sectors especialment castigats a dintre de la societat catalana, per excessos que s'han comès també en aquests últims anys. Cal dir-ho tot, no? Ara, hi ha molta gent de fora que ve aquí. I no parlo de gent, hi insisteixo, de baixa qualificació que ha de sortir dels seus països perquè passen gana i vénen aquí a tenir una vida millor. Parlo de gent que es pot quedar perfectament en els seus països, que tenen bones retribucions, i que diuen «Catalunya és un lloc interessant per anar-hi a treballar»; o per anar-hi a fer recerca, per anar-hi a fer investigació, per anar-hi a fer docència, etcètera. Li he parlat d'ICREA, li podria parlar de les escoles de negoci que hi ha a Catalunya, que reben gent de tot el món –que reben gent de tot el món–, perquè estan a dalt de tot, algunes d'elles, etcètera.

I, finalment, el tema de la consulta, vostè ho deia, del pacte fiscal, del concert econòmic. Miri, escolti'm, jo també sóc conscient de les dificultats de tot això, no les nego pas, aquestes dificultats, no les nego, en sóc plenament conscient. Ara, admeti'm una cosa. En aquesta línia que vostès defensen, d'«hem d'anar cap a l'estat propi», perquè no som ni Grècia, ni Alemanya, ni França, etcètera, vostè m'admetrà que aquest país, si aquesta línia l'ha de seguir, és un país que tot ell s'ha d'entrenar, i ha de construir unes majories a dintre del país que algun dia facin això plantejable –no dic ja possible, sinó plantejable– amb alguna garantia d'èxit.

I què vull dir amb això? Que és bo, crec, que el nostre país identifiqui allò que deia al matí: quins són els objectius nacionals, amb majúscules, a on sabem que hi ha majories socials molt sòlides a dintre de Catalunya, que no tindrem esquerdes a dintre del país. Quins són aquests grans objectius nacionals? Segurament n'hi ha més d'un, però segur que n'hi ha un, que és el tema del concert econòmic o del pacte fiscal, que aquest és molt transversal i és un gran objectiu nacional. Doncs, escolti'm, plantegem aquest, perquè si resulta que en aquests que són més transversals, més majoritaris, no ens en sortim prou bé, fem pinya dintre de Catalunya, prou pinya, la resta serà encara més complicat. Per això nosaltres estem assenyalant aquest camí, que és un camí de consensos, de grans majories, d'objectius nacionals amb majúscules i de coses que a Catalunya, com vostè deia, li interessa resoldre-les, i resoldre-les bé.

I finalment, al senyor Joan Laporta, jo li agraeixo, senyor Laporta, que hagi votat els pressupostos, perquè,

a més a més, he de dir que vostè ho va fer, doncs, com un acte, diguem-ne, de contribució; no es va dedicar a demanar contrapartides, per entendre'ns, ni a negociar a tort i a dret. I això jo li ho vull agrair, perquè no tot-hom ho fa, és evident; n'hi ha molts altres que no ho han fet, vostè ho va fer, i això, doncs, crec que clarament és un plus, no?

També sobre el que vostè plantejava, doncs..., vostè ha parlat de tot el tema de la consulta, no? Jo no li dic pas que no, en el tema de la consulta; hi haurà uns altres grups que també ho plantejaren, jo no els dic pas que no. L'única cosa que crec que hauríem de fer és, primer, obrir la via legal per poder fer aquestes consultes, que no la tenim en aquest moment consolidada a Catalunya –primer punt–, perquè, tal com va quedar la Llei de consultes anterior, no permet fer aquest tipus de consultes des d'una òptica legal del Parlament de Catalunya; per tant, això s'hauria d'arreglar. I segon, triem bé el moment en què l'hem de fer, parlem-ne, que no fos cas que ens equivoquéssim simplement per, ara, voler anar més de pressa del compte. Parlem en el seu moment, arribat el punt parlem de si ens convé fer-ho i en quin moment. Posem-nos d'acord una majoria sòlida, i aleshores és evident que nosaltres, doncs, no tenim inconvenient, diguem-ne, conceptual a poder consultar el poble de Catalunya sobre els grans temes de país. Però l'única cosa que jo dic és: home, fem-ho quan toqui de veritat, quan tinguem l'estratègia definida, quan sapiguem quin govern hi ha a Madrid, quina majoria té aquest govern, com planteja les coses aquest govern espanyol i quines majories nosaltres hem aconseguit aplegar en el conjunt del Parlament de Catalunya.

Ara estem encara en unes setmanes en què crec que la nostra missió, per dir-ho així, la nostra –la meua, la seva, la de tothom–, és intentar aplegar en aquest objectiu del pacte fiscal el màxim d'energies catalanes possibles, i com que de catalans aquí ho som tots –siguem d'un color, en siguem d'un altre, tinguem unes idees, en tinguem unes altres, aquí tots ho som, de catalans–, com més energia catalana de diferents sensibilitats sumem en aquest objectiu, segur que serem més ben escoltats, millor escoltats i millor atesos.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'illustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, diputats i diputades... Bé, senyor Mas, allò que vostè deia..., no ha contestat algunes coses; jo li torno a repreguntar: pensen vostès complir amb la llei a Catalunya? És molt senzill: pensen complir la llei i les sentències judicials a Catalunya? Poden vostès mirar als ulls els ciutadans que paguen impostos cada dia, que reben una sanció, que tenen una condemna, els poden mirar als ulls, de dir que el Govern es pot saltar les lleis o sentències pel bé de la pàtria però que ells han de pagar religiosament? Fins quan? Quant de temps,

senyora consellera? Quant de temps estarem sense poder aplicar aquest sistema tan dolent, tan negatiu, tan pervers, que és aquesta escola a què feien referència, que és un sistema trilingüe de convivència lingüística? Quant de temps trigarem a tenir a Catalunya un govern que compleixi les sentències judicials? Quant de temps trigarem a tenir partits que donen suport a aquest Govern que deixin de donar suport a un govern que incompleix les sentències judicials? Quant trigarà el PP a fer *posados robados*, eh?, per quan arriben els pressupostos i després mirar cap a un altre costat per seguir governant amb Convergència i Unió? Quant de temps trigarà el PSC a seguir defensant un model que ha de ser reconduït a la convivència? Quant de temps tindrem aquesta situació? Això ho pregunten molts ciutadans. Doncs, miri, l'únic que li demanem és que facin la meitat del que deia el senyor Trias Fargas, la meitat del que fan aquestes escoles –exitoses, per cert, i que no tenen cap problema, com vostè deia, senyor Mas–, i que fem d'una societat bilingüe una escola bilingüe. És molt senzill –és molt senzill.

Per altra banda, de despeses, no n'hem parlat; vostè no s'hi ha pronunciat, senyor Mas. (*Veus de fons.*) S'ha pronunciat sobre altres retallades. Vostè li treu ferro a les retallades? Si és que és molt senzill: és tan dur, la realitat és tan dura, el que està passant, que els ciutadans són més durs que fins i tot els portaveus parlamentaris. Si la realitat del que està passant al carrer és molt més dura del que li estem dient alguns portaveus parlamentaris! Per tant... Que vostès no consideren essencial pagar a temps els concerts amb les residències d'avis i discapacitats? Bé, doncs, ja està. Que vostès prioritzin això sobre tenir propaganda política? Que vostès prioritzin això sobre tenir...? (*Veus de fons.*) Sí, senyora consellera, vostès podien fer servir també l'informe Roca Junyent, que diu que en comptes de 950 municipis en podem tenir 700 –Roca Junyent, sospitós també de ser de Ciutadans, com el senyor Trias Fargas. Com veuen, estem triant tots els seus popes, que es diu, per fer-los servir avui en aquesta intervenció. Sí senyora, senyora vicepresidenta, reduir també administració, suprimir consells comarcals, això és el que han de fer vostès, que són molts i molts milions d'euros. No és moral mirar als ulls de la gent, dir-los que hem de retallar serveis essencials per als que menys tenen i mantenir estructures polítiques, televisives i mitjans de comunicació públics.

I, miri, en el meu sentit, a diferència d'altres partits, no diem això i creiem que les altres comunitats no ho han de fer. No, no, a mi em sembla que avui dia dir-li a un ciutadà que ha de prescindir d'un servei de servei social i que podem tenir sis televisions i cinc ràdios públiques no és moral. No és moral ni aquí, ni a la Comunitat de Madrid, ni a València, ni a cap lloc. No és moral, és immoral. És immoral sostenir aquestes despeses en estructura, en propaganda política, aquesta construcció nacional, i alhora retallar serveis socials. És aquesta, la realitat. Com dèiem, governar és prioritzar. Doncs, vostès són molt forts amb els que menys tenen i poc forts amb allò que a vostès els interessa.

Mantenir la construcció nacional, una prioritat? Sí, ja ho sabem, però, miri, deixi'm dir, senyor Mas, per

acabar, que vostè ens vol conduir cap a la transició nacional, cap a la independència. Doncs, miri, aquest país té disset vagons i es diu Espanya, i vostè és el president d'una comunitat autònoma, i és el representant ordinari de l'Estat a Catalunya, com vostè sap; per tant, ha de complir les lleis, ha de ser lleial amb l'Estat que representa i, per tant, ha de representar els ciutadans a Catalunya. I això vol dir que vostès, si volen construir-se un altre estat, ho hauran de fer des de fora de les institucions. No poden estar allò que es diu «en misa y repicando», no poden estar aquí intentant construir nacions amb diner públic i anant contra les lleis i contra la Constitució.

Vostè ha dit avui una cosa, o ahir, millor dir, molt greu des del meu punt de vista, institucional. Vostè ha dit que vostès..., que Catalunya, deia –perquè, clar, vostès quan parlen, són Catalunya–, que Catalunya està esgotada, al límit de..., o, millor dit, que a Catalunya la via constitucional i estatutària està esgotada. Senyor Mas, sap què vol dir això? Quina via ens queda? Em pot dir vostè en què està pensant? Perquè els països que acaben sense vies constitucionals o estatutàries acaben fatal, però molt malament, alguns..., però molt malament, eh?, senyor Mas. Per tant, la Constitució i l'Estatut són el marc de convivència, i qui en vulgui estar a fora que no trepitgi les institucions, que és legítim també, «tirarse al monte», que en diuen. Però, dintre les institucions, Constitució i Estatut són el nostre marc de convivència. I si algú s'exclou de la Constitució són vostès, són vostès qui se n'exclouen, perquè el senyor Trias Fargas aquí estava dintre de la Constitució; trenta anys després, vostès n'estan fora. Són vostès qui han canviat, i el PSC qui ha canviat. El senyor Obiols l'any 94 deia exactament el mateix –no m'ha donat temps a llegir-ho– que deia el senyor Trias Fargas. Però vostès estan canviant, vostès se n'estan sortint i estan acusant els altres d'excloure'ls. D'exclusió re: vostès s'estan autoexcloent de la Constitució i de l'Estatut. L'Estatut i la Constitució segueixen vigents, és el nostre marc de convivència, i en un estat de dret i en una democràcia, que no república bananera, eh?, ni països que han acabat malament –i nosaltres no volem acabar malament–, el que fan els presidents és complir les lleis i fer-les complir.

Per tant, senyor Mas, jo li demanaria lleialtat institucional, ajudar amb Espanya i amb Europa, perquè «unió» vol dir Catalunya, Espanya i Europa de la mà, i mirar precisament cap a aquest futur i garantir el benestar de tots, que és, principalment, les competències que tenim. Si per alguna cosa es va descentralitzar l'estat autònom, si per alguna cosa va servir..., per descentralitzar coses com la sanitat, com l'educació, com el benestar, allò que són serveis socials; no per construir-se nacions, no per construir-se estats amb els diners de tots, no per dir que està vostè fora de la Constitució. Per tant, sigui vostè lleial amb aquell que representa, que és l'Estat a Catalunya, i no tiri cap a dreces que portin precisament cap a la confrontació i la divisió dintre de Catalunya.

Finalment, respecte al model econòmic, senyor...

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

...el model –acabo, presidenta– d'autogovern, Catalunya no necessita més autogovern, necessita exercitar l'autogovern, ser respectuosa amb l'autogovern i respectar l'autogovern de Catalunya, que vol dir estar en el marc estatutari i constitucional, que vol dir no enganyar la gent i dir que la culpa és dels altres. Si aquí no anem bé, és perquè aquí no hem fet les coses bé, igual que si no van bé a Castella - la Manxa o a Madrid. I aquí s'han de fer les coses millor i amb menys, en això podem estar d'acord; però no estem d'acord que la culpa sigui, com ha dit algun diputat... I jo demanaria, presidenta, que es retirin o que es corregeixin les paraules que s'han dit en aquesta tribuna, perquè quan acusem per qüestió d'origen, de raça, unes persones o un estat de robar, com s'ha dit aquí, als ciutadans, s'està creant confrontació i xenofòbia. És molt greu que en aquesta tribuna pugi gent a dir que els espanyols ens roben. Si algú des d'aquesta tribuna digués que els jueus ens roben o que els magribins ens roben tothom, i jo el primer, demanaria immediatament que es retirés la paraula a aquell portaveu parlamentari o a aquell partit polític. I aquí, amb absoluta immunitat i amb absoluta connivència, es diu des d'aquesta tribuna: «Els espanyols ens roben» o «són una *panda* de mafiosos». La *panda* de mafiosos..., algunes les vam veure al Palau de la Música; una *panda* de mafiosos, efectivament, al Palau de la Música, i de pedigrí...

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Sí, senyora presidenta, acabo, però li demano també a la Mesa que quan hi hagi paraules d'aquest tipus en aquesta tribuna, com a representants de Catalunya, es retiri –es retiri– la paraula. Sí, senyor Mas, a vostè li deu fer molta gràcia, però dir que els espanyols ens roben... Ja sé que a vostè ja li van bé aquestes paraules, però això és de pura xenofòbia –de pura xenofòbia. I dir que hi han enemics interns, com vostè diu, també crea confrontació. Aquí l'únic enemic de Catalunya és qui deixa un forat o qui segueix fent forats; aquests són els enemics de Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor López Tena.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, jo no m'he referit en cap moment..., segurament és que portem dos dies, ja és molt de temps, s'acumulen les paraules, però jo no m'he referit en cap moment a

l'estat propi per a Catalunya, ni a la independència de Catalunya, en cap moment –en cap moment. (*Veus de fons.*) No, no..., però no ho he fet. Jo m'he referit a la seva gestió com a president de la Generalitat de Catalunya, durant nou mesos, com a president d'una comunitat autònoma espanyola, i com a tal m'he referit a això. Perquè vostè, molt legítimament, ha optat per ser el president d'una comunitat autònoma. Bé, doncs, jo no m'he referit a això.

Ara, ja que vostè treu el tema, home, hi ha una petita diferència. És com el divorci i el matrimoni: el matrimoni requereix dues persones, el mínim; el divorci requereix la voluntat d'una sola persona. És a dir, per a qualsevol d'aquestes coses, per al concert econòmic, per a allò a què em referiré, de què ara m'estan parlant, per a qualsevol de les qüestions que es necessiten, com per exemple complir les obligacions d'inversió en rodalies, o entregar els diners dels fons de competitivitat, o qualsevol d'aquestes coses, fa falta la voluntat de dues: fa falta que hi hagi una voluntat catalana que ho vulgui i fa falta que hi hagi una voluntat espanyola que ho vulgui. En canvi, per a la independència només falta, només cal una voluntat catalana. És la diferència fonamental.

Ara, mentre estàvem aquí, mentre estàvem parlant, concretament mentre vostè estava responent al senyor Rivera, hem rebut, els que ho hem rebut, una alegria d'aquestes, autonòmica; benvinguts a la comunitat autònoma, benvinguts a la realitat: Espanya i França acaben de pactar, segons tots els mitjans de comunicació, que a la Unió Europea se li demanarà el finançament prioritari del corredor central i no del corredor mediterrani. És el que ve per tots els mitjans de comunicació. Bé, què pensa fer per a evitar-ho? No, què pensa fer per a evitar-ho? Què pensa fer per a aconseguir que Espanya no bloquegi el corredor mediterrani? Què pensa fer per a evitar que Espanya ens aboqui els seus residus nuclears després de les eleccions? Què pensa fer per a evitar que Espanya faci el transvasament de l'Ebre que el Tribunal Suprem i la sentència de l'any passat li van dir que havia de contestar expressament? Què pensa fer per a evitar qualsevol d'aquestes coses? Què pensa fer per a evitar que s'hagi de canviar el sistema escolar de dalt a baix per les cinc sentències del Tribunal Suprem que ordenen que s'ha de fer d'aquesta manera? Què pensa fer per a evitar les agressions espanyoles? Què pensa fer per a defensar els interessos dels catalans, en llengua, cultura, en educació, en empresa, en infraestructures?

Què pensa fer? Perquè jo no li he dit que l'opció és la independència. Evidentment, l'opció, una de les opcions és la independència. Vostè ha optat per una altra, que és l'autogovern dins de l'Estat espanyol. Doncs, faci-ho; faci-ho i digui què pensa fer i com pensa aconseguir-ho. Perquè, ara com ara, el resultat d'aquests nou mesos és el resultat d'endreçar la casa administrativa i de no obtenir cap resultat respecte als governs espanyols: ni el Govern sortint, ni el Govern entrant. Quan vostè va entrar, encara no hi havia..., cinc sentències del Tribunal Suprem van ser immediates, cinc sentències del Tribunal Suprem que ordenen canviar de dalt a baix el sistema d'immersió

lingüística, perquè també el castellà sigui llengua vehicular en l'ensenyament a Catalunya, i que ho sigui al 50 per cent com a objectiu, amb una possible prioritat del català, sempre que el Tribunal Suprem consideri suficientment justificats els arguments que li doni la Generalitat de Catalunya. Això és una novetat; és una novetat aquesta primera opció.

Evidentment, tota la premsa és possible que estigui mentint, però les coses van per «ahí». I que la voluntat espanyola està clar que va cap al corredor central... Escolte, senyora Rigau, no som «tontos», eh? Que la voluntat del Govern espanyol, sortint i entrant, és que l'eix es faci Algesires-Madrid-Guadalajara-Saragossa-Europa, això fa molts anys que ho fan, i ho fan en la pàgina web del Ministerio de Fomento, on el port important per a l'any 2025 és Algesires, i ho fan en el Puerto Seco de Guadalajara i ho fan a la Zona Logística de Zaragoza. Això no és cap mena de novetat.

Per tant, què pensen fer vostès per a evitar que això passi? Perquè dir: «Els espanyols no ens estimen, els espanyols no ens volen, els governs espanyols no inverteixen, no fan i no no sé què...», ja ho sabem. Però, com va dir Joan Fuster: «La defensa d'un govern des del punt de vista lacrimogen no és admissible.» I quan algú cau en ella..., i deia: «I quan jo caic en això i quan caic en defensa de la meua nació de manera lacrimògena, encara em faig més llàstima a mi mateix.» Deixi de plorar, actui i faci d'estadista, senyor Mas.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula el diputat senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president, consellers, conselleres, il·lustres diputats i diputades... President, totalment d'acord amb la seva resposta respecte a l'estratègia a seguir per al pacte fiscal inspirat en el concert econòmic. Tant de bo en aquesta estratègia, doncs, i en el moment oportú hi introdueixi el referèndum, com a màxima expressió de la democràcia, perquè crec que estratègicament és bo per tenir encara més força, no?

Després, jo sí que he introduït en la meua intervenció la referència que incorpori en la seva agenda política l'estat propi, treballar perquè Catalunya tingui poder d'estat. I ho faig en el sentit de, si es contempla, que es pot contemplar, l'escenari, podem preveure que no ens donessin el pacte fiscal, aleshores crec que seria bo ja tenir una feina feta per aconseguir, doncs, el poder que necessitem per aconseguir l'excel·lència d'aquest país. Perquè no en tindrem prou, amb el pacte fiscal. A més a més, en el cas que ens donessin el pacte fiscal que reclamem, en fi, de justícia, crec que seria bo també tenir-ho treballat, perquè no n'hi haurà prou amb el concert econòmic. Necessitem poder polític per obtenir encara més recursos i aconseguir l'excel·lència que es mereixen els catalans i catalanes en la forma de governar aquest país.

Per tant, no sé si tindreu a bé contestar aquesta qüestió, no ho sé, però, en qualsevol cas, no em digueu que no està en el programa polític de Convergència, del partit de govern, perquè tampoc hi havia les retallades. I, després, referent... Retallades, estrictament referides a retallades, no. Almenys vull creure que, si ho heu fet, i n'estic convençut, era a contracor, i crec que això és evident.

Però sí que és cert, doncs, que crec que el poble de Catalunya està més madur per votar aquestes qüestions en referèndum, que és la màxima expressió de la democràcia, que això donarà encara més legitimitat al Govern per actuar, que no pas els interlocutors que tindreu a Madrid a l'hora d'aconseguir el pacte fiscal, per exemple.

En fi, moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Oriol Pujol.

Oriol Pujol i Ferrusola

Senyora presidenta, molt honorable president, senyores i senyors diputats, ara fa nou mesos el país ja donava una àmplia majoria a Convergència i Unió i a l'aleshores candidat, Artur Mas, amb un mandat molt clar: «Governin.» I a fe de Déu que aquest Govern ho està fent. S'ha produït avui mateix un cert intercanvi amb relació a si Catalunya està pitjor o millor que ara fa uns mesos, que ara fa nou, deu mesos. No vull entrar-ho a valorar. Senzillament, una petita observació: hauríem estat millor si hagués continuat tot igual? Algú hi ha parat atenció? Algú s'ho imagina? Jo el que sí que crec és que el país en aquests mesos és en les millors mans possibles.

Ens varen demanar i ens vam autoimposar que es governés amb mà estesa i hem arribat a acords importants amb la pràctica totalitat de forces polítiques. El país estava i encara està sumit en una greu crisi, se n'ha parlat molt, perquè sens dubte és el principal problema, al qual tots plegats volem fer front. És evident, però, davant de tot això, que, al nostre entendre, hi ha hagut un gran canvi: el Govern actual està decidit a combatre aquesta situació, no es dedica a esperar que vinguin temps millors per fer coses, sinó que fa coses per tal que vinguin temps millors. No perdré, en aquest sentit, ni un minut –els ho dic de veritat– a parlar de l'herència rebuda; ja és coneguda per tothom, n'hem parlat. Simplement vull deixar constància de la valentia d'un govern que no ha deixat d'actuar des del primer dia, a risc de ser impopular, per tal de construir un present que ens permeti afrontar el futur amb les garanties necessàries per tal de recuperar-nos.

Catalunya ha estat forta quan s'ha anat construint a si mateixa com a societat, refiant-se del seu propi esforç. Cal recordar que el potencial econòmic de Catalunya resideix més en la seva gent que no pas en els recursos materials, matèries primeres de què pot disposar; que, per tant, la riquesa més important de Catalunya és la

seva societat, la societat catalana. I aquesta funciona si actua amb rigor, seriositat i entesa. Precisament rigor, seriositat, capacitat i mà estesa han estat els pilars d'acció d'aquest Govern. Un exemple d'això..., n'hi ha molts d'altres, però se n'ha parlat molt; un exemple d'això és la revisió del nostre model sanitari, una revisió basada en la responsabilitat, la seriositat, el coratge, la transparència i a dir la veritat i en el fet d'adreçar-se a la societat com un poble madur i adult –madur i adult.

El Govern no ha amagat la gravetat de la situació ni ha enganyat; fins i tot ha actuat sense pensar en termes estrictament de rendibilitat electoral. Ho mencionava el mateix president: moltes mesures van ser anunciades fins i tot, i inclús posades en escena, abans de les eleccions municipals del darrer mes de maig. Haver actuat així ha reforçat la seva autoritat moral, ha fet recuperar credibilitat en les nostres institucions, tant dins de casa, tant dins de les fronteres, per entendre'ns, com fora. I som, a efectes pràctics, a les antípodes de la frivolitat i la inconsistència que políticament governen a Espanya.

Els pressupostos de la Generalitat, i en el conjunt del sector públic, per al 2011 responen a un dels objectius bàsics d'aquest Govern, que és guanyar *credibilitat*, guanyar credibilitat per inspirar confiança, abans que a ningú, als ciutadans de Catalunya, però també –també, i ho saben– als mercats i a les institucions internacionals. Per això els comptes d'aquest any, encara que molt severos, són assenyats, realistes, equilibrats i plantegen fites assumibles. I reproduïxen allò que s'ha de poder dir: la voluntat de fer el que es diu i dir el que es fa. La credibilitat és clau, en aquest sentit, per evitar caure en una espiral d'encara més i més i més i més i més endeutament. La credibilitat és clau per sortir-nos-en.

Complirem amb allò que podem complir. Recordin, però –recordin, però–, que la ministra d'Economia ens demanava ajustos que rondaven el 20 per cent, no el 10 per cent; recordin que és el doble, el que se'ns demanava, del que s'està fent. S'exigia un dèficit d'un 1,3 per cent del PIB català per a l'any 2011, s'exigia però no s'ajudava en re, no s'ajuda en re; per exemple, no incloent, com ha passat els darrers dos anys, cap bestreta corresponent als fons de competitivitat prevists a l'actual model de finançament.

L'austeritat, a part d'un concepte que ha de ser perdurable en el temps, també té sentit com a principi que ens ha de permetre aixecar el vol; res tindria sentit si ho fem només amb la voluntat de sortir de l'actual situació. Cal també construir les bases per tal que, si en el futur vivim un cicle econòmic tan dolent com l'actual, ens trobi, ens enganxi amb una major fortalesa interior, més ben preparats. Hauria estat bé, sens dubte, aprofitar aquests anys de creixement. No s'ha fet. I ara en paguem les conseqüències.

I és per això que l'actual Govern ha de fer, en el fons, de veritat, dues feines: contenir el present, aguantar el present i preparar el futur. I el Govern ha entès que ens trobem davant de nous temps. Res tornarà a ser ben bé igual; n'estem molt convençuts, nosaltres ho

tenim molt clar. Ara més que mai, per tant, calen models econòmics i socials ètics, exemplaritzants... Se'n pot parlar molt més, no tenim massa temps, però de totes maneres és segur que no podem seguir estirant més el braç que la màniga. Totes les accions del Govern actual, totes, tenen un sentit. No són mesures de caràcter ideològic; tothom ho sap prou. No es tracta de retallar l'estat del benestar, com molts de vostès volen fer creure, senzillament per retallar-lo; es tracta de fer-lo factible i eficient, i això significa que puguem donar cobertura a les necessitats de la societat i fer-ho amb qualitat. En l'estat actual, mantenir-ho tot com fins ara ens pot portar a malmetre els fonaments de l'estat del benestar, del progrés i de la cohesió social. I nosaltres no hi estem disposats. I vostès tampoc, que ens coneixem.

Ara bé, en major o menor mesura, totes les forces polítiques tenen un deute amb Catalunya, sobretot totes aquelles forces, tot allò que el president diu «els partits de govern», els que ho han estat i els que hi són, i segurament també els que pretenen ser-hi. Però, en aquest sentit, probablement..., i dirigint-me molt clarament al Partit Socialista i Esquerra Republicana i a Iniciativa per Catalunya, assumint que Esquerra Republicana pot estar ja en una certa altra òrbita –ho detecto, ho noto. Però vostès i vostès, que en el bo i en el dolent han format part també dels èxits i de les decepcions col·lectives d'aquest país, vostès tenen un deute ètic i moral. Jo no considero que sigui ètic rentar-se'n les mans ara; no ho considero ètic.

I és potser per això, en aquesta línia, que voldria ampliar una afirmació que feia el president de la Generalitat. Una de les coses que va dir ahir el president no és que el Govern hagi estès la mà, que ho ha fet –ho deia i ho continuarem fent–, però hi afegeixo jo que vostès, sobretot vostès, Partit Socialista, Iniciativa per Catalunya, vostès tenen la responsabilitat davant del poble de Catalunya d'afrontar amb valentia, amb la mateixa que el Govern, aquest període històric. I no sé si ho faran. Ho pregunto: ho faran? Els ho pregunto: ho faran? Veient les seves intervencions, sobretot les seves dues, un té la sensació que encara no s'han acabat d'adonar de la situació del país, d'una situació que fa que el Govern hagi de tornar ni més ni menys, cada dia, durant tots els dies de l'any 2011, cada dia, 4 milions d'euros en concepte d'interessos; o cada dia, durant cada dia, tots els dies de l'any, de l'any 2012, 6 milions d'euros d'interessos. Algun grup avui mateix ha fet una intervenció, a parer meu, excessivament àcida i irreal. Adverteixo que l'acció àcida, l'excés d'àcid pot acabar corroïnt-lo a un mateix. Cridar a la por i al dramatisme amb malalts cardíacs i oncològics no és un excés de mala fe? Sentint les intervencions, marxo amb la sensació que alguns de vostès no són conscients que el país és en un sot, del qual l'intentem treure.

Però allò important no és..., el que és important no és el que penso jo, sinó el que molta gent que ens està veient, que els ha estat veient, pugui acabar pensant. I potser sí que tindrà raó la gent quan diu que els polítics viuen aliens a la realitat.

Els deia que el que es fa des del Govern té un sentit. El té. Les prioritats queden paleses en els pressupostos;

n'hem parlat a bastament. Hi han departaments que no baixen ni de bon tros el que baixen altres departaments. Ara, cal reorganitzar, i això és el que estem fent amb la sanitat o amb la gestió de la PIRMI o amb tantes altres polítiques que s'han mencionat.

Deia abans que durant els anys de bonança econòmica ens hem aturat poc a pensar en l'ús que fèiem dels recursos, molt clarament en sanitat. Ara ens trobem que és urgent millorar l'eficiència en l'ús d'aquests recursos. Millorar l'eficiència, i ho fa el conseller, millorar l'eficiència és la via per seguir oferint la mateixa qualitat en el servei alhora, per entendre'ns, que estalviem recursos. És allò de fer més amb menys. Res del que s'està fent amb la reorganització del sistema sanitari català posa en perill un dret fonamental com és el de rebre l'atenció sanitària. No ens cansarem d'explicar-ho; el que s'està fent respon en gran part i coincideix amb les mesures que recomana l'Organització Mundial de la Salut: incrementar la capacitat resol·tòria dels centres d'assistència primària per descongestionar els hospitals i les consultes especialitzades; unificar serveis per evitar duplicitats; l'organització d'aquells centres d'assistència primària que tenen menys de quatre visites en horari nocturn i substituint-ho per serveis directes com poden ser el telefònic, el metge a domicili o una ambulància, etcètera. Recomanacions de l'OMS. Totes aquestes mesures, i en altres àmbits també, totes tenen un sentit. Les mesures orientades a millorar l'eficiència del sistema sanitari, més enllà de generar un volum important d'estalvi o de menys despesa, són sobretot mesures que faran que el sistema sanitari català sigui millor, que sigui millor.

També amb el PIRMI, amb el Programa de la renda mínima d'inserció, ho haig de dir clarament: no s'ha retallat res, al contrari, ningú ha parlat que s'han donat d'alta cinc-cents casos nous de perceptors que tenen dret a aquesta renda i que s'ampliarà el pressupost per a aquest programa l'any 2012.

Què hem fet amb el PIRMI, per tant? Bé. Allò que en altres moments ningú es va atrevir a fer. Ho hem dit pel dret i pel revés i ho va dir el president i no ho diré millor, però ho vull repetir. Tots sabem que el PIRMI s'havia convertit en un instrument ineficient per donar resposta a l'objectiu per al qual va ser creat: la reinserció social. I això és el que provocava o això és el que provoca que recursos destinats a persones que requereixen d'aquesta inserció es desviessin, presumiblement, cap a altres problemàtiques de caire diferent. Ja es podrà acabar d'avaluar, però, un 20 per cent aproximadament d'aquestes 6.500 persones que no s'han acollit al cobrament –que no s'han acollit encara al cobrament– pot començar, per entendre'ns, a quantificar, com a mínim, la irregularitat que en aquest marc es produïa.

Evidentment, el problema de persones que porten molt temps a l'atur i no perceben cap subsidi és també molt important. Però per aquesta gent hi ha d'altres instruments que han de donar-hi resposta, i també d'altres administracions. Si l'Estat vol que ens n'encarreguem, nosaltres des de Catalunya que ens transfereixi els recursos, i ho gestionarem, ho desitgem –ho desitgem.

El PIRMI és un petit exemple... –passa amb altres polítiques que s'empenyen des del Govern i decisions–, el PIRMI és un exemple del que crec, sincerament, que no han de fer vostès. Els demano que vegin la pel·lícula sencera. L'opinió que tenen amb relació al PIRMI no pot quedar clavada en les mesures que vostès –molts de vostès– van conèixer el primer dia a principis d'agost. S'han quedat clavats allà! No és una foto fixa. Tot això ha anat evolucionant. I estic convençut més enllà del joc polític –n'estic convençut– que vostès, avui, no pensen exactament el mateix que fa dos mesos. N'estic convençut. Voldran reconèixer-ho o no. I, més enllà de si es va comunicar millor o pitjor, el que sigui, i disposat a entendre-ho, però, això no és un fotograma fix, i la PIRMI n'és un bon exemple. Vostès s'han quedat clavats en la foto de quan van conèixer les primeres intencions del Govern a principis d'agost. I això, els ho haig de dir –i amb el temps s'ha anat veient, i amb dos mesos ja s'ha vist–, que això tenia i té un sentit, que és salvar la PIRMI, salvar la renda mínima d'inserció.

L'impuls econòmic de Catalunya és juntament amb el manteniment del nostre estat del benestar l'altre gran pilar d'acció d'aquest Govern. De fet, el president va parlar de deu àmbits, però jo em centraré en aquell que va determinar vostè mateix com a principal: el foment de l'ocupació i la reactivació econòmica.

Les paraules del president indiquen la valentia d'aquest Govern capaç de lluitar, perquè té a veure amb això, contra el fracàs escolar, reformar o anar reformant el nostre model universitari i la nostra formació professional. Formació professional, n'havíem parlat moltes vegades, però mai havia quedat estructurada tota junta, els tres sistemes en un de sol: la formació professional reglada, la formació ocupacional i la formació contínua. Tothom ho havia intentat, ningú ho havia fet.

Valentia també demostrant la visió d'estat com a Govern al plantejar una reforma del mercat laboral ambiciosa i amb voluntat de tocar el moll de l'os del que ha de ser el nou marc de relacions laborals que ens permeti millorar la nostra ocupació. Francament, els diré –i es pot dir segurament més alt– que jo no els he sentit, a vostès, parlar ni concretar res de tot això, i tots vostès saben que això s'haurà de fer –tots vostès saben que s'haurà de fer.

Com deia abans, no s'entén la voluntat de contenció econòmica d'aquest Govern si no és també per recuperar la nostra credibilitat. Recuperar la nostra credibilitat actua clarament com a agent de promoció de la nostra economia. Les nostres empreses, i els nostres emprenedors, i autònoms, i tot tipus d'activitat econòmica necessiten un govern solvent.

Fa un parell de setmanes una empresa de qualificació, Fitch, rebaixava la qualificació de Catalunya, certament; però, paral·lelament, mostrava la seva confiança en el fet que Catalunya compliria els objectius de dèficit i felicitava l'envergadura i el coratge de les decisions que s'empenyien.

Al mes de juny era, llavors ja, el portaveu de l'eurocomissari d'Afers Econòmics i Monetaris qui reco-

neixia públicament que la Generalitat de Catalunya estava fent una retallada de proporcions inèdites i un esforç enorme; fet que es valorava bé –es valorava bé– i es valora bé des de Brussel·les. I al juliol era l'OCDE qui avalava la política d'austeritat del Govern de Catalunya.

Però no només l'impuls econòmic necessita un govern creïble, sinó que necessita un govern que orienti la seva acció política a la creació de riquesa; tot i la situació de les finances públiques, aquest Govern ho està fent. És el que ha passat amb la recentment aprovada Llei de mesures fiscals i financeres. No només hem reflatat..., m'atreviria a dir-ho, perdó, no només hem salvat l'Institut Català de Finances com a instrument cabdal que és del país, sinó que el Govern ha fet una cosa que no s'havia fet fins ara, que era una demanda a crits de l'empresariat català en els darrers anys: permetre a través de política d'aval i de crèdit, doncs, i aportant-hi activitat creditícia també altres empreses, oferir activitat creditícia a aquests 2.200 milions d'euros. No serà suficient, però és allò de dir: «Nosaltres tenim un marge de maniobra, l'utilitzem.»

Algú deia que el Departament d'Empresa i Ocupació..., deia un «nini», no? Ho deien abans: un «nini». L'Acord estratègic no era una eina del Govern presidit pel molt honorable president Mas. L'Acord estratègic va ser una eina creada durant els governs anteriors, per la qual hem apostat. Hi ha apostat aquest departament que algú s'atreveix a titllar de «nini». Hi han apostat fins i tot més del que el mateix Govern anterior hi va apostar. Deixin-me recordar-los que, amb un augment de pressupost com el que vostès van tenir, van retallar amb un 26 per cent els recursos dirigits a l'Acord estratègic, en un 26 per cent. Sàpiguen que aquest Govern i aquell conseller això no ho han fet.

Un altre tipus de mesura amb relació a la reactivació econòmica era eliminar els obstacles a l'activitat productiva. És la reforma que aquest Govern ha empès amb les lleis òmnibus. Mirin, tinc un llistat d'exemples que me'ls estalvio perquè no hi ha temps, no?, no hi ha temps d'explicar-los, però tot són exemples reals de quin estalvi pot suposar això en temps i en diners a l'activitat productiva del nostre país: des d'un ramader fins a un autònom, passant per una gran empresa fins a una altra empresa més petita, de tot tipus. M'estalvio els exemples, però, la veritat, sàpiguen que m'hi he entretingut, que ens hi hem entretingut.

Però en diré «un departament nini» –«un departament nini». Ho ha dit el president i no ho diré jo fins i tot mencionant exemples molt concrets, però s'ha de poder recordar que tan important com el que es veu que fa un govern és allò que no es veu tant. Aquest «departament nini» fa moltes coses que potser no es veuen. S'han preguntat mai per què darrere d'una decisió de diferents multinacionals industrials que decideixen marxar de Catalunya s'aconsegueix mantenir activitat productiva industrial encara que sigui en altres mans? S'ho han preguntat mai? S'han preguntat mai per què algunes grans empreses aconsegueixen comandes i encàrrecs que abans els costava molt més d'aconseguir? S'han preguntat els llocs de treball que ha salvat la mediació i la intermediació laboral d'aquest Govern

al mig de la negociació de tants, i tants, i tants ERO que hi ha damunt de la taula?

Bé. En tot cas, sàpiguen que tot el plantejament d'austeritat no és un caprici, no respon a cap malvada política antisocial: és eficiència, és reorganització, són ajustos que conjuntament amb la necessitat de reactivar l'economia és saber on volem anar i trobar el millor camí per aconseguir-ho, sobretot quan els recursos són escassos.

Per fer una política nacional, calia un govern nacional, un govern de tots, no el Govern de Convergència i Unió, perquè l'hauríem pogut batejar amb un adjectiu o un altre, no?, i no s'ha fet: és el Govern de Catalunya. Tant la seva composició com l'actuació posterior han demostrat que aquest Govern té la intenció i el compromís de governar sense excloure ningú. Aquesta vocació i acció de Govern ha posat línies vermelles en aquells àmbits on el Govern de l'Estat o altres institucions han volgut que reculéssim –l'ensenyament, la llengua, tots, n'hem mencionat molts–, i s'ha fet amb la fermesa de la defensa dels interessos del nostre poble, acompanyats quasi sempre d'un gran suport parlamentari, és veritat, i social. Però sempre sense que ens tremolés el pols i sense renúncies.

D'altra banda, no ens hem deixat despistar i s'ha treballat en el desenvolupament del nostre propi full de ruta. Un exemple molt concret, si ho volen, però molt recent és l'acord que s'ha aconseguit en matèria de cinema en català. Però sobretot el que sí que marca el full de ruta és el que ha quedat definit en la voluntat de fer del nou model de finançament i fiscalitat l'eix d'aquesta legislatura, amb la comissió parlamentària que ha de definir el contingut a plantejar al Govern de l'Estat, el pacte fiscal en la línia del concert econòmic.

Ara no hi és, però ens deia aquest matí que no és una transició nacional el que ha de buscar el país, sinó la transició cap al lideratge econòmic. I jo em pregunto: com es fa això? Com es fa?

Mirin, nosaltres som del parer que la transició nacional cap al dret a decidir i amb la concreció del pacte fiscal és en si mateixa, de manera molt principal, la recerca del lideratge econòmic de Catalunya. Transició nacional amb pacte fiscal, els que no són en aquest camí només ofereixen a Catalunya –vostès només ofereixen a Catalunya– el que hem tingut en els darrers trenta anys i que ara ja ens aboca a empetir el nostre país i també la nostra economia. Per tant, sí, lideratge econòmic a través d'una transició nacional cap al dret a decidir.

Fer política nacional significa, també, tornar a posar Catalunya al món en tots els termes. Catalunya al món vol dir ser rebut pel president de la Comissió Europea, el senyor Durão Barroso; implicar-nos, per què no?, també, amb el món rebent el president de l'Autoritat Nacional Palestina, o, per què no?, més enllà de les interpretacions que alguns fan de les notícies que ara apareixen, fer-se acompanyar o acompanyar, mirin-ho com vulguin, del president de València i del president de Múrcia a anar a reclamar la importància que té, per ser presents en el món, el corredor del Mediterrani per a la nostra economia.

Sàpiguen que, més enllà de les notícies que alguns les interpreten sempre en negatiu, estic segur que demà en aquest Parlament hi haurà un pronunciament clar i inequívoc a favor d'aquest corredor. L'acció internacional, la presència internacional esdevé també un actor de la política nacional, i més n'hi haurà, president, n'estem del tot segurs. No és això radicalment diferent? No ho ha mencionat ningú, però hem passat de ser inexistents a ser-hi molt i molt presents en política internacional.

I, finalment, fer política nacional és, com fa aquest Govern, actuar amb mentalitat d'Estat a Catalunya. A aquest Govern res li és aliè i mira de ser influent en tot allò que pot afectar o beneficiar Catalunya i els catalans.

Els darrers anys han estat difícils per al nostre país, alhora que el nostre edifici es deteriorava, producte principalment d'una situació financera molt complicada, rebíem cops a tort i a dret en la nostra vocació i voluntat de ser. Davant d'això, moltes vegades els nostres ciutadans no trobaven resposta en la política: massa dubtes, el rumb poc clar –jo mateix m'hi poso, eh?, massa dubtes, el rumb poc clar– i una manca de cohesió interna palpable. Jo crec que podem dir que el nou Govern ha començat el camí per trencar amb tot això: un lideratge clar, uns principis sòlids, dir el mateix a tot arreu, una voluntat ferma de seguir creixent com a poble i una convicció clara.

El model autonòmic ha conclòs i, per tant, cal avançar cap a la nova etapa: la transició nacional. Però aquesta etapa no es pot construir sobre la diferència, no ho podem fer des de la confrontació interna. Sense fortalesa interior no podem enfrontar-nos a l'inevitable xoc de trens que es produirà. Els sona això, no? M'atreviria a dir que no és l'inevitable xoc de trens que es produirà, sinó, de fet, el que ja s'està produint.

En el debat d'investidura, el molt honorable president Mas ja els emplaçava, els cominava a agafar els remos de la barca i ajudar-nos a remar, a redreçar el rumb. La veritat és que ens hem trobat que vostès, a vegades, han agafat els remos i, d'altres, han preferit mirar-s'ho des de fora. Jo, de veritat els ho dic i els ho torno a demanar: que pugin a la barca i que siguem capaços de remar plegats, com a mínim el màxim nombre possible.

Catalunya ha d'actuar amb ambició, sense complexos i sense autolimitacions innecessàries, en tots els terrenys. No es tracta..., i acabo, no es tracta d'instal·lar-se en la utopia, però cal fugir de la resignació. Hem parlat molt de les pors, però la por al fracàs equivaldria a renunciar a l'èxit. O, dit d'una altra manera, la por al fracàs equivaldria a no donar el profit que el país es mereix.

Totes les accions d'aquest Govern tenen per objectiu tornar a refer el nostre edifici malmès, però alhora tenen també l'objectiu clar d'enfortir la nostra ànima, de muscular el nostre sentiment de pertinença, la nostra vocació comunitària, la nostra nació. «Som una nació i tenim dret a decidir», deia el lema de la manifestació del 10 de juliol de l'any passat. Jo hi vull afegir que no només tenim el dret a decidir, sinó el deure de

treballar per tal que les generacions posteriors puguin decidir.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor Oriol Pujol, aquesta és la meua darrera intervenció en aquest debat de política general; per tant, doncs, volia arribar simplement a algunes conclusions.

La primera, que explicava el mateix senyor Oriol Pujol, és que crec poder dir que el nostre Govern, des del primer dia, ha estat un govern que ha practicat la política d'intentar arribar a acords. Jo vaig dir, des del primer dia, que aquest era un govern que volia ser ajudat i que necessitava ser ajudat. Val a dir que, en aquests nou mesos molt complicats que tenim al darrere, aquest ajut l'hem trobat en algunes ocasions; l'hem trobat sempre, per part de Convergència i Unió, no cal dir-ho –moltes gràcies–; l'hem trobat en algunes altres formacions polítiques, en moments significatius i especialment importants; l'hem trobat en altres formacions, en moments potser no tan importants, però sobre temes que no són secundaris, i en alguns casos, pràcticament no l'hem trobat mai. Però això forma part, una mica, diguem-ne, del joc i de les posicions de cadascú.

Tot es pot entendre, però sí que hi ha una cosa que jo volia recordar en aquesta intervenció final, i és que estem en un moment, a nivell de la situació del país i de la institució de la Generalitat de Catalunya, en què hi ha dues coses que crec que no es poden fer: una, mirar cap a un altre costat, com si no passés res, i l'altra, actuar de front, intentant, doncs, aprofitar les dificultats del moment per anar a un període d'erosió i de destrucció que no serà del Govern, sobretot, sinó que serà de les mateixes bases del país. I aquest risc hi és.

I la política de mà estesa que comentava l'Oriol Pujol té aquest fonament, polític, però també d'actitud, que és aquest fonament d'intentar ajudar-nos entre tots en un moment difícil. Ara a nosaltres ens toca ser al Govern. Ho van decidir els ciutadans de Catalunya ara fa nou mesos. D'aquí a uns anys, ja veurem quants, doncs, hi hauran altres governs a Catalunya, però el que passi ara servirà per ara, per al present, i servirà per al futur llunyà; no només per al futur proper, sinó per al futur llunyà, no? I aquesta visió, que és difícil de tenir en política –jo ja ho admeto–, aquesta visió, crec que en aquest moment fa molta falta que, com a mínim la majoria de forces polítiques, la tinguem.

Jo no vull introduir dramatisme en la situació del país, perquè tots, poc o molt, la coneixem, aquesta situació; simplement em limito a explicar transparentment la veritat, el que hi ha, perquè crec que això ens dona fortaleza. Si el país és un país responsable i és un país madur i és un país fet, diguem-ne, doncs, podrà enfrontar-se millor a les dificultats, si les coneix. I com

que és un país que té una llarga història darrere d'enfrontar-se a les dificultats, ara estic segur que no serà l'excepció.

«Si en aquesta» –deia l'Oriol Pujol– «barca en la qual s'ha de remar junts, alguns deixen de remar, serà una llàstima. I d'altres, si remen molt en sentit contrari, serà més que una llàstima, serà un error.» Però també vull dir una cosa: el nostre Govern se sent prou fort i prou legitimat per mantenir aquest rumb encara que sigui en aquestes condicions difícils i encara que es trobi amb tota mena d'obstacles. Jo no vull enganyar ningú. Aquest Govern ha vingut a fer una feina. I aquesta feina és aixecar un país, des de tots els punts de vista. I aquesta feina la farem. Si se'ns ajuda, la farem millor. Si no se'ns ajuda, la farem igualment. Però la farem, perquè estem convençuts que el nostre paper en aquest moment, la nostra funció, el nostre deure és fer aquesta funció.

Deia l'Oriol Pujol que les coses es fan per anar millor. I és exactament així; aquest és un bon lema. Les coses que fem és per anar millor, no per desmantellar res, no per posar en qüestió cap essència ni cap base construïda amb moltíssim esforç i amb molta gent al darrere. El que estem fent és per anar millor. I sabem que, si no ho fem, anirem pitjor i que, com més aviat fem les coses que hem de fer, anirem millor.

Deia l'Oriol Pujol també una altra cosa, que la vull subratllar: «Aquest és un govern que intenta fer el que diu i que diu, a més a més, el que farà.» Que vol dir que s'explica. Jo, un cop, vaig dir que aquest és un govern de fets, de paraules i de paraula; les tres coses juntes. De fets, perquè està disposat a passar a l'acció i no a contemplar simplement l'espectacle des de les butaques còmodes de la platea, de fets; de paraules, perquè és un govern que s'explicarà i que s'explicarà a fons, aquí en el Parlament i davant del país en el seu conjunt, i de paraula, perquè és un govern que intentarà complir sempre. Algunes vegades ens equivocarem, segur. I quan ens equivoquem molt, vostès segur que ens ho faran notar, seguríssim. I quan no ens equivoquem, també diran que ens hem equivocat; però, bé, això ja forma part d'un altre registre, no? Però en qualsevol cas serà un govern també de paraula, en el sentit que allò a què es compromet s'intentarà fer, en qualsevol tipus, diguem-ne, de circumstància.

Aprofito aquesta intervenció final per agrair les aportacions de tothom durant el dia d'avui. També per demanar una actitud positiva; ens hi juguem molt. Vostès, molts de vostès –no és el cas de Convergència i Unió, però moltes altres forces polítiques–, tenen el paper de fer d'oposició. I aquest és un paper que no és fàcil de trobar-li el to –jo també ho sé per experiència–, però, de tota manera, com que hi ha molts partits que han governat fins fa relativament poc, i n'hi ha d'altres que estem governant ara, i la suma dels que hem governat i dels que governàvem abans són ja molts partits d'aquest Parlament, això ens hauria de donar una situació d'actitud general prou positiva per poder arribar a acords importants en el si d'aquest Parlament.

Aquests darrers mesos, malgrat tot, els acords hi han sigut. I com que els acords són sempre mèrits no uni-

direccionals, sinó de dos o de tres o de quatre, dels que siguin, jo vull també agrair aquesta mà estesa que, per part d'altres grups parlamentaris, en moments importants, hem trobat, i espero que això sigui un bon símptoma de cara al futur.

I volia simplement, doncs, acabar fent una manifestació que crec que correspon a un debat de política general, i és que, tot i les dosis altes que jo sóc conscient que hi ha en el país de confusió i fins i tot de desconcert, en alguns casos es pot parlar fins i tot de desesperança, tot i aquestes dosis, que hi són, jo vull fer entendre que aquest és un país que té molts recursos per anar endavant i que a més a més té molta gent de vàlua i molta gent disposada a fer coses.

Jo tinc ara un observatori privilegiat, que no tenia fins ara, que és la presidència del país. I això em permet veure moltes realitats diferents: les que potser són més dèbils i més esquerdades, però també les que són més sòlides i més fortes. I en aquesta línia que comentava el senyor Oriol Pujol, crec –crec– que, com a mínim en aquesta última intervenció, com a president de Catalunya, els puc dir que, més enllà d'aquest desconcert, d'aquesta confusió, de tot això que passa a nivell europeu, a nivell mundial..., a vegades, obrir el diari o escoltar el *Telenotícies*, o escoltar una tertúlia o la ràdio, fa una certa basarda, perquè dona la sensació que hi ha tantes coses que van malament que no ens en podem sortir. Però, si traiem una mica tot aquest ambient, si ens fixem més en la realitat del dia a dia, hi ha, hi insisteixo, moltes coses en el nostre país que en aquest moment conviden a la confiança i a l'esperança.

I nosaltres, com a govern, farem tot el que estigui a la nostra mà per portar aquesta confiança i aquesta espe-

rança en la part que ens toqui. I estic convençut que aquest Parlament, en els moments clau, sabrà estar a l'alçada de les circumstàncies que ens exigeix el nostre país.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, per les seves intervencions, per la seva actitud, i espero que en les properes hores, en el moment de votar les resolucions, hi pugui haver en aquest Parlament amplis acords que donin una imatge positiva de confiança i de credibilitat en el conjunt de Catalunya.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, abans de suspendre la sessió, recordar-los les seqüències de demà, pel que fa a les resolucions.

El termini per presentar les propostes de resolució serà de vuit a nou del matí. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses per la Mesa es farà a un quart de deu. El termini per presentar les propostes transaccionals finirà a dos quarts d'onze. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a tres quarts d'onze. La comunicació a la Mesa de les propostes de resolució que els grups parlamentaris sollicitin que es votin separatament, a dos quarts de dotze. La sessió per al debat i votació de les propostes es reprendrà a les dotze del migdia, aproximadament.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i tretze minuts.